

**DÜNYADA
milyonlar**

**TÜRKİYE'DE
birkaç bin**

NEDEN

?

sorun vicdanınıza... beyninize sorun...

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 49
23 Şubat 2003
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Halklar

**Amerika ve işbirlikçilerine karşı
direniyor**

AKP'nin
ahlakı
DOLAR'ın
ahlakıdır...

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

YOKEDEMEDİLER!

17 Şubat tarihli New York Times Gazetesi, onmilyonların Amerikan emperyalizmine karşı ayağa kalkışının ardından şöyle yazmış: "Artık dünyada iki süper gücün olduğu ortaya çıktı; Amerika Birleşik Devletleri ve dünya kamuoyu..."

Günaydın!
Devrimciler söylediğinde duymazdan gelen, ama Amerika'nın, Avrupa'nın falan "saygın" gazetesi yazınca ancak gerçeği kabul eden burjuva yazarlarımız da Sabah, Vatan gibi gazetelerde, New York Times'den esinlenerek "iki süper güç" türü başlıklar atmışlar.

Bir de şu sözleri hatırlayın:
"ABD emperyalizmiyle ezilen halklar arasındaki çelişki, dünyanın BAŞ ÇELİŞKİ'sidir... İki 'kutup' vardır; emperyalizm ve halklar."

11 Eylül'de ABD'nin ikiz kulelerini, Pentagon'u vuran eylemlerin hemen ardından 17 Eylül 2001 tarihli Özgür Vatan Dergisi'nde yayınlanmıştı bu sözler. Dünya gerçeğini doğru tasvir etmek için her zaman meydanlara onmilyonların dökülmesi gerekmez.

"Tek kutuplu dünya"... "kadr-i mutlak emperyalizm" tesbitleri, dünyanın objektif koşullarından değil, emperyalizm karşısında boyun eğişlerden kaynaklanan tesbitlerdir.

SSCB dağılıyor, ABD Irak'ı vurup yıkıyor... yığınlar, yorgunlar, dönekler "tamam artık -diyor- artık böyle bir dünyada emperyalizmin karşısına kimse çıkamaz... kimse emperyalizmi yene- mez..." Ondan sonra emperyalizmin ideologlarından aldığı kavramı çıkarıyor ağzından: "Tek kutuplu dünya!"

Küreselleşme, globalizm, yeni düzen, tarihin sonu... değişleri arasında gerçek tepetaklak ediliyor. Emperyalizmin ne olduğu unutulunca, çelişkiler yok sayılınca, tabii, sınıflar mücadelesi, devrim gibi kavramları da kaldırıp çöp sepetine atmak gerekiyor.

Herşeyi unutulabilirsiniz; ama dünyanın ve ülkenizin temel ve baş çeliş-

kisi, size asla kendini unutturmaz.

Hani, mevsimleri, yönleri, dünyanın dönüşünü açıklayabilmek için dünyanın çevresinde döndüğü bir eksen- den sözedilir. Çelişki de işte öyle bir şeydir; dünyanın siyasi eksenidir. O çelişkiyi yok saydığınızda, dünya siyasi anlamda olduğu yerde kalıverir!

Ama kalmıyor.

Dünya dönmeye devam ediyor!

Çünkü çelişki var olmaya devam ediyor. Yeryüzündeki savaşlar bu çelişki etrafında şekillenmeye devam ediyor.

"Tek kutuplu bir dünya"nın anlamı; çelişkiyi yokedemese de bastırmaktı; yani çelişkinin halk ucunu etkisizleştirmek, sindirmektir.

Dünya halklarının örgütlenmeleri dağıtılacak, mücadelesi yokedilecekti. SSCB'nin yıkılışından itibaren emperyalistlerin ve onların çeşitli ülkelerdeki işbirlikçilerinin hayali büyüdü.

Dev askeri güçlerine, dev iletişim ağına, bir zehir gibi pompaladıkları kültürlere çok güveniyorlardı.

Ama "çelişki" öyle bir şeydi ki; dünyanın hiç bir silahının çözemeyeceği kadar gerçek ve güçlüydü.

Emperyalizm, emperyalizm olmak- tan çıkmadığı için, işte bu çelişki sür- düğü için halkların mücadelesini yo- ketmeyi başaramadı emperyalizm. Halklar emperyalizmin küresel ekono- mi politikasına da, siyasi, askeri da- yatmalarına karşı da direniyor işte.

Dünya halklarının Londra'nın mey- danlarından Nepal'in dağlarına, Türki- ye'nin hapisanelerinden Arjantin'in gecekondularına uzanan direnişi gös- teriyor ki, hiç bir şeyi çözememişler, hiç bir şeyi bitirememişlerdir.

Yazımızı 17 Eylül 2002 tarihli Va- tan'daki yazıdan bir bölümle bitirelim: "Dünya, Amerika'nın olmayacak. Bu dünyayı onların elinden geri alacağız. NATO onlarca karar daha alsın, ABD yüzlerce kez halklara savaş ilan etse de bu sonucu değiştiremezler."

Çelişki, halkların zaferiyle çözülür!

KATLİAM ORTAKLARI: ABD ve AKP

**Onursuzluk, hayasızlık,
hukuksuzluk, gemi
azıya aldı!**

**Kuzey Irak'ın
işgali
meşru değildir!**

**Şovenizme, terör
demağojisine
hazırlıklı olalım!**

**Bir islamecinin
muhasabesi
Neden hep
iktidarın, hep
devletin, hep
Amerika'nın
yanında oldular?**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

**5 Ocak
1997**

Yer:

**Ankara
Kızılay**

Türk-İş'in ekonomik talepler dışında, doğrudan bir demokratik talep için düzenlediği ender mitinglerden biriydi. Pankartlarda "Temiz Toplum İşçilerle Gelecek", "Pislişli Devrim Temizler, Devrime Yürüyelim", "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" "Ankara Ankara Çeteleri Saklama" sloganları, mitingin amacını da özetliyordu. Halkın her kesimi, Susurluk'a karşı alanlardaydı. Devrimci örgütler, demokratik kuruluşlar alandaydı. Yaklaşık yüzellibin (150.000) kişi vardı alanda. 1997 o kadar uzak bir tarih değil. Yüzbinler, ulaşamayacak, ulaşılmamış rakamlar değil... Onurlu, mücadeleci bir tarihin mirasçısı olanlar, bu mirasın eritilmesini engellemeyi ve mirası büyütmeyi başaracaklardır.

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Örg.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayincılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Ankara Yazışleri: Odemvalidestr. 72 51105 Kolt
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893

Faks:0049 221 6906894

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana İnönü Cad. 7, Sokak Kızılay İş Hanı arkası Çöken Apt. No:102 Tel-
faks: 0 322 351 10 25

Adana ÇANKırı Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay

Tel-faks: 0 312 417 39 11

Adana Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-
faks: 0 328 223 87 18

Bursa Başpaşa Cad. Güneş İş Hanı

Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97

Samsun Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27

Daire:10 Şişli

Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPA Tel-Faks: 0466 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaprastı İş Hanı

No: 31/501 Kızılay Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Atça Cami Kat: No: 30 Kat: 2

Tel-faks: 0262 325 58 06

Maliye: Dabaklı Mah. Eskihalet Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15

Tel-faks: 0 422 325 24 61

Menteşe: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzeyyen

Boro İşhanı No: 9 Kat: 1 Daire 13

Samsun: Talimhanı Cad. Bozokçular İş Hanı Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postahar

İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... Sular Isınıyor... Sular Kendine YOL Arıyor
- 6... Katliam Ortakları
- 8... BOYUN EĞMEYECEĞİZ
- 12... Amerikancı AKP İktidarı Meşru Değildir
- 14... Emperyalist Savaşa Tepkiler İstanbul'da ve Anadolu'nun Heryerinde!
- 15... Halk Karar Versin Kampanyasını Büyütelim
- 16... Bağımsız Türkiye... Bir İşkencecinin Cenaze Töreni
- 17... Koltukta Susurlukçu, Meydanlarda Hukuksuzluk
- 18... TEMEL HAKLAR-DER: Her Alanda Mücadele
- 20... HAPİSHANELERDE "Huzur ve İstikrar" Değil DİRENİŞ VAR!
- 21... TECRİTE, ABD İŞBİRLİKÇİLİĞİNE SON! Adalet Bakanınız 'Idealist' Mi Olsun, 'Realist' Mi?
- 22... BİZ GENÇLİK DERNEĞİ OLARAK...
- 23... AKP ve Genelkurmay
- 26... AKP Ülkeyi ve Halkı Haraç Mezat Satıyor
- 28... UŞAKLARIN EKONOMİSİ
- 30... Amerikancı Hırılıyor, Direnen Katledilir
- 32... AİHM: "RP Demokrasiye Tehdit" Emperyalist Çıkarların Hukuku
- 34... K. Irak'ın İşgali Meşru Değildir
- 37... Bir Saldırı Nasıl Tezgahlanır
- 38... "GÜVENCE" DEĞİL; VARLIK-YOKLUK YASASI
- 39... Hangi Yanlış Eylem, Hangi Yanlış Adres
- 40... Doğru Söz, Yanlış Ağız
- 41... Solun Beyni: DAHA KAÇACAK YERİNİZ KALDI MI?
- 43... Militer Müslümanlık Üzerine
- 44... İslamcının Amerika Hayranlığı
- 45... FARC Gerillaları CIA Ajanlarını Esir Aldı... Dünya Haberleri...
- 46... Emperyalizm Böler Parçalar Ele Geçirir
- 48... MARMARA TAYAD 1. OLAĞAN GENEL KURULU YAPILDI
- 49... 'Yardım Yataklı'nın Yalakaları
- 50... Kahramanlar Ölmez

Sular Isınıyor... Sular Kendine YOL Arıyor

15 Şubat'ta, tarihi bir gün yaşadık. 15 Şubat, dünyanın bildiğimiz dünya olduğunu, dünyanın devrimci tahlilinin doğruluğunu herkese bir kez daha gösteren bir gün oldu. Emperyalizm ve dünya halkları arasındaki çelişki, 15 Şubat'ta kendini meydanlarda ortaya koydu. Emperyalist zorbalığın dünya halklarını teslim alamadığını gördü herkes, emperyalizmin halkları teslim alamayacağını, mücadeleyi bitiremeyeceğini söyleyenlerin haklılığına tanık oldu. SSCB'nin yıkıntıları üzerinde "sosyalizm öldü!" çığlıkları atılırken, "sınıflar mücadelesinin bittiği" vaazları verilirken, artık dünyanın "tek kutuplu" hale geldiği ve bu "kutup" karşısında kimse'nin direnemeyeceği söylenip umutsuzluk fidanları büyütülürken, umudunu ve inancını kaybetmeyenlerin günüdür 15 Şubat.

15 Şubat'ta dünyanın onlarca ülkesinde yüzlerce meydanı dolduran halklar, emperyalizmin askeri ve kültürel kuşatmasının tarihin akışını durduramayacağını anlattı herkese. Bu hiç kuşku yok ki, çok büyük bir potansiyeldir. Bu potansiyel, taşıdığı tüm farklılıklara, zayıflıklara rağmen bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşının potansiyelidir.

Dünya çapında eşi görülmemiş bir biçimde aynı günde, aynı taleple on milyonu aşkın insanın meydanları doldurması, 1990'lı yıllar boyunca açlığa, adaletsizliğe ve siyasi alternatifsizliğe mahkum edilmek istenen dünya halklarının yeni bir arayış sürecidir. O milyonların içinde SSCB'nin yıkılışını alkışlayanlar da var. Sosyalizmin bir alternatif olmaktan çıkarıldığı dünya, kapitalizmin alternatifsiz kaldığı, emperyalizmin hükümrancılığının sonsuzlaştırıldığı bir dünyadır. Böyle bir dünyanın halklara nelere malolacağını görmek için on yıl yetmiştir. "Küreselleşme" diye adlandırılan bu süreç, dünya halklarına sadece açlık, sadece baskı, yasak getirmiş, halkların iradesi ve talepleri artık hemen hiç hesaba katılmaz olmuş, adaletsizlik en uç noktalara ulaşmıştır. Amerikanın imparatorluk dayatması, artık halklar için de geriye çekilecek bir yer olmadığını açık olarak göstermiştir. Arayış işte bu sürecin sonucudur.

Tabiri caizse "sular yeniden ısınıyor". Bu yeni süreç, uzun ve sancılı aşamalardan geçerek şekillenecektir. Arayış bitmiş değildir; tersine yeni başlamıştır; ulaşılan bu kitlesellik içinde, elde edilen ve edilemeyen sonuçlar çerçevesinde, arayış daha da şiddetlenecektir. Milyonların bir kısmının dilindeki "Başka bir dünya mümkün" sloganıyla dile getirilen o "başka"nın tarifi yapılacaktır. Bu kaçınılmazdır. Ne olduğu belirsiz bir "başka" hedefinin, on milyonları bir yere götürmeyeceği çok kısa zamanda görülecektir. "Başka"nın tarihsel bir cevabı vardır.

Dünya halkları ve devrimciler "on milyonların görkeminin sarhoşu" olmalılardır. Mevcut hareketi küçümseyenler ne kadar yanılır-

larsa, abartanlar, ona henüz onda olmayan misyonlar yükleyenler de o kadar yanılmış olurlar. Halkların Amerikan emperyalizmine karşı çıkışını dünya çapında adalet ve özgürlük mücadelesi doğrultusunda geliştirmek isteyenler, bu büyük kitle hareketinin taşıdığı zaafırlar ve zayıflıkları da görmelidirler. En başta bu gösterilerde kendi iktidarlarına karşı bir yönelim yoktur veya oldukça zayıftır. Bu çapta bir anti-Amerikan muhalefetin ortaya çıkmasını etkileyen, Irak'a saldırı konusunda emperyalistler arasında ortaya çıkan çelişki gibi, çeşitli etkenler vardır. Devrimciler, emperyalistler arasındaki çelişkilerden yararlanırlar elbette. Ancak bu, bizim mücadelemiz net bir hedefe sahipse mümkün olabilir. Aksi halde çelişkiden yararlanan konumda olmaz, kullanılırlar. Avrupa emperyalistlerinden tutun da işbirlikçi Türkiye oligarşisine kadar hepsi, ABD'yle pazarlıklarında bu gösterileri kullanıyorlar. Eğer bu kitle hareketi, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir muhteva kazanıp mevcut iktidarları değiştirmeye-yıkmağa yönelmezse, halkların bu süreçten bir kazanımı olmaz veya elde edilen kazanımlar başka biçimlerde ellerinden alınır.

B elirtmelidir ki, yüzlerce şehirdeki bu gösterilerin neredeyse tamamına yakını solun önderliğinde gerçekleştirilmiştir. Dünyanın onurunu, vicdanını, geleceğini bugün de, dün olduğu gibi, sol temsil ediyor. Bunun ötesinde ise, kitle hareketinin içinde çok çeşitli eğilimler, görüşler de vardır. Bu hareket, kendi içinde çok çeşitli değişimler, tartışmalar ve ayrışmalar yaşayacaktır. Bütün bu tartışma ve ayrışmalar sonucunda kendi iktidarlarına yönelmesi kaçınılmazdır. Yönelmediğinde böyle bir hareketin süreklilik kazanması, orta vadeli bir süreklilik kazansa dahi somut sonuçlar elde etmesi çok zordur.

Bütün bunlar bizi **devrimlerin zorunluluğu ve kaçınılmazlığına** götürür. İşte bu nedenle devrimcilerin görevi, on milyonların hareketine methiye düzmekten öte, bu bilinci yaratmaktır. Bu bilinç yaratılamazsa, bu potansiyelin erimesi, farklı (düzen içi) kanallara yönelmesi kaçınılmazdır.

Emperyalizmin, faşizmin tüm baskılarına rağmen devrim ve sosyalizm bayrağının hep yükseklerde tutulduğu bir ülke bizim ülkemiz. Dünya halklarının ayağa kalkışı kurtuluş yolunu bu bayrağın altında bulacak, halkımız bu bayrağın altında on milyonlar halinde kurtuluşa yürüyecektir.

“Örgütsüzlük” bu kitle hareketlerinin en belirleyici yanlarından biridir. Dört kıtada, yüzlerce şehirde aynı anda eylem yapmak elbette belli bir “örgütlülükle” mümkün olmuştur. Ancak bu kastettiğimiz anlamda bir örgütlülük olmaktan ziyade, esas olarak bir **“organizasyon”** mahiyetindedir. Çelişkili gibi görünse de, emperyalizme karşı bu gösterilere damgasını vuran en önemli yanlardan biri de, emperyalizmin sivil toplumculuğudur. Gerçek anlamda devrimci örgütlenmeler, düzene yönelik örgütlenmeler özellikle Avrupa'da yıldırılmış, sindirilmiştir. Bunun yerini otonom, bağlayıcı örgütsel bağlardan yoksun gevşek ilişkiler almıştır. Bu nedenle emperyalizm bu “kitle hareketini” bugün için kendine yönelik bir tehlike saymamakta, farklı hesaplarla zaman zaman teşvik dahi edebilmektedir.

B öyle bir örgütlenme tarzının ve böyle bir “muhalefet” anlayışının ne yapıp yapamayacağı da işte bu yeni süreç içinde daha net ortaya çıkacaktır. “Demokrasinin en mükemmel hali”nin bulunduğu yer olarak gösterilen Avrupa'da dahi, örgütsüz on milyonların iradesinin “beş para” etmediği görülüyor, daha da görülecek. Şu soruyla kaçınılmaz biçimde karşı karşıya gelecek herkes: irademizi hakim kılmak için, gerçek anlamda “halkın yönettiği bir demokrasi”yi kurmak için ne yapmalıyız? Bütün bunlar bizi **devrimlerin zorunluluğu ve kaçınılmazlığına** götürür. İşte bu nedenle devrimcilerin görevi, on milyonların hareketine methiye düzmekten öte, bu bilinci yaratmaktır. Bu bilinç yaratılamazsa, bu potansiyelin erimesi, farklı (düzen içi) kanallara yönelmesi kaçınılmazdır.

KADIKÖY BİZE NE ANLATIYOR?

D ünyanın meydanlarından çıkıp, dünyanın Türkiye'sinde Kadıköy Meydanı'na geldiğimizde karşımıza çıkan tablo, yukarıda anlattığımızdan oldukça farklı bir tablodur. Bir çok ülkede, o güne kadar ki gösteriler açısından “rekord” sayılacak bir kitleselliğe ulaşılırken, ülkemizde ise durum tam tersiydi. Son dönemlerin belki de en düşük katılımlı mitingi (miting de değil, “basın açıklaması”) vardı İstanbul'da.

E lbette bir çok nedeni var bu tablonun. Bu tablo bir yerde sonuçtur. Temelinde iki olgu vardır: Oligarşinin baskıları, yasakları, terörüyle, yoksullukla yarattığı pasifikasyon ve apolitikleşme. Ve Avrupalılık, milliyetçilik, sivil toplumculuk ve reformizmin tasfiyeciliği. Her ikisinin yarattığı ortak sonuç olarak **“korku ve örgütsüzlük”**, halkın emperyalizme, oligarşiye karşı ayağa kalkmasının önündeki bariyer haline gelmiştir.

Oligarşi onyıllardır bu ülkede **devrimcileri yoketmek** ve aynı anda **halka gözdağı** vermek için infazlar, katliamlar gerçekleştirdi. F Tiplerini bunun için yaptı. Bunları yaparken, düzene yönelmeyen solu genellikle korudu, kolladı, onun önünü açtı. Ama işte o önü açılmış, korunup kollanmış reformizmin hali budur. Kabaca, 1980'lerin sonlarından bugüne kadar savundukları, uyguladıkları örgüt anlayışının, mücadele anlayışının, politika ve taktiklerinin halkın mücadelesini geliştirecek çap ve yetenekte olmadığı bu vesileyle bir kez daha görülmüştür. Herkes bilmelidir ki, "Savaşa Hayır Koordinasyonu" adına "sözcü", "temsili" diye konuşanların büyük bölümü, reformizmin, sivil toplumculuğun altı boşalmış parti ve kurumlarıdır. "*Bu muhalefet bizden sorulur*" edalarıyla kürsülere çıkanların alandaki kitle içinde bir karşılığı yoktur. Oligarşinin icazetini halk güçlerine karşı kullanarak hala konumlarını muhafaza etmeye çalışıyorlar. Ama artık onlar için de denizin sonu görünmüştür.

Sivil toplumculuğun, reformizmin iflası, devrim ve devrimcilik gerçeğini gösteriyor herkese. Dünyanın Türkiye'sinde halkı örgütlemenin ve halkın emperyalizme, oligarşiye karşı mücadelesini geliştirmenin "devrimci" yolundan başka bir yol yoktur. Kadıköy mitingi, bu yanıyla bir "kazanım" olarak da görülebilir. Bu örnek olmadan bunları anlatmak kuşku yok ki, daha zor bir işti. "*Bir musibet, bin nasihattan evladır*" deyisinde olduğu gibi... Şöhretlerle, medyayla iş yapmak üzerine şekillenen, bedel ödememeyi, risk almamayı esas alan bir "muhalefet" in siyasi sonuçlar yaratamaması bir yana, böyle bir muhalefet eninde sonunda kendi açmazları içinde erimeye de mahkumdur. Tanık olduğumuz erime, işte bu erimedir.

Kadıköy'de Amerika'ya, AKP işbirlikçiliğine karşı öfke duyan ama örgütsüz olan halk kesimleri yoktu. Çeşitli siyasi örgütlerin, sendikal örgütlenmelerin dar çevresi vardı orada. 15 Şubat'ta dünya çapında mitingler yapılacağı belli olmasına rağmen, sol, 15 Şubat öncesinde kitleleri nasıl meydanlara çekeceğini değil, hangi pankartların, sloganların yasaklanacağını tartışmak zorunda kalıyordu. Çünkü reformist, sivil toplumcu sol için o gün önemli olan ne yapıp edip "oligarşinin icazetini kaybetmemek"ti. Gayrisi umurlarında bile değildi. İşsizlere, açlara, yoksullara gitmeyen, onları mücadele içine çekemeyen bir halk muhalefeti gelişemez. Bu kesimlerden kopanlar, en sıradan mitinge bile kimseyi taşıyamazlar. Sivil toplumculuk yoksullardan uzakta bir muhalefet demektir. Oysa, bilim ve tarih der ki, devrim onlarla, açlar-

la, işsizlerle, ezilenlerle yükselir. Mücadele onlarla gelişir. Düzenin ezdiği kesimler, kısacası halk unutulunca, kitle çalışması, örgütlenme unutulunca, halkın Amerikaya karşı muhalefetini örgütlemek için üç beş şöhretten, oligarşinin icazetine mazhar olmuş üç beş profesörden medet umulur hale gelinir. Sonuç ise, ortada.

Açlık, yoksulluk her zaman otomatikman mücadelenin gelişmesine yolaçmaz. Açlık, yoksulluk kitleleri hızla mücadele içine yönelten bir etken olabileceği gibi, örgütlenmediğinde, ağır baskı koşullarında bu kesimler için hızlı bir apolitikleşmenin, yozlaşmanın nedeni de olabilir. Bugün böyle bir gelişimin tehlikeli işaretleri vardır. Solun, devrimcilerin görevi, ezilenleri örgütlemektir. Örgütlenme yapmayan bir solun, varlık şartı ortadan kalkmış demektir, örgütlenme yapmamak, kendini inkardır. inkarın yaratacağı tablo da işte en fazla Kadıköy'deki gibi bir tablo olur.

Türkiye solu, Kadıköy'deki tablonun tartışmasını, muhasebesini yapacaktır. Bundan kimse kaçamaz. Infazların, kaybetmelerin, faili meçhullerin, F tiplerinin ülkesinde, bütün bunlara sırtını dönerek, devrimcilik, demokratlık yaptığı iddiasında olanların iflasıdır Kadıköy. Son iki seçimin de çıplak biçimde ortaya koyduğu bu iflas tablosu, emperyalizm, faşizm, devrim, devrimci mücadele, sendikal mücadele üzerine çarpıtılan, muğlaklaştırılan herşeyin yeniden tartışılarak netleşmesini de getirecektir.

Açlığın, adaletsizliğin olduğu yerde mücadele bitmez. Zulmün olduğu yerde, halklar direnmenin, mücadelenin bir yolunu, biçimini mutlaka bulurlar. Dünya tablosu da, ülkemiz tablosu da bunu gösteriyor. Ülkemizde meydanları bugün için dolduramıyor olmamız, bu topraklarda emperyalizme, faşizme karşı dişe diş bir direniş sürdürülüyor olduğu gerçeğini değiştirmez. Dünyanın onuru olan direnişlere imza attık. Atmaya devam ediyoruz. Emperyalizmin, faşizmin tüm baskılarına rağmen devrim ve sosyalizm bayrağının hep yükseklerde tutulduğu bir ülke bizim ülkemiz. Dünya halklarının ayağa kalkışı kurtuluş yolunu bu bayrağın altında bulacak, halkımız bu bayrağın altında onmilyonlar halinde kurtuluşuna yürüyecektir. SSCB yıkıldığında, veya 11 Eylül'ün ardından estirilen terör dalgası içinde inançla dile getirdiğimiz halkların mücadelesi gerçeği bugün nasıl somutlanıyorsa, bu öngörümüz de, yarın öyle hayatın içinde karşılığını bulacaktır. Bundan eminiz. 1980 Eylül'ünde söylediğimiz gibi eminiz: Zafer, direnen ve savaşan halkların olacaktır.

Bu ortaklık; katillerin, hayasızlıkta gemi aızıya alanların, işgalciliği “demokrasi” ve “milli çıkarlar” arkasına gizlemeyi beceremeyenlerin halklara karşı ortaklığıdır.

Bir yanda, artık kelimelerin anlatmakta zorlandığı, burjuva köşe yazarlarının, “sokaktaki insan”ın, dünya medyasının ne diyeceğini bilemediği, fahişelikten tutun, onursuzluğun en dip noktasını ifade eden kavramlara kadar kullandığı, dünyaya çıkar gözüyle bakmanın elleriyle yüzünü kapatarak yürek acısını dindirmeye çalıştığı pazarlıklar, “üç al beş ver” basitliğinde, ülkenin kaç satılacağı hesabı “milli çıkarlar” adına orta yerde sürüyor... Gazeteler “milyar dolarlar havada uçuşuyor” diye yazıyor; Uçuşan milyar dolarlar mı, AKP’nin masaya sürdüğü onursuzluğu mu? sorusunu silmek için AKP yöneticileri sirk soytarıları gibi taklalar atıyor...

Bir başka yanda AKP’lilerin her birinin farklı bir açıklama yapmasını bırakın, sadece biri, bir saat arrayla tam tersi açıklamalar yapıyor...

Öte yanda “Amerika’ya rest çektik” şişirmelerinin arkasından “tıss” sesi duyuluyor; herkes oynanan oyunun sadece zaman kazanma, pazarlık çıtasını yükseltme olduğunu görüyor yeniden.

Daha öbür yanda ve asıl olan hazırlıklar, üslerdeki modernizasyon, askeri sevkıyatlar sürüyor; limanlarımıza yanaşan gemiler, Diyarbakır havaalanına inen bilmem kaç yüz kişilik ABD askerleri, yankeelerin hazır tuvaletleri, iş makinaları, paletli tankları şunları bunları durmadan topraklarımıza üşüşüyor.

Ve “çatır çatır pazarlık yapıyoruz” diye matah bir iş yapıyormuş gibi övünenlerin suratına ve yaratılmak istenen belirsizlik, beklenti bulutlarının ortasında Be-

yaz Saray sözcüsü konuşuyor:

“Türkiye’nin topraklarına Amerikan askerlerini kabul edip etmemesi işbirliği yapıp yapmadığını etkilemez. Bir şekilde işbirliğimiz sürer. Zaten Türkiye ortağımız olarak bir rol oynuyor. Üslerin modernizasyonuna başladık, kullanıyoruz...”

İşbirlikçilik De, İmparatorluk Kurmaya Çıkmak Da Kolay Değil

ABD’nin de, AKP’nin de işi zor; emperyalistler arası çelişkiler ve halkların muhalefeti, katliamcıyı da, baş suç ortağını da zor duruma soktu. Gül, bu iş bitti diye “artık ABD’yle birlikte hareket edeceğiz” açıklamasını yaptı; ama gelişmeler yeniden çark ettirdi. Avrupa ile görüşmeler, oradan alınan sözler, sonra ABD’nin bastırması, AB’den güç alan AKP’nin fiyatını yükseltmesi vs.

Her gün kıvırtma seansları bu “denklem” üzerinde düzenleniyor.

Tüm bunları bir yana bırakın; yaratılmak istenin si-si dumanı aralayın çıplak gerçek ilk günkü kadar nettir:

Pazarlık yapıyorlar; katliam yapmak için, bir ülkeyi işgal etmek için, milyonlarca Iraklı çocuğu, kadını, kızı, erkeği katletmek, yerinden yurdundan etmek, iradesini yok etmek için pazarlık yapıyorlar.

Pazarlık yapıyorlar; AKP, Türkiye’yi kaç satacağını, ABD nasıl ucuza kapatacağının, ülkemizin haysiyetinin, onurunun satıldığı bir pazarlık bu.

Zor zanaat işbirlikçilik.

Şu tabloya bakın;

Dışişleri Bakanı; “ABD’nin karşısında kapı gibi duruyoruz” yalanıyla, içinde bulundukları onursuzluğu neredeyse gül bahçesi gibi göstermeye çalışıyor.

Tayyip Erdoğan grup toplantısında, tıpkı ilk üsleri vermeden önce yaptığı toplantı gibi, milletvekillerini ikna toplantısı yapıyor, bağıra bağıra sanki ABD’ye karşı çıkıyormuş, sanki bağımsızlık bayrağını kaldırıyormuş gibi konuşup, aslında, “istediğimiz parayı alırsak tezkereye oy verin” diyor.

A. Gül, bir gün BM kararından söz ediyor, ertesi günü bir yana atıyor, gazetecinin şu kadar dolar diyorlar sorusuna, “iyi de ne bu, hibe mi, kredi mi” diye

başbakan değil, sıradan bir tüccar olduğunu dünyaya gösteriyor. Can Dündar'ların "insancıl Abdullah Gül" yağlamaları da, o kafanın içindeki işbirlikçi ruhu gizleyemiyor.

Nasıl olsa ABD bu saldırı yapacak, ben ne kadar koparırsam kardır zihniyetiyle hareket edildiği noktada, tıpkı ABD'nin yaptığı gibi, "otur oturduğün yerde sen bir sömürgesin" hatırlatmalarına maruz kalırsınız.

Zor zanaat işbirlikçilik; bir yanda askeri hazırlıklar sürerken, "izin vermedik" diye, kendini akıllı zannedip halkı aptal yerine koyarak yürümüyor politika. Halk er geç gerçeği görüyor.

İşbirlikçilik de bir beceri ister! Alavere dalavere ile gününü kurtarma, hükümet politikası haline geldiğinde dünya size bakar ve şöyle der: bastır parayı al Türkiye'yi.

Bu arada ABD de imparatorluk yolunun öyle dikensiz olmadığını görüyor bu süreçte. Çelişkiler, çatışmalar su üstüne çıkıyor, halklar meydanın boş olmadığını gösteriyor.

Stratejik Ortaklığın Anlamını Artık Bilmeyen Yoktur

50 yıllık bir tarih; "çaremiz yok.. zordayız.. çıkmazdayız... ya IMF krediyi keserse... ya ABD Kürt devleti kurarsa..." diye bugün ifade edilen bağımlılığın tarihi. Bu tarihin sonucunda oluşan ilişkilere verilen addır stratejik ortaklık. Üzerine çok şey söylenebilir, yazılabilir.

Ama, bugün açık olan ve herkesin bildiği en **özet anlamı**;

ülkemizin ABD'nin çıkarlarına hizmet etmekle görevli olduğu,

bu ortaklığın başta Ortadoğu olmak üzere, Balkanlar, Kafkaslar halklarına karşı kurulmuş, (bir yanında da siyonist İsrail'in bulunduğu) kan, katliam, mazlumlara ezme ve teslim alma hedefli bir ortaklık olduğudur.

Süslü laflar, tumturaklı yalanlar bu çıplak gerçeğin üzerini artık gizleyememektedir. Katliam ortaklığının alenileştiği süreç bu konuda bütün demagogileri boşa çıkaracak tarzda, herkesin gözleri önünde gelişmiştir. AKP'nin ABD ile Beyaz Saray kapılarına bakanlarını göndererek, özel görüşmeler yaparak gizlediğini zannettiği hiçbir şey gizli değildir. Halktan gizlenen sade-

ce ayrıntılardır. Onlar da, pratikte ortaya çıkanlarla netleşir.

Katil Ortakların Meşruluğu Yoktur

Ne ABD'nin Irak'a saldırıda ve en genel olarak dünya halklarının gözünde, ne AKP'nin halkımızın gözünde hiçbir meşruluğu yoktur, tükenmiştir.

ABD, meşruluğunu BM'den şu bu emperyalist ülkenin desteğinden alamaz. Dünya halkların onun gayri meşru olduğunu, terörist bir devlet olduğunu on milyonlarla meydanlara dökülerek haykırdı.

AKP iktidarı da, BM kararını beklesin ya da beklemesin, 50 bin Yankee'yi değil de isterse sadece üslerden havalanıp Irak halkını katledecek uçaklara top-raklarımızı açsın hiçbir önemi yoktur. Şu açık ki, halkımızın ne-redeyse tamamının "hayır" dediği bir saldırganlığın ortağıdır AKP. İşte tam da bu noktada halkın iradesinin karşısında, ABD'nin iradesine bağlanmış; meşruluğunu bu zeminde kendi elleriyle yok etmiştir.

Meşru Olmayanlara Karşı Direnmek Haktır

Dünya halkları Amerikan emperyalizmine karşı direneceğini haykırıyor. Direnişin biçimleri ayrı bir tartışma, ama aslolan dünyanın dikensiz gül bahçesi olmadığıdır. Bu direniş, varolmak isteyen, geleceğinin yok olmasını istemeyen bütün halkların en doğal ve meşru hakkıdır.

Biz de halk olarak, AKP iktidarına karşı direnme hakkımızı kullanmalıyız. Bizim irademizi, kararımızı dinlemeyen, bize hiçbir konuda, hiçbir şey sormayan, sadece IMF'ye, ABD'ye soran, onların istediğini yapan bir iktidar bu ülkenin iktidarı olamaz. Amerikan işbirlikçileri bizi yönetemez.

Zulmedenlere, Amerika'yla katliam üzerine ortaklık kuranlara, pazarlık yapanlara karşı direnme hakkımızı kullanalım.

Katliam ortaklıklarına halk olarak ortak olmama hakkımızı kullanalım. Kardeş mazlum halkların kanını Amerika adına dökmeyeceğimizi AKP iktidarına karşı mücadelelerimizle haykıralım.

AKP'ye karşı direnmek, mücadele etmek, ABD'ye karşı mücadele etmek ve direnmektir.

BOYUN EĞMEYECEĞİZ

Halklar Irak halkının yanında, ABD saldırganlığının karşısında olduğunu ilan etti:

5 kıtada, 70 ülke ve 600 kentte, her dilden, her dinden 20 milyondan fazla insanın katıldığı gösterilerin en kitleselleri ABD işbirlikçileri İspanya, İtalya ve İngiltere'deydi...

15 Şubat günü bütün dünyada Amerikan saldırganlığına karşı yapılan eylemler için şöyle yazdı burjuva basın; "Tarihin en büyük gösterisi... Milyonlar ayakta... Rekor katılım..." Doğruydı; onmilyonlar meydanlardaydı. Katılıma ilişkin tahminler yapmakta bile zorlandı medya. İşte, Avrupa'dan Asya'ya, Avusturya'dan Afrika'dan Amerika kıtasına kadar gösterilerden kısa bilgiler.

Avrupa: Savaşı kapitalistler, barışı halk ister

İngiltere, Londra'da toplanan 1 milyondan fazla İngiliz, ABD'nin yanı sıra kendi hükümetlerinin Amerikancı politikalarını da protesto ettiler. Eylemlere iktidardaki İşçi Partisi tabanı, sendikalar yoğun katılım sağladı. İngiliz medyası eylemlere katılımın 2 milyona yaklaştığını duyurdu.

Berlusconi'nin **İtalya** topraklarını ABD'ye açmasına cevabı 2 milyon İtalyan verdi. Sadece katiller (ABD, İngiltere) ve uşağı Türkiye'nin Roma Büyükelçilikleri önünde güvenlik önlemleri alınırken, gösterilerde orak çekiçli bayraklar dalgalandırıldı. Roma dışında ülkenin 45 kentinde düzenlenen gösterilere de yüzbinlerce insan katıldı. Paniğe kapılan İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi, devlet televizyonlarına ve sahibi olduğu holdinginin kanallarına eylemlerden naklen yayın yapma yasağı getirdi.

İspanya'nın Madrid, Barselona, Malaga, Guernica, Sevilla ve Bilbao Santander'de yapılan ve 3 milyondan fazla insanın katıldığı eylemlerde Amerikancı faşist İspan hükümetinin, halkın iradesine saygı göstermesi çağrısı yapıldı.

Almanya'da 600 bini başkent Berlin'de olmak üzere, 1 milyona yakın insan sendikaların ve sol partilerin çağrısıyla soğuğa rağmen ABD'ye karşı sloganlarını haykırdı.

Fransa'nın başkenti Paris'te, yüzbinlerce kişi Amerika ve İngiltere'yi protesto etti. Filistin bayraklarının taşındığı ve tarihi Bastille Meydanı'nda sona eren yürüyüşe işçi örgütleri, sol partiler, öğrenciler ve Filistinliler yoğun katıldı.

Atina'daki Tarihi Tapınağı'na ABD karşıtı 3 dev pankartın asıldığı **Yunanistan'**ın 52 kentinde yapılan gösterilere yarım milyona yakın Yunanlı katıldı. Atina'daki gösterilerde "Kahrolsun Bush, kahrolsun Amerika", "Savaşı kapitalistler, barışı halk ister" pankartla-

rı taşınırken, dile getirilen talepler; Yunan hükümetinin ABD'ye destek vermemesi ve Yunan adalarındaki Amerikan askeri gücünün, üslerinin kovulmasıydı.

Bulgaristan'ın başkenti Sofya'da "Petrol İçin Savaş Hayır" pankartının taşındığı eyleme katılan 5 bin kişi, parlamentoya yürüyerek ABD'ye destek veren hükümeti protesto etti.

Diğer Avrupa ülkelerinde katılım ise şu şekilde gerçekleşti: Avusturya Viyana'da 15 bin, İsviçre Bern'de 50 bin, Hollanda Amsterdam'da 80 bin, Stockholm'de 100 bin, Göteborg'da 30 bin, İrlanda Dublin'de 100 bin, Brüksel'de 100 bin, Portekiz'de 100 bin, Danimarka'da 40 bin, Norveç Oslo'da 60 bin, Bask ülkesi Irunea kentinde 20 bin, Macaristan Budapeşte'de 20 bin, Lüksemburg'da 20 bin, Finlandiya Helsinki'de 15 bin, Yugoslavya Zagreb'de 10 bin, Hırvatistan'ın Zagreb Osijek, Pula, Split, Zadar, Vukovar ve Sibenik...

Ortadoğu: Bütün askerlerini çek!

Bağdat'da, (ve onlarca kentte) **Irak** halkı ile dayanışma için Irak'ta bulunan dünyanın dört bir yanından gelen insanların da katıldığı gösterilerde milyonlarca Iraklı silahlı direniş kararlılığını haykırdı. Gösterilerde ABD'nin yanısıra ABD işbirlikçileri de protesto edildi.

Ortadoğu'daki gösterilerin Irak'tan sonra en büyüğü **Suriye**'de yapıldı. Şam'da 200 bin kişinin katıldığı eylemde "Amerikan tehditlerine son", "Bugün Irak, yarın sıra kimde", "Şer eksen: ABD, İngiltere ve İsrail", pankartları taşındı. Şam'ın yanısıra, Halep ve bir çok kentte de gösteriler yapıldı. Gösterilerde yapılan konuşmalarda Amerika'nın Ortadoğu'daki bütün askerlerini çekmesi istendi.

İsrail'de Filistin ve İsrail bayraklarını birarada taşıyan 2 bin İsrailli, Tel Aviv'de "İsrailliler, Bush'un Savaşına Karşı, Savaş Çözüm Değil" pankartı taşıdılar.

Lübnan'da onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerde ABD ve İsrail bayrakları yakıldı. **Ürdün**'de binlerce kişi Amerika'yı protesto etti.

Afrika: Bombalar bebekleri öldürüyor

Eski devlet başkanı Nelson Mandela'nın da katıldığı Güney Afrika'daki eylemde onbinlerce Afrikalı, Cape Town sokaklarını doldurdu. Göstericiler, "Bombalar bebekleri öldürüyor" ve "Her Bush'un arkasında bir terörist var" yazan pankartlar taşıdı. Yürüyüş ABD Konsolosluk binasına kadar sürdü. Johannesburg'da da binlerce kişi Amerika ve İngiltere'yi protesto etti.

Asya: Her yer komünistlerin bayrakları

Hindistan'da başkent Kalküta'da 10 binlerce kişi

Meydanlardan

SOL'un ÖNDERLİĞİ: Dünyadaki gösterilerin ortak yanlarından biri de, eylemlerin çeşitli sol güçler tarafından örgütlenmesiydi. Komünist partilerden, sol sendikalara kadar sol güçlerin çağrısıyla meydanlar doldu. Kızıl bayraklardan Che resimlerine kadar meydanlar, halkların kurtuluş yolunu simgelerle anlatıyordu adeta.

SLOGANLARIN ANLATTIĞI: Meydanlarda "Irak'a saldırıya hayır... petrol için savaşa hayır... terörist ABD..." gibi sloganlar en sık atılan sloganlardı. Rus komünistleri, "Irak'a saldıran Rusya'ya saldırmış sayılır" pankartlarıyla, Suriyeliler, "Bugün Irak, yarın sıra kimde" pankartlarıyla, Amerika'nın imparatorluk saldırılarına dikkat çektiler.

"DEMOKRASİNİN BEŞİĞİ"NDE DEMOKRASİ ARAYIŞI: İngiltere'deki mitingte konuşma yapan muhalif milletvekili George Galloway şöyle diyor; "Irak'a demokrasi getirmekten bahsediyorlar. Şu manzaraya bir bakın. Bu ülkede herkes savaşa karşı sokaklarda. Ama hükümet bizi savaşa sürüyor. Öyle görünüyor ki, demokrasiyi önce İngiltere'ye getirmek lazım." Doğru söz! İngiliz işçi sınıfının tarihine bakarlarsa, gerçek demokrasinin yolunu da bulacaklar.

EN ABD İŞBİRLİKÇİLERİNE EN BÜYÜK TOKAT: Avrupa kıtasındaki Amerikancılar kendi halklarından aldılar cevaplarını. AB içindeki Amerikancı bildirinin başını çeken İspanya'da 3 milyondan fazla, İtalya'da 2 milyon, İngiltere 1 milyondan fazla, Avustralya'da 500 bin insan Amerikancılığa hayır dediler.

SALDIRGANIN DENGESİ BOZULDU: Milyonların ABD'ye karşı ayağa kalkışına karşı istediği kadar "ilgisiz", umursamaz görünmeye çalışırsa çalışsın ABD ve İngiltere'nin eylemlere karşı demagogilerindeki dengesizlik eylemlerin ilk etkisiydi. İngiltere Başbakanı Blair, "Yürüyenler Saddam'ın kurbanlarından daha az" diye küçümsemeye çalışırken, Bush'un danışmanlarından Rice, "rejim aleyhtarları Bağdat'da yürüse Saddam dillerini keser" diye saçmaladı. Halklar imparatorluğun karşısına çıkınca, imparator da böyle dengesizleşiyor. İtiraf ise iç dengelerin de sıkıştırdığı, İngiliz tekellerinin hükümeti Blair'in dışişleri bakanından geldi; "kamuoyumuzun karşı olduğu savaşı bir daha değerlendirmek zorundayız" açıklaması, "eyvah halklar diken-siz zannettiğimiz gül bahçesini cehenneme çevirme potansiyelini hala taşıyor" itirafıydı.

Amerikan saldırganlığına karşı yürüdü. Kentin her yanının gösteriyi düzenleyen Hindistan Marksist Komünist Partisi'nin bayraklarıyla dolduğu eylemde ABD'ye, dünyanın her yerindeki askeri güçlerini geri çek çağrısı yapıldı.

Rusya, Moskova'daki ABD Büyükelçiliği önünde Komünist Parti tarafından düzenlenen gösteride "Irak'a dokunma Bush", "Irak'a saldıran ABD Rusya'ya saldırmış sayılır" ve "Defol Bush, sen bugünün Hitler'isin" yazılı pankartlar ve orak çekiçli bayraklar taşındı. Eski Sovyet cumhuriyetlerinden **Ukrayna'nın** Kiev kentinde de gösteriler düzenlendi.

Japonya'da iki gün üst üste düzenlenen gösterilere katılan binlerce kişi, ABD büyükelçiliği önünde toplanarak Irak'a saldırıya hayır dedi.

ABD'nin büyük askeri yığınının bulunduğu **G.Kore'de** 10 bin kişi Kore yarımadasından ABD askerlerinin çekilmesini ve Kore'de savaş başlatma girişimlerine son vermesini istedi. Gösteriyi düzenleyenler, 7 temsilcilerini canlı kalkan olarak Irak'a gönderceklerini açıkladılar.

Tayland'da Müslümanlar, Hristiyanlar ve Budist rahiplerin yanyana yürüdüğü eylemin hedefi ABD ve İngiltere büyükelçiliği.

Asya kıtasında **Malezya, Endonezya, Doğu Timor, Fiji Adası, Tayvan ve Singapur'da** da gösteriler düzenlendi.

Avustralya: Kanlı savaşınızı istemiyoruz

Amerikan saldırısına İngiltere ile birlikte ilk katılacağını açıklayan **Avustralya'daki** eylemler 15 Şubat ile sınırlı kalmadı. Yüzbinlerce kişi günlerce Sydney ve Melbourne sokaklarını doldurdu. Yapılan konuşmalarda, "bu Avustralya insanların John Howard'a açıklamasıdır ki, Avustralya'nın insanları bu savaşı bizim savaşımız olarak görmüyor" denilirken, eylemlere katılımın 500 bini aştığı açıklandı.

Yeni Zelanda'da "Bir, iki, üç, dört: Kanlı savaşınızı istemiyoruz" sloganlarıyla binlerce kişi Amerika'yı protesto etti.

Amerika: Yalanın ve yasağın çaresizliği

Irak'a saldırıya hazırlanan **Amerika'da** iki gün süren gösterilere yüzbinlerce kişi katıldı. Gösterilerin mahkeme kararıyla yasaklanmasına rağmen, New York'taki gösteri BM binası yakınlarında 400 bin kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. ABD tarihinin en kitlesel eylemlerine sadece New York değil, Los Angeles başta olmak üzere Amerika'nın 142 kentinde düzen-

lenen gösterilere katılanların sayısı 1 milyonu aştı. Gösterileri yasaklamakla yetinmeyen Bush hükümetinin "terörist saldırı olacak" umacası da katılımı engelleyemedi.

Arjantin Buenos Aires'te 50 bin, **Brezilya**'nın Rio de Janeiro kentinde 15 bin, **Küba**'da Castro'nun da bir konuşma yaptığı ve onbinlerin katıldığı gösterilerde Latin halklarının Amerikan emperyalizmine karşı öfkesi sokakları doldurdu.

CEPHE GÜÇLERİ GÖSTERİLERDE:

Avrupa'nın bir çok kentinde yapılan gösterilere Cephe Güçleri de katıldı. **İsviçre-Bern'de** 40 bin kişinin katıldığı gösterilere Cephe Güçleri, Cephe ve Kızıl bayraklarının yanı sıra "Amerikan İmparatorluğuna hayır" ve "Tecrite hayır ölümleri durdurun" pankartları taşıdı. **Almanya-Berlin'de** 600 bin kişinin içinde, Haklar ve Özgürlükler Cephesi "Yaşasın enternasyonalizm" ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" slogan ve pankartları kızıl bayrakları ile yerini aldı. **Fransa-Paris'te** yürüyen yüzbinlerin eyleminde Cephe Güçleri bayrakları ve "Emperyalist savaşa hayır" pankartıyla yürüdü. **Hollanda-Amsterdam'da** 80 bin kişinin katıldığı eylemde, **Belçika'da** 100 binden fazla insanın katıldığı eylemde Cephe Güçleri "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" pankartı açtı. **Avusturya-Viyana'da** Türkiyeli ve Avusturyalı sol örgütlerin düzenlediği ve 15 bin kişinin katıldığı eylemde, Cephe Güçleri, "Amerikan saldırganlığına ve Tecrite hayır", "Dünyanın en büyük katili ABD'dir", "104 şehit artık yeter, Ölümleri durdurun" pankartları ve bayraklar taşıdılar.

Yunanistan'da Atina'da üç ayrı merkezdeki gösterilere katılan Cephe Güçleri, Sintagma Meydanı'na "Amerika Irak'tan Defol" pankartını astı, Kolokotroni Meydanı'ndaki gösteride ise, çocuk müzik grubu Grup Sevcan, "Amerika'nın Irak'ta çocukların öldürülmesine izin vermeyelim" konuşmasının ardından Yunanca ve Türkçe olarak Nazım'ın "Kerem Gibi" şiirini okudu, marşlar söyledi ve Ölüm Orucuna destek çağrısı yaptı. Tutsaklarla Dayanışma Komitesi adına yapılan konuşmada Amerikan saldırganlığı protesto edildi ve Ölüm Orucuna destek çağrısı yapıldı. Üçüncü toplanma yerinde ise "Tek düşman emperyalizmdir" pankartıyla yer alan Cephe Güçleri Ölüm Orucu direnişiyle ilgili bildiriler dağıttı. Selanik'te ve Girit-Iraklio'daki gösterilerde de Cephe Güçleri halkların safında yerlerini aldılar.

1 Mart...
Ankara'da

Halkımız;

Alanlara!

Amerikan saldırganlığına karşı bütün dünyada halkların gücüne tanık olduk. Bu güç bizim gücümüzdür, halkların cephesinin gücüdür. Türkiye halkı olarak bu cephenin içindeki yerimizi almak, kardeş Irak halkıyla dayanışmamızı ifade etmek, bulunduğumuz her alanda Amerikan saldırganlığına ve onun işbirlikçisi AKP iktidarına karşı sesimizi yükseltmek demektir. Alanlarda pratiğe yansımayan Amerikan karşıtlığının, ülkemizin dolar karşılığında iğrenç pazarlıklarla satılmasına duyulan öfkemizin hiçbir anlamı olmayacaktır. Halklar örgütlendiğinde, alanlara döküldüğünde gücünü gösterir. 1 Mart günü Ankara'da yapılacak mitingde gösterelim gücümüzü. Onurumuzun, namusumuzun, toprağımızın, geleceğimizin satıldığı, dolarların havada uçuştığı pazarlıkların yapıldığı Ankara'da sadece işbirlikçilerin olmadığını, halkın olduğunu haykıralım. 1 Mart Ankara mitingine bütün illerden akarak, ihanete, ABD'ye halkların tokadını vuralım.

ABD saldırganlığına, işbirlikçi AKP'ye karşı 1 Mart'ta Ankara'da olalım

Kadıköy Meydanı'nda polis terörü ve ABD'ye öfke Amerikancı AKP İktidarı Meşru Değildir

15 Şubat'ta tüm dünyada düzenlenen eylemlere paralel olarak Türkiye'de de Amerikan saldırganlığına karşı eylemler gerçekleştirildi. Bu eylemlerden biri de 'Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nu tarafından İstanbul Kadıköy Meydanı'nda düzenlenen eylemdi.

Polis Terörü Miting Öncesi Başladı

Eyleme katılımı engellemek için Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nden gelen otobüsleri eylem bitimine kadar bekleten, Kadıköy Meydanı'nı abluka altına alarak gözdağı vermeye çalışan polis, toplanma anında da **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** ve DEHAP kitlesine yönelik provokasyon girişimlerine başvurdu. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin pankartını almaya çalışan, DEHAP'lıları provake etmeye çalışan polis, bu gruplardan çok sayıda insanı daha miting başlamadan gözaltına aldı.

"Üsleri Kapatın, Tecriti Kaldırın"

Öğle saatlerine doğru toplanan gruplar alana yürüyüşe geçerken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi "**Kahrolsun ABD, İşbirlikçi AKP**", "**Üsleri Kapatın, Tecriti Kaldırın**", "**Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi**", "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**", "**Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun**" sloganları, kızıl bayrakları ve "**Ölümlerin Sorumlusu Amerika ve AKP İktidarıdır Tecrit Kaldırılmalı**" ile "**Amerikancı AKP İktidarı Meşru Değildir**" yazılı pankartları ile düzenli bir kortej oluşturdu.

DEHAP kortejinde Öcalan'a uygulanan tecrite ilişkin sloganlar ön plana çıkarken, kimi grupların kortejlerinde Amerikan saldırganlığı ile tecritin birleştirilmiş olduğu görüldü. İslamcı grupların da yer aldığı alanda 10 bine yakın kitle toplanırken, kürsüden koordinasyon adına hazırlanan metni, şair Sunay Akın ve oyuncu Bennu Yıldırımlar okudu. Konuşmanın ardından KESK başkanı Sami Evren, mitinge katılan sanatçılar kısa konuşmalar yaparak ABD'nin Irak'a saldırısının gayri meşru olduğunu dile getirdiler.

Sık sık Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi sloganlarının atıldığı mitingin bitiminden sonra DEHAP kitlesinin Öcalan'ın tecritinin kaldırılması için sloganlar atmasına polis saldırarak karşılık verdi. DEHAP'lılara yönelik terör estiren polis, kitleyi kıskırtmak için her yola başvurdu. DEHAP'lılar çevredeki işyerlerinin, bankaların camılarını kırarken, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Gazi Halkı: Amerika'ya karşı bütün dünya halkları birlikteyiz

15 Şubat günü Gazi Mahallesi'nde Gazi Halk Meclisi'nin çağrısıyla sokağa çıkan yaklaşık 150 kişi, mahallede bir yürüyüş düzenledi. Gazi Halkı imzalı "**Amerika'ya karşı bütün dünya halkları birlikteyiz**" pankartının açıldığı eylemde, cemevi önünde okunan bildiride Irak halkının yanındayız denilirken, "**Bu halk bu vatan satılık değil, kahrolsun ABD emperyalizmi**" sloganları atıldı ve "**İşbirlikçi AKP istifa**" dövizleri taşındı.

Diğer Kentlerde Eylemler

İstanbul'un dışında 15 Şubat günü diğer kentlerde de eylemler vardı.

İzmir'de, Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan İzmir Savaş Karşıtı Platformu üyesi 500 kişi, meşaleleri yakarak, "ABD Üsleri Kapatılsın", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atarak bir eylem gerçekleştirdiler.

Kocaeli'de KESK tarafından düzenlenen eyleme, DKÖ'ler de katıldı. 250 kişinin katıldığı eylemde yapılan konuşmada, "işte halk burada, emekçiler burada, TÜSIAD'a değil, MGK'ya değil, halka sorun" denilirken, "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganları atıldı. Eylem sonrası şehir merkezinde araç konvoyu oluşturuldu.

Adana Savaş Karşıtı Platformu'nun düzenlediği eyleme bin kişi katılırken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi eylem yerine Belediye önünden yürüyüş yaparak geldi. 100 kişilik kortej kızıl bayrakların yanısıra, "Bu Vatan Bu Halk Bizim, Kahrolsun Emperyalizm, ABD Saldırganlığına Hayır" dövizleri taşıdı, "Üsler Kapatılsın Tecrit Kaldırılsın" sloganları attı. Mitingin yapıldığı alanda ise sık sık ABD karşıtı ve tecriti protesto eden sloganlar atılırken, Öcalan ile ilgili sloganların atılmasının ardından polis kitleye vahşice saldırdı. Çok sayıda kişinin gözaltına alındığı bu eylemin ardından yine Uğur Mumcu Meydanı'na doğru bin kişi ABD karşıtı sloganlar atarak yürüdü. Bu ikinci gösteride de Amerikan saldırganlığını protesto eden konuşmalar yapılırken, polis yine Amerikan çıkarlarının bekçisi olduğunu göstererek kitleye saldırdı. Gaz bombalarının kullanıldığı saldırıda çok sayıda kişi gözaltına alınırken, eylemde "Tecrite Hayır", "Terörist ABD İşbirlikçi AKP", "Ya-

Adana

İstanbul-Gazi

şasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Elazığ'da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin çağrısıyla dünya genelindeki eylemlere ışık söndürme eylemleri ile katılım sağlandı. Pembe Köşk Mahallesi'nde toplanan halk mumlar yakarak, sloganlar atarak ABD'yi protesto etti. Işık söndürme eylemi 16, 17.18 Şubat'ta da Fevzi Çakmak ve Yıldız Bağları Mahallesi'nde "Savaşa ve Tecrite Hayır" sloganlarıyla gösteriler yapıldı. 4. gün eyleme Yurtsever Gençlik'in ve Emek Gençliği' de katıldı.

Ankara'da AKP önüne yürüyen savaş karşıtı platform üyeleri siyah çelenk bırakarak "bu ülke bu halk satılık değildir" dedi.

Zonguldak'ta, Antalya'da ve Muğla'da da düzenlenen eylemlerle Amerikan saldırganlığı protesto edildi.

Ankara Savaş Karşıtı Platform, 15, 16, 17 Şubat günleri boyunca yaptığı eylemlerde Amerikan saldırganlığına karşı sloganlarının yanısıra, tecritin kaldırılmasını talep eden sloganlar haykırdı.

Adana Savaş Karşıtı Platformu 10 Şubat günü AKP'nin işbirlikçi politikalarını protesto etmek için AKP İl binasına siyah çelenk bıraktı. İnönü Parkı'nda saat 12.30'da toplanan yaklaşık 750 kişi "İncirlik Üssü Kapatılsın Savaşa Hayır" pankartı açarak, AKP il binasına yürüdü.

Malatya'da Savaş Karşıtı Platform üyesi 100 kişi PTT önünde, "Açlığa, Savaşa, Hücrelere Hayır" sloganlarıyla bir eylem gerçekleştirdi.

Eskişehir'de 18 Şubat'ta, Gençlik Derneği'nin de katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. 250 kişi hep bir ağızdan "Amerikan Saldırganlığına Hayır" sloganları attı.

EMPERYALİST SAVAŞA TEPKİLER İSTANBUL VE ANADOLU'NUN HER YERİNDE!

◆ ANKARA SAVAŞ KARŞITI PLATFORM MECLİSTE GÖRÜŞMELER YAPTI

Ankara Savaş Karşıtı Platform öncülüğünde, yaklaşık 250 kişi, 18 Ocak Salı günü saat 12:30'da TBMM önünde toplandı. Burada basına yönelik bir açıklama yapıldı. Açıklamada eylemin amacının, meclisteki milletvekilleriyle görüşerek, Türkiye'nin savaşa girmesi konusunda yapılacak oylama, temsil ettikleri bölge adına "hayır" oyu kullanmaları gerektiğini söylemek olduğu belirtildi.

Açıklamanın ardından, aralarında KESK, DİSK, İHD, DKÖ ve siyasi parti temsilcilerinin yer aldığı yaklaşık 100 kişilik bir grup meclise girdi. Giriş sırasında ziyaretçilere polis tarafından üst araması yapıldı ve savaşa ilgili rozetlere el konuldu. Dışarıda kalan ve genellikle gençlerden oluşan yaklaşık 150 kişi "Savaşa hayır yaşasın halkların kardeşliği, Katil ABD işbirlikçi AKP, Kahrolsun ABD emperyalizmi, Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganlarını atarak görüşmelerin sonucunu bekledi.

Görüşmeden sonra grup dışarıya çıktı ve KESK temsilcisi Sami Evren kısa bir açıklama yaptı. Evren, "Öncelikle herkesin içeriye alınmamasını kınıyorum. Bu tutum tamamen keyfidir. Biz içeride CHP Milletvekilleri Mehdi Eken, Mesut Değer ve İrfan Rıza Yazıcıoğlu ile görüştük. Bizim irademiz dışında bir karar almaya haklarının olmadığını hatırlattık. Herkesten, meclise gelerek, kendi bölgesinin vekili ile görüşmesini ve "benim adıma hayır de" demesini istiyoruz."

Evren'in konuşmasından sonra kitle buradan yürüyerek Güvenpark'a geldi. Burada bir kısmı dağıldıktan sonra geriye kalanlar Yüksel Caddesi'ne kadar yine yürüdü ve orada olaysızca dağıldılar.

◆ OKMEYDANI'NDA EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI YÜRÜYÜŞ

15 Şubat Cumartesi günü Saat:20.00'de tüm dünyada yapılan protesto gösterilerinden biri de Okmeydanı Örnek-tepe Mahallesi'nde gerçekleştirildi.

Okmeydanı Savaş Karşıtı Birlik tarafından yapılan yürüyüşe 250 kişi katılırken mahalle halkının ilgisi ve desteğini balkonlardan alkışlayarak, ışıklarını açıp kapatarak gösterdi.

Yürüyüş Örnek-tepe Muhtarlığı önünden başlayıp Hınıs Tekmanlılar Derneği önünde yapılan açıklama ve

Amerikan imparatorluğunu temsilen bir kuklanın yakılmasıyla bitirildi.

◆ PİR SULTAN ABDAL KÜLTÜR DERNEĞİ'NDEN ABD'YE SİYAH ÇELENK

Toplunun her kesiminden ABD saldırganlığına karşı yükselen tepkiye Pir Sultan Abdal Kültür Derneği de katıldı.

16 Şubat Pazar Saat:13.00'te Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) İstanbul Şubeleri Taksim'deki ABD Başkonsolosluğu'na siyah çelenk bıraktı.

Polis eyleme konsolosluk önünde izin vermeyince, kitle toplandığı yerde bir açıklama yaptı.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylem "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "ABD Ortadoğu'dan Defol", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları ve siyah çelengin konsolosluk yakınına bırakılmasıyla bitirildi.

◆ KOCAELİ SAVAŞ KARŞITI PLATFORM'DAN MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ

Kocaeli Savaş Karşıtı Platform'un aldığı kararla ABD'nin Irak'a saldırı hazırlığı nedeniyle 20 Şubat Perşembe günü Belediye-İşhanı'nın önünde toplanılarak yürüyüş yolundan meşalelerle Cumhuriyet Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. "Katil ABD İşbirlikçi AKP, Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Susma Sustukça Cenazeler Gelecek, ABD Askeri Olmayacağız" sloganları atıldı. Saat:20.00'yi gösterdiğinde ışık ve zılgıtlarla halk ışık söndürme eylemine çağırıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem Saat:20.15'te her Perşembe meşaleli yürüyüşlerin devam edeceği duyurusu yapıldıktan sonra eylem sona erdi.

◆ ANTALYA'DA IŞIK SÖNDÜRME EYLEMİNE MÜDAHALE!

Antalya'da 19.02.2003 tarihinde saat 20:00'da yapılacak olan ışık söndürme eylemine polis müdahale etti.

Vilayet binası önündeki buluşma noktasında geniş çaplı önlem alan polis, gruplar halinde gelen kitlelerin bir araya gelmesini engelledi. DEHAP, Devrimci Demokrasi, TKP ve Halklar ve Özgürlükler Cephesi'nin katıldığı eylemde Antalya Sosyalist Demokrasi Partisi İl başkanı ve bir SDP üyesi gözaltına alındı. Müdahalenin ardından kitle ileriki günlerde tekrar bir araya gelmek üzere slogan atarak dağıldı.

“Halk Karar Versin” Kampanyasını Büyütelim

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin başlattığı “**Halk Karar Versin**” kampanyası açık olarak gösterdi ki, bu iktidar halkın kararından korkuyor. Saldırıları, sandıklara el koymaları, gözaltılar ve her türlü engelleme girişimleri bu yüzündür. Biliyorlar ki, halkın karar vermesi, onların kararlarının tam tersi bir sonucun çıkması demektir. Halkı temsil etmeyen iktidar bunun ortaya çıkmasından korkuyor. Seçimle, düzen ölçülerinde dahi elde ettiği meşruiyetini yitirdiğinin ortaya çıkmasından korkuyor.

İktidar bir yandan halkımızın Irak'a Amerikan saldırısına karşı Türkiye'nin dört bir yanında irili ufaklı gösterilerle meydanlara çıkışını, gösterilerini ABD ile cazgır tüccar usulü yaptığı pazarlıklarında kullanmak istiyor, bir yandan da bu tepkinin, ‘tepki’ sınırlarını aşarak, halkın kendi iradesini dayatma noktasına ulaşmasını istemiyor.

Amerikancı AKP iktidarı neyden korkuyor, neyi engellemek istiyorsa onu yapmak, o yolda yürümek halkın çıkarına demektir. Amerikan imparatorluğunun Irak'a saldırısının karşısına çıkmak, sadece Irak halkıyla dayanışma değil, aynı zamanda kendi geleceğimize ilişkin de irademizi ortaya koymaktadır.

Referandum, irademizi orta-

ya koyan yollardan sadece birisi, ama en etkili olanlarından. Biz karar vereceğiz demektir. Halkın kararı açıktır, biliniyor; ülkemizin Amerikan üssü olmasını istemiyor halkımız.

Tüm sol, ilerici, demokrat, devrimci, sosyalistler; referandum istiyoruz talebimizi, halkın karar vermesi isteğimizi daha güçlü haykırmalıyız. Halkımızın, ülkemizin nasıl bir sömürge ülke olduğunu yüreği acıyarak, öfkeyle gördüğü, bilincine var-

dığı bugünlerde, bu talep çok daha geçerli olacak, daha güçlü karşılığını bulacaktır. Topraklarının aşağılık pazarlıklarla satıldığına tanık olan halkımızın öfkesini, kendi iradesini açığa çıkaralım. İşbirlikçi AKP iktidarı engellemeye çalışacaktır. İsrarcı olalım. Halkın karar vermesini istemek en meşru hakkımızdır.

Anadolu'nun tüm kentlerinde, gecekondu mahallelerinde, fabrikalarda, okullarda, köylerde, işyerlerinde, bulunduğumuz her alanda referandum sandıkları kurarak “halk karar versin” kampanyasını büyütelim, bu sesi, bu iradeyi ülkenin dört bir yanına yayalım. ABD'ye ve işbirlikçilerine, bu ülkenin gerçek sahiplerinin biz olduğumuzu, topraklarımızın sahipsiz ve satılık olmadığını, Irak halkının kardeşimiz olduğunu haykıralım.

Malatya Polisinin 'Halk Karar Versin' Korkusu

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin düzenlediği Malatya Soykan Parkı önündeki referandum sandığına 18 Şubat günü polis saldırı. Gönül Gül, Aysun Sakarya gözaltına alınırken haber için giden dergimizin temsilcisi Cihan Akdeniz de “fotoğraf çektiği için” gözaltına alındı. Gözaltılarla ilgili Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi, Hak-Der binasında basın açıklaması yaparak saldırıyı kınadı, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi ve kampanyanın devam edeceği belirtildi.

Malatya polisi, halkın karar vermesinden niye bu kadar korkuyor acaba? Malatya'daki ABD üssünde yuvalanmış Yankee'lerden mi emir alıyor; Amerikan saldırganlığının protesto edilmesi, işbirlikçiliğin lanetlenmesi niye bu kadar rahatsız ediyor?...

Referandum Çağrısı Artıyor

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin halen süren kampanyasının ardından, TMMOB, İHD, TTB, Hak-İş, Çağdaş Gazeteciler ve Çağdaş Hukukçular derneği Ankara'da bir basın toplantısı yaparak Türkiye'nin Irak ile ilgili tavır konusunda referanduma gidilmesini istedi.

Basın toplantısına, Irak'a saldırıya karşı olduklarını belirten AK Parti milletvekili Faruk Ünsal ve SP'li Mehmet Bekaroğlu da katılarak destek verdiler.

Bağımlılığın Deşifrasyonu

Bağımlılık, hiçbir siyasi bilince, sayfalarca yazılacak kitaba, rakamlara, tarihlere ihtiyaç duymayacak şekilde deşifreyona uğramıştır. Bunu en başta sağlayan, bağımlılaştırmanın (Amerikan emperyalizmi) ve bağımlı olanın (iktidar) tavır ve politikaları oldu.

Türkiye halkı (ve elbette dünya halkları) propaganda, işbirlikçilerle çarpıtılan ABD gerçeğiyle yüzyüze. Medyada Amerikancılar öyle etkisiz hale geldi ki, "yırtınmaları" komediye dönüşüyor. İdeolojik olarak yenilmiş olmanın, ABD gerçeğiyle birlikte vatan satıcısı hain oldukları gerçeğinin de ortaya çıkmış olmasının ağırlığıyla arsızlaşıyor, hırçınlaşıyor, dün dolaylı yaptıklarını açıktan yapar hale geliyorlar. Yüzlerde hiçbir maske yok artık. Ne işbirlikçilerin yüzünde, ne de emperyalizmin. Bütün ilkellik, kabalık, kan dökücülük, vahşet sırtıyor.

ABD emperyalizminin ne olup olmadığı onlarca yıldır ilk kez bu kadar açık hale gelmiştir. Şöyle dönüp arşivlere baktığınızda, ABD yardımları, krediler, yardımlar aldatmacası ile dünya halklarının baş düşmanının nasıl halkımıza dost gibi gösterildiğini ve ABD işbirlikçilerinin nasıl muteber kişiler olarak ortada dolaştığını görürsünüz. Bugün, Amerikancılık utanılacak, en büyük hayasızlık ve katillik olarak algılanmakta, vatan hainliği olarak değerlendirilmekte. Bunlara rağmen Amerikancılığı sürdürenlerin söylediklerini ise kimse ciddiye almıyor, damgalanmaktan kurtulamıyorlar.

Devrimcilerin onlarca yıldır söylediklerini bugün burjuva köşe yazarların dahi söyler hale gelmesi, "sokaktaki insanın" bunun bilincine varması deşifreyonun açık göstergeleridir. Tıpkı Susurluktaki devlet gerçeğinin görülmesindeki gibi, burada da devrimcilerin 1960'lı yıllara uzanan, ağır bedeller ödeyerek sürdürdükleri mücadelenin yarattığı birikimle yakından ilgilidir.

Bağımlılık böyle bir şeydir; "çaremiz yok" de dırtır ve ülkeni, halkını, askerini satın alır.

Bağımsızlık ise şöyle bir şeydir; göğsünü gere gere, "bu toprak bizim, biz kardeşlerimizin katili değiliz" diyebilme özgürlüğüne sahipsiniz!...

Bir İşkencecinin Cenaze Töreni

-Türkiye halkı Faik Türein'ü Unutmayacak-

12 Mart cuntasının işkenceci generalerinden emekli Org. Faik Türein öldü. Bir dönemin komuta kademesinin en üstlerinde yer almasına rağmen, basında dahi onun hakkında övgü dolu yazılara rastlanılmaması, nasıl "vatansever" bir subay olduğu methiyelerinin düzülmemesi mutlaka izleyenlerin dikkatini çekmiştir. Hatta, tam tersine, "ölünün ardından konuşulup konuşulmayacağına" bakılmadan, bir çok kişi, o yıllara dönerek Türein'ü anlattı. Hatta eski Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu, yeni Kara Kuvvetleri Komutanı, Türein'e ordunun sahip çıktığını göstermek için cenaze törenine katıldıklarında, O'nun işkencelerine ilişkin basın sorularından kendini kurtaramadılar.

Türein kimdi ki, burjuva basın dahi cenazesinde, karşısındaki anlı şanlı ordunun generaline "peki işkenceci deniyor, ne diyorsunuz" diye soruyordu.

Evet O bir işkenceciydi. Sadece işkenceciliği ile de tanınmaz Faik Türein.

Faik Türein, 12 Mart 1971 cuntasında İstanbul Sıkıyönetim Komutanı'ydı. Devrimciler, aydınlar, bütün İstanbul yoksul halkı O'nu, "Fırtına-1, Fırtına-2" operasyonlarında emekçi mahallelerinde, öğrenci yurtlarında, fabrikalarda terör estirirken yakından tanıdı. Aydınlarımız, aydınlar operasyonunda elleri kelepçelenerek Ziverbey Köşkü'nde işkencelerden geçirilirken, komuta kademesinin tepesinde o vardı.

Faik Türein adı, işkenceyle, tecavüzle, baskıyla, terörle, cuntacılıkla, kontrgerilla cinayetleri ile özdeşir.

THKP-C önder kadrolarından Ulaş Bardakçı'nın katledilmesi emrini veren de O idi. Ömrü boyunca "ben muhafazasız bir adamım, güme gidebilirim. Onun için unutulmak istiyorum" (aktaran Hasan Pulur) korkusuyla yaşadı. Çünkü o halka karşı en büyük suçları işleyenlerden biri olduğunu biliyordu. Bu nedenle bu kadarcık yere suçlarını saymanın da olanağı yoktur. Demirel'in partisinden milletvekili seçilmesi, cumhurbaşkanlığına aday gösterilmesi, onun katilliğini, işkenceciliğini unutturamadı. Bundan sonra da unutulmayacaktır, çünkü Faik Türein zihnîyeti ordunun her kademesinde hala yaşıyor.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Koltukta Susurlukçu, Meydanlarda Hukuksuzluk

Dünyada onmilyonu aşkın kişi, dünyanın 600'e yakın şehrinde meydanlara çıkmış, taleplerini tepkilerini dile getiriyorlar. Türkiye'nin valisi, polisi ise ülkemizdeki gösterileri, "yasadışı, izinsiz basın toplantısı" diye engellemeye çalışıyor. Yüzlerce kişiyi gözaltına alıyor, işkenceden geçiriyor, mahkemeler de onları tutukluyor.

Peki değişmeyecek mi bu durum? Değişimi iktidardaki A partisinin gidip B partisinin gelmesine, falan Adalet Bakanı yerine feşmekan Adalet Bakanı'nin gelmesine bağlıyorsanız, sorunun cevabı "hayır"dır. Bu durum, iktidardaki partilerin, bakanların değişmesiyle değişmeyecektir.

Cemil Çiçek, sanki bunu kanıtlamak için o koltuğa oturtulmuş. Bakın neler söylüyor?

"Hakimiyet milletin değil..."

"hukuk bozuk... işlemiyor"

Siz meydanlara çıkıp düşüncelerinizi dile getirememekten yakınıyorsunuz, ama bakın sizin söz, karar hakkınızı korumakla yükümlü bakan neler diyor:

"Gerçeğin kabulü her zaman kolay değil. Çünkü bu ülkede gerçekleri söylemek bazen gerginlikler yaratıyor..." (17 Şubat 2003, Radikal, Alıntılar, Neşe Düzeli'nin Cemil Çiçek'le yaptığı röportajdan)

Ya şu sözlere ne buyrulur?

"Açıkça ifade etmem gerekirse, Türkiye'de demokrasi teorisiyle demokrasi tatbikatı arasındaki makasta ciddi açık var."

Cemil Çiçek, "Türkiye bir hukuk devletidir" nakaratının da aslında bir palavradan ibaret olduğunu söylüyor:

"Yasa her yerde var, ama hukuk her yerde yok. Saddam rejiminde de yasa var, ama hukuk var mı?.. Türkiye'de iki konuda açık var. Birincisi, demokrasi teorisiyle demokrasi tatbikatı arasındaki açık. İkincisi hukukla kanun arasındaki açık. Bu ikisi her zaman örtüşmüyor."

Cemil Çiçek'in bu sözleri "Susurluk" konusunda söylediğini de eklersek, memleketin hukuk ve kanun düzeninin ne halde olduğu daha iyi anlaşılır.

Sanki Adalet Bakanı koltuğunda bir başkası oturuyormuşçasına bakın ne diyor Susurluk konusunda: *"Ben o olayın tüm boyutlarıyla aydınlandığı, aydınlanabileceği kanaatini taşımıyorum. Bir kısmı zaten zamanaşımına uğradı. Bir kısmı da hayatta değil. Onlarla beraber bu bilgiler gitti."*

İşte bu kadar. Zaten o "Susurluk'un aydınlatılması" gerektiğini falan düşünmüyor. Ona göre yapılan "normal".

"Yasadışı uygulamalar yok mu dış dünyada. Ben gerçeği söylüyorum" diyerek Susurluk'un avukatlığını sürdürüyor.

F tiplerini nasıl savunduğunu hatırlayın; Avrupa'da da, Amerika'da da var bu uygulamalar diyordu. Susurluk'ta da sırtını oraya dayıyor. Şıracının şahidi bozacı.

Türkiye artık, Susurluk'u alenen savunan bir Adalet Bakanı'na sahip. Faşizm hükmünü sürdürürken, "demokratikleşme, AB'ye uyum" ninnisi, bir süre de AKP'nin solistliğinde çalınmaya devam edilecek!

Başa dönersek; 15 Şubat'ta başka ülkelerde de vardı engelleme ve yasaklar; ama milyonlar meşruluklarıyla zaptettikleri meydanları. Yapılacak tek şey bu.

-Böyle Olur Türkiye'de İnsan Hakları Komisyonu--

TBMM
İnsan
Hakları
Komisyo-
nu, bir
süre önce
yaptığı
"Güney-
doğu'daki

cezaevlerini inceleme gezisi"nin sonuçlarını açıkladı.

Özetle, hiç bir sorun yokmuş hapishanelerde. Hele işkence, zinhar rastlamamışlar da, duymamışlar da...

Rastlasalar yazmaz mıydılar? Mesela, Batman'da gittikleri hapishanede on dakika durunca komisyon üyesi bir milletvekilinin romatizmaları azmış, hemen raporda bu durumu belgelemişler. Diğer komisyon üyeleri de hiç bir muhalefet şerhi koymadan "BATMAN CEZAEVİNDE RUTUBET GERÇEĞİ"ni büyük bir cesaretle açığa çıkarmışlar!

Bravo onlara. Tarih, onları bu gerçeği açığa çıkardıkları için hiç unutmayacak!!!

Türkiye gerçeğine ne kadar da uygun bir komisyon: Kah İsveç Cezaevlerinde "insan hakları ihlallerini" incelemeye kalkıyor, kah Güneydoğu hapishanelerine "tutuklu" geziye çıkıyorlar. Ama ne F tiplerinin, ne İmralı'nın yakınından bile geçmiyorlar. Hem de "gideceğiz, inceleyeceğiz" dedikleri halde... tükürdüklerini bir güzel yalıyorlar. Tarih bunu da kaydedecek tabii.

TEMEL HAKLAR-DER: Her Alanda Mücadele

Ne birbiri ardına açılan “demokratikleşme” paketlerinden, ne büyük şovlar eşliğinde çıkartılan “AB’ye uyum” yasalarından haklar ve özgürlükler çıkmadı. Haklar ve özgürlükler, hala bir mücadele konusu. Tüm varlık nedeni olarak halkın hak ve özgürlüklerini gasbetmeye devam eden bir sistem içinde mücadele etmeden ve örgütlenmeden hiçbir şey elde edilemeyeceğini bize bizzat iktidarlar gösteriyor.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği işte bu gerçeğin içinde hayat buldu. Önceki sayımızda kurucularından bazılarıyla röportajlar yapmıştık hatırlanacağı gibi. Bu sayımızda da derneğin tüzüğünde yer alan “amaç ve faaliyetler” bölümüyle Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nin tanımını sürdürüyoruz.

Öncelikli hedef: ÖRGÜTLÜ ÇABA!

Derneğin amaç ve faaliyetleri bölümü şöyle bir özetle başlıyor:

“... hak ve özgürlüklerin halk lehine genişletilmesi, sınırlamalarının kaldırılması ve etkin kullanılması amacıyla olan herkesle örgütlü olarak çaba göstermek ve bu yolda bilinç ve eğitim taşıması, ihlallerle mücadele edilerek ihlal mağdurlarına dayanışma içinde olmak ve bu amaçlar doğrultusunda ulusal ve uluslararası kişi ile tüzel kişi ve kuruluşlarla yardımlaşma, dayanışma ve birlikte demokratik kitle faaliyetleri örgütlemek suretiyle insan onuruna yaraşır bir varoluşun temel gerekleri olan bu hakları savunmaktır.”

ÖZGÜRLÜK için mücadele!

- a) Kişi dokunulmazlığı ve özgürlüğünün bir toplumun gelişmesi için zorunlu olduğunu bilerek bu hakkın ekonomik ve sosyal tedbirlerle ve eşitlik ilkesiyle çelişmeyecek şekilde geliştirilmesi, kullanımı önündeki engellerin kaldırılması için çalışmalar yapar. İşkence, zalimane, onur kırıcı gibi insanlık dışı davranış pratiklerini önleme ve engelleme amacıyla

eğitim çalışmaları düzenler, hukuki yol ve yöntemlerle mücadeleyi örgütler, mağdurlarıyla maddi manevi dayanışma içinde olur.

İNANÇ ÖZGÜRLÜĞÜ için mücadele

b) İnanç özgürlüğünün yerleşmesi, kök salması, varolan sun’i gerginliklere son verilmesi amaçlı faaliyetlerde bulunur. Her Din ve İnançtan halkın kardeş olduğundan hareketle, her dinden, inançtan insanlar üzerindeki baskıların önlenmesi için mücadele eder. Dini inançlarının gereği olan ibadetlerini özgürce ve dinsel inançları gereği yapabilmelerinin önündeki yasal ve fiili engellerin kaldırılması için hukuki çabalarda bulunur. Halkın dini duygularını, inançlarını istismar edenlere karşı mücadele yürütür.

c) Düşünce ve ifade, basın ve haber alma ve verme hak ve özgürlüklerinin demokratik toplum gereklerine uygun olarak kullanılması çabasında olur. Toplantı ve örgütlenme özgürlüğünü en geniş sınırlarıyla savunur.

EMEĞİMİZİN KARŞILIĞINI istiyoruz!

d) Emekçilerin, emeğin sömürsünün kaldırılarak korunması, emeklerinin karşılığını alabilmeleri için gerekli tedbir ve güvencelerin alınarak uygulanırılığının aktif denetlemesi konusunda çalışmalar yürütür.

e) İşçi, köylü, memur, küçük esnaf, kadınlar, gençlik ve tüm halk kesimlerinin siyasal, sosyal, kültürel, sportif alanlarda söz sahibi ve katılımcı olarak yer almak için yürüteceği çalışmalarda yardımcı olur.

SAĞLIK, KONUT, DOĞA!

f) Doğanın ve çevrenin korunması ve koruma bilincinin geliştirilmesi için çalışır.

j) Sağlık, barınma, kişiliğini geliştirme taleplerinin bir hak olduğunu ve çözümünün bireysel olmayıp devlet ve topluma görev yüklediği bilinciyle çalışır.

KADINLAR İÇİN mücadele!

g) Kadını ikinci planda gören zihniyetle mücadele ederek, aile içi şiddet, cinsel ve emek sömürsüne karşı verdiği mücadelede yan yana olur.

ÇOCUKLAR İÇİN mücadele!

h) Çocukların kültürel yozlaşma, emek sömürsü gibi kişisel gelişimini engelleyen uygulamalarla mücadele ederek eğitim, öğrenim ve gelişimi için gerekli ekonomik, sosyal ve eğitim tedbirlerinin alınması ve uygulanması için çalışır.

GENÇLİK İÇİN mücadele!

ı) Gençliğin kendini geliştirmesi, eğitim, çalışma, barınma ve söz hakkını savunarak tüketicilikten üreticileşmesi yolunda çalışmalar yürüterek sorunlarının çözümünde birlikte mücadele eder.

YOZLAŞMAYA DUR demek için!

i) Kültür, sanat, edebiyat üretim süreçlerine yeteneği ve ilgisi olan herkesin katılımı için gerekli altyapının kurulması ve kültür yapımızdaki yozlaşmanın durdurularak gelenek ve kültür değerlerinin yaşatılması için çalışır. Rüşvet ve yolsuzlukla mücadele eder.

KİM MUHTAÇSA, onun yanında olacağız!

Neler Yapacağız?

Neler Yapabilirsiniz?

Nasıl Katkıda Bulunabilirsiniz?

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, yukarıdaki amaçlarına ulaşabilmek, en geniş kesimleri haklar ve özgürlükler mücadelesi içine çekebilmek amacıyla yürüteceği faaliyetlerin çeşitliliğini tüzükte şöyle yansıtıyor:

“Dernek, yukarıdaki amaçlarını gerçekleştirebilmek için ...gazete, dergi, kitap, broşür gibi her türlü süreli ve süresiz yayın yayınlatabilir ve afiş asabilir. Dernek amaçları doğrultusunda her türlü belgesel, kurgusal film çalışmalarını yapar, yaptırır, yapılmasını teşvik eder. Toplantı, seminer, anket çalışması, konferans ve panel, vb. bilimsel ve teknik çalışmalar, sergi, tiyatro, sportif etkinlik,

k) Sokak çocukları, madde bağımlıları, evsizler, yaşlılar, bedensel özürllüler, zihinsel engelliler ve diğer özel ilgi gerektiren insanlarımız için bilimsel, teknik, felsefi ve tıbbi çalışmalar ışığında gerekli görülen faaliyetleri düzenler, katılır, yürütür.

HAPİSHANELERDE Zulme, Tecrite Hayır!

l) Hükümlü, tutuklu, gözetti ve gözaltında tutulananların ve yakınlarının her türlü baskı, zor, tecrit ve keyfi uygulamadan uzak tutularak insanca koşullarda yaşamlarını sürdürebilmeleri için bilgilendirme, hukuki yardım ve her türlü girişimde bulunur.

m) Adil Yargılanma Hakkını en geniş ve demokratik boyutuyla savunarak temel hak ve özgürlüklerin takipçisi olarak hak ihlallerine karşı her zaman tavır almaktan geri durmaz. Yasaların ve uluslararası sözleşmelerin uygulanması, demokratikleştirilmesi konusunda bilinçlendirme faaliyetlerinde bulunur.

o) Aynı amaç ve faaliyetlerde bulunan ülke içinde ve yurt dışında kurulmuş dernek ve kuruluşlarla bu çerçevede yardımlaşma ve işbirliği içinde olur.

gezi gibi organizasyonlar düzenleyebilir. İnternet ve elektronik ortamda tanıtım sitesi açabilir.

- Arşiv, dökümantasyon merkezi ve temel hak ve özgürlükler kütüphanesi oluşturabilir. Dernek amaçlarının gerçekleşmesine yönelik çalışmaları teşvik etmek amacıyla ödüllü ya da ödüksüz yarışmalar düzenleyebilir. Bilimsel ve teknik konularda uzmanlaşmış kişilerden çalışma grupları, dernek komisyonları oluşturularak, bilimsel ve teknik araştırmalarda bulunur, bu araştırma sonuçlarını yayınlar.”

Haklar ve özgürlükler için bir şey yapmak isteyen her yaştan, meslekten kişiler, yukarıda sıralanan çok çeşitli faaliyetlere katılabilir, katkı sunabilirler.

Örgütsüzlükten, halkın tepkisizliğinden yanan herkesin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği çatısı altında yapabileceği bir şey vardır.

HAPİSHANELERDE “Huzur ve istikrar” Değil DİRENİŞ VAR!

Adalet Bakanı, Sami Türk'ün mirasçısı Cemil Çiçek geçen hafta gazetelere verdiği demeçlerden birinde şöyle diyordu: “cezaevleri şu anda geçmişle kıyaslanmayacak derecede sakin ve huzurlu” diyor.

Türkiye gerçeğini bilenler için, bu sözler hapishanelerdeki baskı ve zulmün itirafıdır. “Huzur ve istikrar” tüm faşist cuntaların baş gerekçesidir. 12 Eylül cuntası, 600 bin kişiyi “huzur ve istikrar” için işkenceden geçirmiş, yüzbinlerce kişiyi aynı gerekçeyle hapsedmişti. Hapishanelerin avlularında darağaçlarının kurdurulmasının gerekçesi de, sokak ortasındaki infazların gerekçesi de aynıydı.

Sıkıyönetimler, olağanüstü hal, faili meçhuller, Susurluklar, hepsi “huzur ve istikrar” içindi.

Bu zulüm tarihini yazanlar, bu kanlı tarihin sahipleri, F tipi hapishaneleri de “huzur ve istikrar” için yaptılar. Tecrit de “huzur ve istikrar” içindi elbette!

Cemil Çiçek bu sözleriyle, katıksız bir 12 Eylülcü, katıksız bir Susurlukçu olduğunu bir kez daha gösteriyor. Ulaşılabileceği “huzur ve istikrar” da 12 Eylülcülerinkinden daha fazla olmayacak.

12 Eylülcülerin, oligarşinin ülkeye, ve yine bugün ABD'nin tüm dünyada aradığı “huzur ve istikrar” halkların direnişinin olmadığı bir tablodur. Halklar direndikçe, halklar örgütlendikçe, halklar emperyalizm ve işbirlikçilerine şu veya bu biçimde darbeler vurdukça, onlar için “huzur ve istikrar” olmayacaktır.

Bugün de huzurlu değil emperyalizm. Oligarşi de huzurlu değil. O sözlerine rağmen, oligarşinin bakanı

Cemil Çiçek de huzurlu değil.

Çünkü direniyoruz.

Çünkü tüm tehdit ve zorbalıklarına rağmen tecrite direnenler var.

Çünkü tecriti kabul etmekteyse, ölümü göze alanlar var.

Ölümlerin olduğu yerde kimse gerçek kelime anlamlarıyla huzur ve istikrardan söz edemez. Cemil Çiçek'in hapishanelerindeki huzur, “12 Eylülcülerin huzuru”dur. Devrimcilerin katledilmesiyle sağlanan bir “huzur”dur ki, bu, onlar için asla huzur olmamıştır, olmayacaktır.

Ölümlerimiz ve ölüm yürüyüşçülerimiz onları huzursuz etmeye devam edecektir.

Cemil Çiçek “cezaevleri sakin ve huzurlu” derken, 19-22 Aralık katliamı sonrası Sami Türk'ün, Sadettin Tantan ve Osman Durmuş'un taktiğine başvurmayı deniyor. Onlar da “ölüm orucu yok” diyerek bir süre için de olsa direnişin yarattığı toplumsal, siyasal baskıdan kurtulmaya çalışmışlardı. Üç ayda yedi ölüm AKP'yi ezmiştir. “Özgürlüklerden yana, zulme karşı” maskelerini fırlatıp attırmıştır. AKP'lilerin ölüm orucunu hiç ağızlarına, gündemlerine almamasının, Cemil Çiçek'in tüm pişkinliğiyle huzurdan bahsetmesi işte bundandır.

Dünya alem biliyor; F tiplerinde huzur değil, TECRİT var. Yine dünya alem biliyor ki, F tiplerinde istikrar değil, ÖLÜM ORUCU var.

Bu yöntemin Sami Türklere, Osman Durmuşlara ne kadar yararı oluyorsa, kendilerine de o kadar olacaktır. Kolay mı o kadar hapishanelerden çıkartılan tabutların sorumluluğundan kurtulmak?

direnme savaşında

3. yıl

858. gün

Adalet Bakanınız 'idealist' mi olsun, 'realist' mi? (1)

Radikal'den Neşe Düzel yine yapmış yapacağını! Anayasasında "hukuk devleti" olduğu belirtilmiş bir devletin Adalet Bakanı'nın ağzından "Ah nerede o günler... Hâkimiyet eskiden milletindi" şeklinde bir açıklama alabilmek kolay mı?

Ah Türkiye Cumhuriyeti'nin bu Adalet Bakanlığı... **Ne talihsiz bir koltukmuş burası.** (millet açısından tabii ki!) Emniyet Müdürü'nü de getirsen, profesörü de getirsen, avukatı da getirsen bir yerden sonra işler karma karışık oluyor... (...)

Cemil Çiçek, "Sizce Tayyip Erdoğan için verilen kararlar hukuka uygun muydu?" şeklindeki soruya haklı olarak "Uygun değildi" diye cevap veriyor. Ama hemen Bakan olduğunu, yani "sorumluluk ahlakı"nı hatırlayarak "Ama bunu ben kişisel kanaatim olarak söylüyorum" diye ekliyor. Yani cevabının devamı "kanaat ahlakı"na göre düzenlenmiş. Çiçek düşüncesindeki bu ikiciliği şu şekilde açıklıyor: "Benim bir aydın olarak düşüncem farklıdır. Bir Adalet Bakanı olarak yorumum ise daha farklı olmak mecburiyetindedir." Adalet Bakanı'nın bu açıklamasının ardından haliyle akla hemen şu soru geliyor: İyi güzel de, seçmenler Çiçek'i seçerken acaba hangi kişiliğini göz önüne alarak seçtiler? Neşe Düzel önünde cereyan eden bu "ikiciliği" kaçırır mı hiç: "Böyle bir şizofreni olabilir mi?" Adalet Bakanı: "Mümkün olsa da bu ikisi örtüşse. Ama yargı kararları doğru bulsanız da, bulmasanız da herkesi bağlar." Anlaşılan o ki Adalet Bakanı öyle "kanaat ahlakı-sorumluluk ahlakı" gibi konulardan filan söz etmiyor; o basbayağı "yargı kararlarının herkesi bağladığı"ndan söz ediyor... Sanırsınız ki Düzel Bakan'a "Yasalarımız hukuka uygun olmadığından halkın yargı kararlarına karşı direnme hakkını kullanmasına ne diyorsunuz?" şeklinde bir soru yöneltmişti!

Ne yaparsınız "devlet işleri" işte... Ya "aydın" olarak kalmayı tercih edeceksiniz ya da elini taşın altına sokup Adalet Bakanı olmayı, arası yok...

(...)

Kürşat Bumin (19 Şubat 2003 Yeni Şafak)

TECRİTE, ABD İŞBİRLİKÇİLİĞİNE SON!

1848'de Amerika'da mahkumlar, çeşitli sosyal haklarının tanınması için bir dilekçe verirler mahkemeye. Bu dilekçe, şikayet konusu olan uygulamalara ilişkin bir görüşme, duruşma, araştırma yapılmaya gerek duyulmaksızın reddedilir.

Çünkü, Amerikan yasalarına göre, "**mahkumlar, sivil ölü**" olarak kabul edilmektedir. Evet Amerikan emperyalizminin hapisane politikalarında böyle yazılıdır: "**her mahkum, sivil bir ölüdür**".

Eğer o "mahkum", direnen, hak isteyen biriyse, o, "**beyni öldürülmesi gereken mahkum**"dur. Tecrit'i de işte bunun için icat etmiştir Amerika.

Hep söyleyegeldik; F tipi hapisaneler ve tecrit politikası, emperyalizme bağımlılıktan ayrı değildir. Amerikancı, Avrupacı iktidarlar, ekonomide, kültürde, dış politikada olduğu gibi, hapisanelerde de emperyalizme göbekten bağımlılıklarının sonucunda tecrit politikasını da kendilerine dikte ettirilen kararlara göre şekillendirmişlerdir.

21. Yüzyılda, tecriti, ülkelere, halklara karşı uygulanan bir politika olarak geliştirmiştir Amerika. Türkiye oligarşisi buna uyum sağlamakta da hiç zorlanmamıştır.

Tecrit, herhangi bir politika değil, bir İMHA politikasıdır. İster bir hapisanenin tek bir hücresinde uygulansın, isterse bir ülkeye karşı uygulansın, amaç budur. Tecriti etkili kılacak her türlü ahaksızca, insanlık dışı, hukuksuz, keyfi dayatma ve koşul, bu amaca ulaşmak için mübah sayılır.

AKP, hapisanelerde de, Ortadoğu'da da, Amerikancı politikaların uygulayıcısıdır.

AKP, içeride ve dışarıda katliamcıdır.

Kendi halkını katledenlerin, başka bir halkı katletmekte duraksamayacakları aşıkardı. Nitekim öyle olmuştur. Kılı kıpırdamadan hapisanelerde kan dökmeye devam eden AKP, aynı "rahatlıkla" Irak'a karşı Amerikan politikalarının askeri olmaya koşmuştur.

Bu "rahatlık" katillerin rahatlığıdır. Hapisanelerdeki tutsaklara "**beynini bana teslim et**" derken, Irak'a **ABD'nin elçisi** olarak "**iradeni, ülkeni ABD'ye teslim et**" diyor. Tecrit ve ABD işbirlikçiliği, AKP iktidarında bütünleşmiştir.

BİZ 18 GENÇLİK DERNEĞİ OLARAK Amerikan Saldırısına Karşı Irak Halkının Yanında Olduğumuzu İLAN EDİYORUZ!

ABD saldırganlığı bir kez daha halklara yönelik katliam planlarının hazırlıklarını yapıyor. Daha Yugoslavya ve Afgan halklarının kanları kurumadı. Şimdi sırada Irak halkları var.

ABD, "demokrasi ve özgürlük getirme" adına ülkelere savaş açıyor. Bombalar halkın üzerine yağıyor. **Katledilen halklardır.** Demokrasi ve özgürlükten anladığı zorbalıkla, yalanla kendi egemenliğini hakim kılmaktır.

Bütün gerekçeler, hepsi **koca bir yalandan** başka birşey değildir. İşte bugün Irak'la ilgili yaşananlar yalanı, aldatmacayı tüm açıklığıyla gözler önüne seriyor. Herkes biliyor, ABD de gizlemiyor: Irak'ın petrol zenginliğini ele geçirmek. Irak'ta ABD düzenini, hegomonyasını kurmak.

Namuslu, onurlu, vatanını seven hiç kimse bu zorbalığa adaletsizliğe seyirci kalamaz. Kalmıyor. Dünyanın her yerinde yüzbinler, milyonlar Amerikan saldırganlığına karşı çıkıyor. Dünya halkları Amerika'nın Irak'a saldırısını onaylamıyor.

Ülkemizde de öğrencisi, işçisi, memuru, köylüsü, aydını, esnafıyla tüm halkımız bu saldırganlığa karşı çıkıyor. Halkımızın yüzde doksanının karşı çıkışına rağmen Amerika'nın dayatmalarıyla ülkemiz Irak'a saldırının karargahı yapılıyor. Üsler kullanıma açılıyor. Askeri yığınaklar yapılıyor. ABD heyetleri gelip teftişlerde bulunuyor. Ülkemiz Amerikan işgali altında. Bu ülkeyi yönetenler **bizlere sormadan**, bizlerin onayını almadan komşu Irak halkının kanının dökülmesi için Amerika'nın her dediğini yapmaktan tereddüt etmiyorlar. Ülkemizi Amerika'nın işgalinde hiçbir sakınca görmüyorlar.

Peki **nerede bizim ulusal onurumuz?** Nerede bizim **ulusal kimliğimiz?** Nerede **bağımsızlığımız?** Nerede vatan **topraklarımızın kutsallığı?**

Gelecek kuşaklara biz işgal edilmiş bir ülke, kendi geleceğini Amerika'nın belirlediği, kendi kendini yönetmeyen bir ülke mi miras bırakacağız?

Hangi ve nasıl bir vatanseverlikten bahsedeceğiz? Çocuklarımızı böyle mi yetiştireceğiz?

Topraklarımızı Amerika'nın savaş karargahı haline getirenler bu kararı verirken neden bize sormuyorlar?

Biz bu topraklarda yaşamıyor muyuz? Biz bu ülkenin halkı, biz bu ülkenin gençliği değil miyiz? Geleceğimiz, yarınların umudu olarak görülen biz gençliğe ülkemizin geleceğiyle ilgili hiçbir söz hakkı tanınmıyor.

BİZİM DE SÖYLEYECEK SÖZÜMÜZ VAR!

Bizi tanımayanlar, bize söz hakkı vermeyenler **bizi temsil edemezler.** Ülkemizin işgaline seyirci, suskun kalmayacağız.

Irak halkını yalnız bırakmayacağız.

Biz onurlu, namuslu, vatansever bir gençliğiz. Biz yedidüvele karşı bu topraklarda bağımsızlık ve kurtuluş savaşı verip muzaffer çıkmış bir halkın gençliğiyiz. Vatanımızdan Amerikan askerlerini defalarca kovduk. "6. FİLO DEFOL", "YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE" sloganlarını haykıran bizdik. Bugün de haykırıyoruz:

Bizler var oldukça bu halk ve bu vatan sahipsiz kalmayacaktır. Amerikan saldırganlığına karşı direneceğiz.

Tüm vatansever, ilerici, demokrat halktan yana herkesi ülkemizin Amerikan işgaline ve Irak'a yönelik Amerikan saldırganlığına karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

ÜLKELER BAĞIMSIZ HALKLAR ÖZGÜR OLACAK!

18.2.2003

ADANA Gençlik Derneği, ANKARA Gençlik Derneği, ANTALYA Gençlik Derneği, AYDIN Gençlik Derneği, BALIKESİR Gençlik Derneği, BURDUR Gençlik Derneği, BURSA Gençlik Derneği, ESKİŞEHİR Gençlik Derneği, HATAY Gençlik Derneği, İSPARTA Gençlik Derneği, İSTANBUL Gençlik Derneği, İZMİR Gençlik Derneği, KOCAELİ Gençlik Derneği, MALATYA Gençlik Derneği, SAKARYA Gençlik Derneği, SAMSUN Gençlik Derneği, SIVAS Gençlik Derneği, ZONGULDAK Gençlik Derneği

Vatanımızdan Amerikan askerlerini defalarca kovduk. '6. FİLO DEFOL', 'YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE' sloganlarını haykıran bizdik. Bugün de haykırıyoruz:

Bizler var oldukça bu halk ve bu vatan sahipsiz kalmayacaktır. Amerikan saldırganlığına karşı direneceğiz.

AKP ve Genelkurmay

RIYAKARLIĞIN İKTİDARININ 4. AYI

Bölüm : 3

3 Kasım'ın ertesinde iktidara AKP'nin geleceği belli olur olmaz, "laiklik bekçileri", şeriat tehlikesi diye ayağa kalktılar. Onlar şeriat ür-küntüsü içinde yazıp çizerken, emperyalistlerde, TÜSİAD'da, ve en önemlisi Genelkurmay'da öyle bir telaş hali yoktu.

Elbette oligarşinin öncelikli tercihi olduğu söylenemezdi AKP'nin. Ama "korktuğu" bir tercih de değildi. Kimi AKP kadrolarının, AKP tabanının düzenle tam uyuşmayan yanları vardı. Bu nedenle dizginleri baştan sıkı tutmak için yine de "Genelkurmay-AKP" gerginliğinin "istikrarı" nasıl bozacağı, "borsanın bundan nasıl etkileneceği" üzerine burjuva basın günlerce yazdı.

Büyük(!) çatışma!

AKP ile Genelkurmay arasında, türban, YÖK, YAŞ kararları gibi konularda bazı çelişkilerin çıkması bekleniyordu. Bu özünde düzenin asıl niteliğine, politikalarına ilişkin olmayan, bunun da ötesinde aslında hem AKP'nin, hem de Genelkurmay'ın işine gelen bir çelişkiydi; bu nedenle tümüyle ortadan kaldırmaya da gerek yoktu. AKP'nin işine geliyordu; çünkü arada bir yapacağı "türban" çıkışıyla, tabanının gözündeki "islamcı" görüntüsünü muhafaza edebilecekti. Genelkurmay için ise laiklik-şeriat çelişkisi, yeri geldikçe kullanılan, çeşitli kesimleri yedeklemek için oldukça elverişli bir araçtı.

Bu anlamda, ilk AKP-Genelkurmay çatışması da "türban" üzerine yaşandı. Bülent Arınç'ın Cumhurbaşkanı'nı "türbanlı eşi"yle uğurlaması (bu arada bir lüks otelde, Bakanlık koridorla-

rında toplu namazlar kılınması), laiklik bekçilerinin "şeriat umacısı"na karşı harekete geçmesi için yeterliydi. Generallerin TBMM Başkanı Arınç'ı ziyaretlerini "kısa" tutmalarıyla gereken uyarı yapıldı.

İkinci "çatışma" ise, Başbakan Gül'ün Yüksek Askeri Şura (YAŞ) kararlarına muhalefet şerhi koyması bahane edilerek geliştirildi.

Genelkurmay tarafından düzenlenen bir davette, bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından AKP'ye karşı "muhtıra" gibi bir açıklama yapıldı. AKP otursundu oturduğu yerde, "şeriatçı kesimlere cesaret verecek" hal ve tavırlardan kaçınındı!

Aslında Genelkurmay, AKP'ye Irak konusunda istediği kararları çıkarttırmak için baskı unsuru olarak kullanmıştı muhalefet şerhini.

AKP için ise, Arınç'ın eşinin türbanının da, muhalefet şerhinin de "islamcı seçmene selam" olmaktan başka bir anlamı yoktu.

Nitekim, generallerin fiili ve sözlü uyarıları sonrasında, AKP'liler geriye çekildiler.

Sonuçta; türban, YAŞ kararları gibi konularda çelişki, AKP'nin veya Genelkurmay'ın ihtiyacı oldukça yeniden güncelleşecek, adeta bir "kayıkçı dövuşü" gibi sürecektir.

AKP Oportünizmi

Görüleceği gibi, dört aya yakın AKP iktidarı boyunca, AKP ile Genelkurmay arasında türban ve YAŞ kararları konusunda iki "kriz" çıktı. Ama IMF konusunda hiç bir kriz çıkmadı aralarında. F tipleri konusunda da bir kriz yaşamadılar. AKP'nin "inanç özgürlüğü" için, "demokratik haklar" için Genelkurmay'a karşı direneceğini bekleyenler yanıldılar.

28 Şubat'ın "dizayn" ettiği bir partinin, 28 Şubat'ı gerçekleştirenlerle karşı direnmesi söz konusu olmayacaktı elbette.

AKP'nin liderlerinden biri "türban gündemimiz değil" derken, bir başka liderinin "türban namus borcumuzdur" demesi, AKP oportünizminin, halk karşısındaki oyalamacılıklarının karakteristik bir göstergesidir ve bu "ikili" oportünist tutumu sürdüreceklerdir.

Oligarşi içindeki çeşitli sınıfların, katmanların ve onların siyasi temsilcilerinin arasında çelişkiler olduğu gibi, AKP ile gerek tekeli burjuvazi, gerekse de Genelkurmay arasında da çe-

şitli ekonomik, siyasi, sosyal çelişkiler vardır. Bu çelişkinin esası, sömürü pastasının paylaşılması, bu paylaşım da daha büyük pay almak için de bürokraside egemenlik kurmaktır. Düzen partileri için, islamcılık da, solculuk da bu mücadelede güç kazanmak için kullanılan araçlardan başka bir şey değildir.

AKP için islamcı kitlenin talepleri, Genelkurmay'a karşı kullanacağı bir kozdur. Bu kozu kullanması gerektiği dönemlerde türban, YÖK'ün yapılanması veya benzeri çelişkileri öne çıkaracak, koltuğu tehlikede gördüğü an ise, bunlardan hemen vazgeçecektir. Çünkü AKP için belirleyici olan iktidarda kalmaktır; şu veya bu inancı savunmak için değil, iktidar olmak için partilemişlerdir. Genelkurmay'la ilişkilerini belirleyen de budur.

AKP'nin ve Genelkurmay'ın anlaşmasının zemini, Amerikancılıklardır

AKP'nin Genelkurmay'a tavır alamayışının kökeninde yatan elbette, emperyalizme tavır almayışıdır. AKP de Amerikancıdır, Genelkurmay da. **ABD'nin Irak'a saldırısı** karşısındaki tavırlarında bu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

AKP yöneticilerinin konuşmalarında görülmektedir ki, Amerika'nın "yeni dünya düzeni" söylemini, "teröre karşı savaş" stratejisini benimsemiş, Amerikan düzenine hayrandırlar. Eh, bu noktada Genelkurmay da onlardan geri değildir. Hal böyle olunca, anlaşılamamaları için fazla bir neden kalmıyor.

AKP, "islamcı" bir tabana sahip olması ve ABD'nin saldıracağı ülkenin de "müslüman" bir ülke olması nedeniyle, Amerikan destekçiliğinde zaman zaman "ayak sürüyen" bir tutum takınmışsa (ve bunun sonucunda Genelkurmay AKP'ye sert bir uyarı yapmışsa) da, özünde hiç bir noktada Genelkurmay'la bir ayrılığa düşmemişlerdir. ABD'nin Ortadoğu'da kurmak istediği düzene tamamiyle angaje olmuş, bu düzende ABD'nin safında bir yer kapmak istemektedirler. Üslerin, limanların açılmasında, devamında Amerikan askerlerinin topraklarımıza kabul edilmesinde, Genelkurmay ve AKP birlikte davranmışlardır. Ülkemizi satma karşılığında dolar pazarlığını da tam bir "**mutabakat**" halinde yürütmüşlerdir.

MGK işleyişine de bu çerçevede tam bir

uyum sağladılar, aynı Erbakan'ın tüm MGK kararlarını imzalamış olduğu gibi, AKP Başbakanı ve bakanları da MGK'nın sorunsuz imzacıları durumundadırlar. "Milletin iradesi"ni ikinci gün unutup, Türkiye'nin MGK'dan yönetilmesine katılmış, ortak olmuşlardır.

MGK Konusunda Ne Demişlerdi?

AKP programında, Genelkurmay egemenliği-

AKP ve Hapishaneler

AKP'yle Genelkurmay'ın en iyi anlaştığı konulardan biri, hapishaneler politikasıdır. AKP'nin sadece Genelkurmay'la değil, düzenin tüm güçleriyle en iyi anlaştığı konudur.

O kadar ki, Ecevit hükümetinin hemen her yaptığı işi eleştiren AKP, Ecevit'in hapishanelerde yaptıklarını eleştirmemiş, tersine "*önceki iktidar bu konuda çok iyi bir iş yapmıştır*" diyerek, mesela 19 Aralık 2000'de iktidar koltuğunda kendileri otursaydı da aynı şeyi yapacaklarını söylemişlerdir. Bu nedenle Sami Türk'ün katliamcılığı, yalancılığı olduğu gibi sürdürülmektedir. Cemil Çiçek, yeni yalanlar uydurmayla bile ihtiyaç duymadan Sami Türk'ün yalanlarını tekrarlayarak savunmaktadır F tiplerini.

F tiplerinde tecrit uygulaması ve ölüm orucu direnişçilerinin zorla müdahalelerle sakat bırakılması uygulaması, AKP iktidarında hiç bir değişikliğe uğramadan sürdürülmüştür.

AKP iktidarında hapishanelerde 7 ölüm orucu direnişçisi daha öldü.

AKP iktidarı, Ecevit hükümetinin gündeme getirip de çıkartamadığı "Zorla Müdahale Yasası"nı çıkardı.

AKP iktidarı, F tipi ve L tipi hapishanelerin yapımını sürdürüyor.

Seçim süreci hatırlanacağı gibi, hapishanelerden yüze yakın tabutun çıktığı bir dönemin üstüne gelmişti. Ama AKP daha o zamandan yok saydı bu sorunu. AKP programında hapishanelerle ilgili sadece şöyle bir bölüm yeralmaktaydı:

"Ceza infaz kurumları, hükümlülerin topluma yeniden kazandırılması amacıyla çağdaş hale getirilecektir."

nin kurumsal ifadesi olan MGK'ya ilişkin de bir "düzenleme" vadediliyordu:

"Güvenlik ve savunma alanlarında silahlı kuvvetler ile siyasi iktidar arasında görüş alış verişini sağlayan Milli Güvenlik Kurulu, demokratik ülkelerdeki örnekleri dikkate alınarak Avrupa Birliği standartlarına göre yeniden yapılandırılacaktır."

AKP, koltuğa oturduktan sonra programdaki

O ka-
dar. Her
düzen par-
tisinin
programı-
na koydu-
ğu yuvarlak, genel geçer bir cümle.

AKP'nin hapisanelerdeki "çağdaş"lığı da, tecrit ve işkencedir. Çünkü, AKP'ye göre, F tiplerindeki politikayı "Avrupa ve Amerika da onaylamakta"dır, Avrupa ve Amerika onayladı-
ğına göre de o politika "çağdaş"tır.

Tutuklu yakınlarının ilk başlarda çeşitli il ve ilçelerin AKP yöneticileriyle F tipleri ve ölüm orucu konusunda yaptıkları görüşmelerde, "tabandaki" yöneticilerin bir çoğu, kendi partilerinin ölümleri durduracağını söylüyor, belki kendileri de böyle umuyorlardı. Henüz AKP'nin seçim meydanlarında tekrarlayıp durduğu "herkes hak ve özgürlükleriyle yaşayacak", "düşünce, inanç özgürlüğünün önündeki engelleri kaldıracğız" sözleri vardı çünkü kafalarda. Ama daha sonra, AKP binaları önüne giden tutuklu yakınlarını polis saldırısı karşılamaya başladı, AKP yöneticileri artık çoğunlukla tutuklu yakınlarının karşısına çıkmaz oldular.

Amerikancı AKP, F tiplerindeki zulmü sürdürüyor. Zorla müdahale yasasıyla, faşist politikaları sürdürceğini gösteriyor.

F tipleri ve direniş, AKP'nin de maskesini düşürdü. Artık AKP'yi, onun yöneticilerine ve başkanlıklarını "cellatlıkla" anılmaktan kimse kurtaramaz.

bu vaadini henüz hatırlamış değil. Hatırlayacağı da yoktur. Genelkurmay'ın icazeti olmadığı sürece, bu konuda hiç bir değişikliği gündeme getirme cesareti gösteremeyeceklerdir.

Türkiye'de MGK düzenine, Genelkurmay tahakkümüne karşı çıkmak, sadece "MGK yasa-sı"nda biçimsel bir değişiklikten ibaret değildir; MGK'ya ve Genelkurmay tahakkümüne karşı çıkmak, esasında kontrgerilla politikalarına, Susurluk Devleti'ne, emperyalizmle, İsrail'le yapılan "stratejik" anlaşmalara karşı çıkmak demektir. AKP ise bunlara karşı çıkabilecek bir güce, kararlılığa sahip olmadığı gibi, bunlara karşı da değildir. Cemil Çiçek'in Susurlukçuları, Abdülkadir Aksu'nun işkencecileri nasıl sahiplendiğine, Tayyip Erdoğan'ın, Abdullah Gül'ün yıllardır siyaset sahnesinde olmalarına rağmen, bu konularda "muhalif" tek bir açıklamalarının dahi olmadığına bakıldığında, bu açıkça görülür.

"Halka karşı Genelkurmay'la ittifak" AKP kadrolarının eski çizgisidir

AKP'nin orduyla, Genelkurmay'la ilişkilerine bakarken sadece AKP olarak bakmak yetmez. AKP her ne kadar törpülenmiş, düzene angaje olmuş olsa da, islamcı politika geleneğinin izlerini taşıyor bu konuda da.

İslamcı güçler, egemen sınıfların asli gücü olarak orduyla "çatışma"ya girmemişlerdir bu ülkede. Kelimenin fiili, askeri anlamı bir yana, siyasi olarak da girmezler. Haklar ve özgürlükler mücadelesinde karşılarına çıkan güç ordu olunca, o mücadeleden de vazgeçerler. Siyasi tarihlerinde orduyla karşı karşıya gelmelerinin fazla örneği yoktur ama, ordunun gölgesinde Maraş'tan Siyas'a halka karşı saldırılarının örneği çoktur. AKP kadrolarının bir çoğu bu "orduyla ittifak halinde, halka karşı" pratiğin içinden gelmiştir.

Bu nedenle, AKP, baskı, yasak, işkence, infaz katliamdan oluşan faşist terör politikasını sürdürmekte Genelkurmay'la hiç bir anlaşmazlığa düşmemiş ve düşmeyecektir.

AKP bundan böyle de, sadece zevahiri kurtarmak bakımından Genelkurmay'la bazı çelişkileri, bazı islamcı vurgu ve davranışları sürdürüyor görünerek, Genelkurmay önünde zaten baştan diz çökmüş bir parti olduğunu perdelemeye çalışmaktadır.

AKP, ülkeyi ve halkı HARAÇ MEZAT SATIYOR, AKP, içeride ve dışarıda KATLEDİYOR

İŞBİRLİKÇİ AKP İKTİDARINA KARŞI HER BİÇİMDE, HER YERDE DİRENELİM! BAŞKA ÇAREMİZ, BAŞKA KURTULUŞUMUZ YOKTUR!

Utanç verici bir pazarlık izliyoruz. Yüzbinlerce insanın katledilmesi üzerine, halkların kanı üzerine bir pazarlık bu. Buyrun topraklarımızı kullanın, buyrun katliam birliklerinizi yollarımızdan taşıyın, buyrun savaş uçaklarınızı üslerimize konuşlandırın demenin karşılığında, kaç milyar doların ne kadarı hibe, ne kadarı kredi olacak, faizi ne kadar olacak, bu tartışılıyor.

Ülkeye ve halka ait satılmadık hiç bir şey bırakmadılar.

Amerikan basınında “satılık ama nazlanan kadın” benzetmeleri yapılıyor.

Bir tarafta katliam saldırısı varken, bunu desteklemek için pazarlık yapmak bir ülkenin düşürülebileceği en aşağılık, en utanç verici durumdur. Ama AKP'nin bundan utanç duyduğu da yok.

Çünkü AKP'de **vatan** diye bir kavram yok. Onlar için herhangi bir toprağı ihtiyacı olana “**kiralama**” olayı bu. Onların parti kitabında **halk** yok, **ahlak** yok, sadece **iktidar** ve sadece **dolar** var. Herşeye bu pencereden bakıyorlar.

Böyle olduğu içindir ki, ülkenin satılmasını bu kadar aleni hale getirdiler. Bağımlılık açık bir rezilliğe dönüştü. Utanma duygusunu kaybetmişler, ar perdeleri yırtılmıştır.

Ülkemizi ve halkımızı bu kadar rahat satabilen bu AKP'liler kimdir?

“Düzen islamcıları”dır bunlar. Bugüne kadar hep, hem “islamcı” gözükmüş, hem sömürü ve soygun düzeninden beslenmişlerdir. “**Düzenle kavgaları**” bir aldatmaca, “**düzenin hizmetkarı**” olmaları gerçek olanıdır. Geçmişten bugüne, bütün siyasi hayatları kapitalizme, emperyalizme, faşizme hizmetle geçmiştir.

Bakin, onlarca yıldır, ya MSP, RP, FP, AKP olarak iktidarların ortağıdır, ya da sola, devrimci

mücadeleye karşı mevcut hükümetlerin destekçisidirler. Devrimcilere karşı hep faşist devletle yanya olmuşturlar. “İslamcı parti”lerin yöneticileri, eziçi çoğunlukla sömürücü sınıflardandır. Onlar dünlerini Çırağan Sarayı'nda yapan sınıftandırlar. İslamcılığı holdingleştiren onlardır.

Onyıllardır bize karşı savaşanların içinde AKP'liler de vardı. Kanlı Pazar'larda, Maraş'larda, Sivas'larda onlar vardı. Binlerce infazı gerçekleştirenlerin başında bakan olarak onlar vardı. Oligarşi, onları çok çeşitli biçimlerde halkın mücadelesine karşı kullandı.

Bugün yaptıkları bunun devamıdır.

Din, halk, millet iradesi, ülke, vatan, onlar için kullanılan basit araçlardır. Hiç bir değerleri yoktur. Hiç bir ideolojileri, inançları olmayanlar, iktidar koltuğu karşılığında kendilerinden istenen her türlü diyeti ödemeye hazırdırlar. Bundan dolayı hapisanelerde zulmü sürdürmekte de, ABD ve İngiltere'den sonra Irak'a karşı savaş kararı alan üçüncü ülke olmakta da hiç zorlanmamışlardır. Faşizmin ve emperyalizmin yöneticisidirler.

Ülkemizde ve dünyada katleden AKP

AKP, Türkiye tarihine, adını içte ve dışta **katliamcı bir iktidar** olarak yazdırıyor. Belki de bu konuda, kendinden önceki tüm iktidarlara geride bırakacak.

Amerika'ya üslerini açarak öldürüyor. F tipleriyle öldürüyor. Yoksullukla öldürüyor. İşkenceyle öldürüyor. İşbirlikçilikle öldürüyor; Irak'a karşı ülkemizi Amerika'nın savaş karargahı yaparak öldürüyor. Daha dökcekleri kan geride.

Bu ülkenin ve halkın onurunu temsil eden sadece biziz; biz devrimcileriz. Emperyalizme karşı bağımsızlık diyerek ulusal onurumuzu savunan biz olduk onyıllardır; faşizme karşı demokrasi diyerek hak ve

özgürlükleri savunan biz olduk.

Bizi katletmelerinin nedeni işte budur. Amerikanın sömürgesi olmaya ve Amerikan işbirlikçilerine karşı çıktığımız için katledildik, hapsedildik on yıllardır.

F tiplerini de bunun için yaptılar.

F Tipleri, devrimcileri imha etmek için, Amerikan politikaları dirençsiz uygulansın diye yapıldı. F tipi hapishaneler, dünya genelinde, dünya halklarının sindirilmesi, örgütsüzleştirilmesi politikaları paralelinde, ülkemizde içeride ve dışarıda muhalefeti yoketmek için yapıldı. AKP'liler dün tetikçisi oldukları saldırıyı, bugün iktidar olarak sürdürüyor. AKP bugün iktidarda, Amerika'nın, faşizmin politikalarını uygulayandır.

Biz ülkemiz Amerikan tekellerinin çiftliği, Amerikan ordusunun üssü olmasın diye direndik, bunun için öldük, bunun için direnmeye devam ediyoruz.

Halkımız! İşbirlikçi AKP iktidarına karşı mücadele etmek, ekmek, adalet ve onur davamızdır!

Ülkemizi satan, geleceğimizi yokeden AKP iktidarındır. Bu faşist iktidara karşı her türlü yöntemle mücadele etmek meşrudur. Halk, bağımsızlık için, ulusal onuru için, özgürlükleri için, adalet için, içeride ve dışarıdaki katliamcılığı durdurmak için, savaşmak zorundadır.

İşçiler! Üretimden gelen gücümüzü kullanalım.

Öğrenciler! Okulları boykot edelim. Ortaokullarda, hatta ilkokullarda derslere girmeyerek, okul çıkışlarında yürüyerek geleceğimize sahip çıkalım.

Esnaf! Kepenkleri kapatalım, vitrinleri dövizlerimizle donatalım!

Memurlar! İşe gitmeyelim!

Köylüler! İşbirlikçi iktidarın temsilcilerini köylere sokmayalım. Traktörlerimizle, dirgenimizle yollara çıkalım.

Her yerde alanlara çıkalım; halkın gücünü gösterelim!

Halkımızın her kesimi, içine hapsedildiğimiz kolların kaygıların, bencilliklerin bentlerini yıkarak, cesaretimizi kuşanarak, onurumuz, geleceğimiz için ayağa kalkarak, yaratıcılığımızı kullanarak, bir **direniş hareketi yaratalım.** Bu **tarihi vatan hainliğine karşı, tarihi bir halk hareketi** gerçekleştirelim.

Halkımız! Savaş bize, Türkiye halkına açılmıştır.

Bütün bu "pazarlık"lardan bizim payımıza düşe-

cek olan sadece açlık ve zulümdür.

Türkiye'ye Irak katliamının karargahı yapan, ülkemizin adını tüm dünya halkları nezdinde kirleten bu işbirlikçi hükümete karşı mücadele etmek, **"bu ülke benim ülkem"** diyen, **"biz halkız"** diyen herkesin görevidir.

Her yurtseverin, insan olmanın onurunu taşıyan herkesin görevidir.

İşbirlikçi iktidarla mücadele etmezsek, hakkımızı aramazsak, onurumuza, geleceğimize, toprağımıza sahip çıkmazsak, Türkiye'yi kapkara bir gelecek bekliyor demektir.

Anadolu, artık herkesin gözü önünde dolar karşılığında haraç mezat satılıyor. Türkiye tarihinde hiç bir dönem olmadığı kadar pazara düşürülmüştür onurumuz. Anadolu, Cumhuriyet tarihinin hiç bir döneminde kendi yöneticileri tarafından bu kadar aşağılanmamıştır.

Herşeyi kullanmaya, istismar etmeye o kadar alışmışlar ki, ABD saldırganlığına karşı protestolarımızı dahi dolara çevirmek istiyor, Bush'la pazarlıklarında koz olarak kullanmaya çalışıyorlar. Buna izin veremeyelim; herkes görsün ki, **bizim protestomuz sadece Amerika'ya değil, aynı zamanda ülkemizdeki Amerikan işbirlikçilerine de karşıdır.**

HALKIMIZ!

Anadolu topraklarının Amerika'nın savaş üssü olmasına karşıysak,

Amerika'nın askeri olmaya hayır diyorsak,

İşgale ve katliama karşıysak,

İşbirlikçi iktidarın ülkemizdeki ve sınırlarımız dışındaki katliamcılığına ortak olmayı reddediyorsak;

İŞBİRLİKÇİ AKP İKTİDARINA KARŞI HER BİÇİMDE, HER YERDE DİRENELİM! BAŞKA ÇAREMİZ, BAŞKA KURTULUŞUMUZ YOKTURI

Tarih, Türkiye'yi, Amerikan işbirlikçiliğiyle değil, Amerika'ya ve Amerikan işbirlikçiliğine karşı mücadelemizle yazsın.

İşbirlikçi AKP iktidarına karşı mücadele etmeyenler, yarın, **"ben bu aşağılık pazarlığa, bu katliam ortaklığına ortak olmadım, alet olmadım"** diyememenin utancını taşıyacaklardır.

İşbirlikçi AKP iktidarına karşı mücadele etmeyenler, yarın, ekmezsiz, adaletsiz kalmanın, işgal altındaki bir ülkenin halkı olmanın yükünü taşıyacaklar.

Gözünü vatanın satışı karşılığı gelecek dolara diken Üç ayını planlayamayan; Bütçesini yapamayan; 'Niyet Mektubu'nu kendisi yazamayan; UŞAKLARIN EKONOMİSİ

Çok değil üç ay yetti, AKP iktidarının ekonomi politikasını anlamak için. Yoksulluktan yana, açlıktan yana, halktan yana en küçük iyileştirme, en küçük bir adım gören var mı?

Yoktur. Olamaz da!

Çünkü AKP, daha ilk günden halkın değil sermayenin, Amerikancıların iktidarı olduğunu çıkaracağı yasalarla gösterdi. Şimdi hayasızca, ahlak, onur, namus gibi değerleri ayaklar altına alarak ABD ile yaptığı pazarlık sonucu alacağı dolarlara dikmiş, oradan gelecek dolarla halkın işbirlikçiliğine ses çıkarmayacağını hesap ediyor.

Emperyalist medya yazıyor; "Türk halkı savaşa karşı ama, ABD'den alınacak yardımla bu havanın değişeceği umuluyor."

Bu onursuzluğu Türkiye halkının reddeceğine AKP'nin tanık olacağını hatırlatarak, AKP'nin ekonomi politikasında, vatanın satışıyla kapatılmak istenen fiyaskolara, beceriksizliklere, bağımlılığın getirdiği çarka nasıl teslim olduğuna bakalım.

3 Aylık Acil Eylem Planı Fiyaskosu

Salonda her cümleden sonra alkış tufanı, yaşa varol sesleri.

Bundan dört ay önce, AKP lideri Tayyip Erdoğan "Acil Eylem Planı" açıklıyor. Plan dilimlere ayrılmış; 3 ay, 6 ay, bir yıl.

"AK Parti iktidarı yediden yetmişe milletimizin

**AKP'nin
ekonomi
politikası**

Sağlık Ne, Eğitim Ne; Önemli Olan Güvenlik!

TSK için, polis, MİT için yapılan harcamaları sıralamayaacağız. Bütçeden sağlık, eğitim gibi alanlara ayrılan payla, silahlanmaya, güvenliğe ayrılan pay arasındaki farkı ortaya koyup, "bu devlet halkın ihtiyaçlarına, halka göre örgütlenmemiştir" de demiyeceğiz. Bunlar biliniyor.

Ve bunlar yetmediği gibi, Özel Tüketim Vergisi'nden sağlık, eğitim ve spora ayrılan pay oranları Bakanlar Kurulu kararıyla sıfıra indirildi. Yani bu kaynak tamamen bütçe gelirlerine alındı. Mesela Milli Eğitim Bakanlığı'nın yaklaşık 600 trilyon liralık bir kaynağı böylece kurutuldu.

yüzünü güldürsün diyorum." sözleriyle başlıyor Tayyip konuşmasına. Milletin "bağlanan bahtının düğümlerini" çözmek için iktidar olduklarından dem vuruyor, hızını alamıyor geçmiş on yıllık dönemdeki iktidarların halka "vaat ettiklerini yerine getirmedikleri ve halkın yararına çalışmadıkları için kısa bir sürede yıprandığını" söylüyordu. Meydanları bıraktık bir kenara, AKP'nin "takip edilsin" diye açıkladığı "Acil Eylem Planı"nda ilk üç ay diliminde halka vaat ettiklerine bakalım. Halk yararına ne yapmış? (Sermayeye verdikleri sözleri adım adım yerine getirmede sözlerine sadıklar nasılsa, hakkını yad edelim!)

"İlk üç ay içinde;

- Vergi yükünü tabana yayan tedbirler alınacak,

- Elektrik fiyatlarının ucuzlatılmasına yönelik olarak elektrik faturalarındaki TRT payı kaldırılacaktır.

- Hayvancılık sektörünün geliştirilmesi için acil tedbirler alınacaktır.

- Sosyal politikalar kapsamında çiftçimizin rahatlamasını sağlamak için tedbirler alınacak.

- Acilen açlık sınırı altındaki aileler belirlenecek, ve üç ay içinde bu ailelere dönük etkin yardım programları başlatılacak, yoksul aile çocuklarına temel eğitim ve sağlık yardımları yapılacaktır..."

Sadece ekonomi başlığından birkaç örnek aldık. (Öteki alanlarda ülkenin durumu her şeyi anlatmaya yetiyor zaten) Bunlardan yerine getirilen ne var? Hiçbir şey. Vergide ne oldu örneğin? Vergi iadesi uygulamasına da IMF'nin isteğiyle teslim oldu, (Kahkonen ve IMF Türkiye Temsilcisi Odd Per Brekk başta olmak üzere IMF heyeti, vergi iadesinin kaldırılmasını zorunlu bulduklarını söylemişti.) "vergi barışı" adı altında vergi affı çıkarıldı. Vergisini düzgün ödeyen (ki zaten milyonlarca emekçinin maaşından kesilir) bir kez daha enayi yerine konuldu.

Hal böyle olunca AKP, Acil Eylem Planı'ndaki düzenlemeleri revize etti ve sürelerini uzattı. Anlayacağınız vaatler "başka bir bahara" ertelendi. Milli Piyango'ya, hastanelere varana kadar hele bir

AKP'nin ekonomi politikası

Zam... Zam... Zam...

IMF istiyor AKP zam yapıyor. Otoyol-
lardaki geçiş ücretlerine yüzde 50, boğaz
köprülerindeki ücretlere ise yüzde 40 zam ya-
pıldı. Halkı soymak için köprüleri Deli Dum-
rul'un soygun köprüsüne dönüştüren Özal ikti-
darı dahi bu oranda bir zam yapmamıştı. Arsız-
lık, utanmazlık, halkı kaale almama sadece Irak
konusunda değil ki!

her şeyi özelleştirip satsınlar, hele bir "Mehmetçik-
ler" in kan parası, katile yardım yataklığının karşılığı
gelsin, tekellerden ve hırsız bakanlarından sıra ge-
lirse, vaatlerini de düşünecekler!

Bütçe, Plan, Mektup...

Tümü IMF'nin Masasında Bekliyor

Bırakın 5 yılı planlamayı, bırakın dünya çapında
planlar yapmayı; üç ayı bile planlayamadılar; üç ay-
da yapmayı öngördüklerini bile yapamadılar. Ne-
deni çok basit bir "Türkiye gerçeği";

Türkiye sömürge bir ülkedir, sömürge ülke yö-
netimlerinin hiçbir konuda söz hakları yoktur. **Sö-
mürgeci ne derse** onu yapar. AKP de onu yapıyor.
"IMF'ye kafa tutmaktan, çatır çatır pazarlık yap-
maktan" söz edenlerin haline bakın;

IMF onay vermediği için bırakın başka şeyleri
bu iktidar bütçesini dahi yapıp açıklayamamıştır.
Bütçe yap boz IMF'nin talimatıyla değiştirilmekte-

dir. Dört aydır resmi bütçesi olmadan yönetilen bir
ülkenin iktidarındır AKP. "Milli irade"nin ifadesi
IMF'nin iradesine takıldı.

Yatırım ödeneklerindeki kısıtlamayla, 148.3
katrilyon lira olarak öngörülen 2003 yılı bütçesi-
nin ne kadarı IMF onayından geçecek, ne kadar
açıklanacak hep birlikte göreceğiz. Mesela yatırım
ödeneklerinin yüzde 10 oranındaki kısıtlamasını
IMF'nin emriyle yerine getirdiklerini AKP halka
açıklayacak mı, göreceğiz.

Yalanla, günlük alavere dalavere ile kimseyi al-
datamaz AKP.

Devlet Bakanı Ali Babacan, "niyet mektubunu
bu kez biz hazırlıyoruz" diyor, birkaç gün sonra,
IMF Türkiye Masası Şefi Juha Kahkonen başkanlı-
ğındaki heyet, Hazine yetkilileriyle birlikte niyet
mektubunun yazım çalışmalarına başlıyor. Yalanı
tektezip ediyor...

AKP'nin, bütün iradesi, ekonomik planları, pro-
jeleri IMF'nin masasının üzerinde, IMF'nin gözü ise
ABD ile Irak konusunda anlaşmada. Anlaşma olur-
sa, 4. gözden geçirme sonuçlanacak. (IMF'nin Tür-
kiye'yi nasıl satın aldığı son örneği)

Eğer AKP, tüm bunlara, yoksulluğun, açlığın
büyüyen sürmesine, "ne yapaalım savaş var" ba-
hanesine sığınacaksa, söyleyelim, Irak'a saldırı ha-
zırlıkları ve bugün yaşananlar AKP iktidar olmadan
önce de tahlil edilebilecek şeylerdi. Meydanlarda
Irak'a saldırıya ilişkin tek cümle söylemeden geçiş-
tirmekle her şey bitmiyor demek ki!

Ankara Ticaret Odası'nın
(ATO) açıkladığı bir rapor, ülke-
mizin nasıl bir borçlandırma kısı-
r döngüsü içinde bağımlılaştı-
rıldığını, iç/dış borçlanmadan bu
sistem içinde kurtulmanın
mümkün olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi. Önce
rapordan bazı rakamlar aktaralım.

"Son 10 yılda toplam 211.4 milyar dolar iç ve dış borç
faizi ödendi. Türkiye'nin bu yıl ödemesi gereken borç faiz-
leri de gözönünde bulundurulduğunda bu rakam 245.4
milyar dolara yükseliyor.

Türkiye, yılda ortalama 21.1 milyar, ayda 1 milyar 761
milyon, günde 57 milyon 918 bin, saatte 2 milyon 413 bin,
dakikada 40.2 bin, saniyede de 670 dolar borç faizi öde-
di... Bu yıl saniyede 1078 dolar borç faizi ödenecek..."

Daha başka bir rakamla, geçen yıl yüzde 45'i, bu yıl
yüzde 44'ü sadece borç faizine gidiyor.

Borç Al-Faiz Öde Kısır Döngüsü

Dikkat edin, bu rakamlar
borcun kendisi bile değildir. Sa-
dece faizleri! Yüksek faizli tefe-
ci gibi çalışan emperyalist ku-
rumlar ülkemizi bu çark saye-
sinde satın alıyorlar.

IMF'den veya başka emperyalist kurumlardan alınan
her borç, önceki borçların sadece faizini ödemeye ve te-
kellerin ihtiyaçlarını karşılamaya gidiyor. Bu nedenle ATO,
raporunda

"Bu kadar yüksek borçlanma yapmamıza rağmen alı-
nan borçları yatırımlarda değerlendirip, ekonomiyi geliştiri-
remedik." diyor.

Böyle bir ülkenin "düze çıkması" mümkün mü? Bu kı-
sır döngüden "bağımsızlık"tan başka bir **kurtuluş reçetesi**
olabilir mi? Ne "erteleyerek", ne "öteleyerek" bu çark dur-
durulamaz. Çarkın durmaması daha fazla yoksulluk, daha
fazla zam, ekmeğimizden çalınan lokmalar demektir.

Amerikancı hırılıyor: DİRENEN KATLEDİLİR!

Ertuğrul Özkök, 15 Şubat'ta dünya halklarının ayağa kalkışını hazmedemedi. Çünkü birincisi, sınırsız sonsuz sandığı medyanın gücünün iflasıydı o gösteriler, ikincisi, meydanlardaki her "kahrolsun" sloganının hedefinde o da vardı. İki gün boyunca adalet için ayağa kalkan milyonları nasıl aşağılarım, nasıl tehdit ederim diye düşündü ve kendisinin en iyi ve yakinen bildiği bir "pratiği" örnek veren bir yazı yazdı:

Özkök'ün 18 Şubat tarihli yazısının başlığı aynen şöyle: **"İRAK DA F TİPİ TUZAĞINA DÜŞÜYOR"**

Peki Özkök bunu neye dayanarak söylüyor? İşte kendi sözleri:

"Ben başından beri hep şu endişeyi taşıdım. Irak halkının başına, bizde F tipi cezaevi olayları sırasında direnişçilerin başına gelenler gelecek diye düşünüyordum. O günleri hatırlayın. Bazı kişiler ve yazarlar, F tipi cezaevlerine geçmemek için direnenlere kamuoyu onayının yanındaymış gibi bir izlenim vermiş ve onlar da hiçbir uzlaşmaya yanaşmadıkları için sonunda o dramlar yaşamıştı..."

Yani diyor ki Özkök; Irak direnirse, 19 Aralık'ta hapishanelerdeki direnişçilere ne yapılırsa, onlara da **aynısı** yapılacak.

Özkök gibilerinin mantığı budur işte: Bırakın işbirlikçi iktidarlar, bırakın Amerika istediğini yapsın. Kimse direnmesin. Yoksa tecrit ederiz. Yoksa katlederiz!

Bu, ABD'nin politikasıdır. Özkök, sahibinin sesi olarak havlıyor.

Özkökler, direniş sürerken de "aydınlara" aynı şeyi söylemişlerdi. Zulme, katliamlara, devletin politikalarına karşı çıkmayı bırakın, direnişçiler üzerinde baskı uygulayın (Ayrı bir konu olmakla birlikte geçerken hatırlatalım ki, Özköklerin bu çağrıları doğrultusunda hareket edenler de çıkmıştı!)

Sahibinin sesi olarak, 19 Aralık katliamı ve tecritteki 104 ölümden katliamcı devleti değil, F tiplerine, zulme karşı çıkanları sorumlu tutarken, Irak'ta

yakında efendisi tarafından gerçekleştirilecek katliamın sorumluluğunu da "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" diye, "Irak'ta Savaşa Hayır" diye ayağa kalkanlara yıkmaya çalışıyor.

*

Ertuğrul Özkök'ün bu yazısını aktardıktan sonra, aynı gün aynı gazetede yazan Bekir Coşkun'un yazısına geçelim şimdi. Dünyada milyonlar ayağa kalkarken ülkemiz meydanlarında küçük toplulukların olmasına üzülümüş Coşkun. "Meydanlardaki azlığımıza" değinen sadece Bekir Coşkun da değildi. Burjuva basında bir çok yazar, kimi samimi olarak bu durumdan duyduğu üzüntüden, kimi gizli bir sevinçle **"Niye kitle bu kadar azdı?"**... diye soruyor. **Cevabı** işte Ertuğrul Özkök'ün yazısındadır.

Cevabı medyanın bir kaç istisna dışında alısladığı, onayladığı veya sessiz kaldığı F tipleridir. Evet, herkes sormalı bu soruyu: halkımız niye bu hale geldi? Niye, nasıl örgütsüzleşti, apolitikleşti, korku nasıl egemen kılındı?..

Gazetelerinizin manşetlerini, televizyonlarınızın "az sonra" çılgınlıklarıyla tekrar tekrar yayınladığı o zulüm alkışçılığını, terör demagogilerini gözden geçirin bakalım. Sorduğunuz sorunun cevabını da bulacaksınız orada.

Her gün, her yerde baskı, zulüm, işkence... Öyle bir ülke düşünün ki, yirmi yılda milyonlarca kişi gözetimden, işkencelerden geçirilmiş. Öyle bir ülke düşünün ki, binlerce kişi evlerinde, sokak ortalarında infaz edilmiş. Öyle bir ülke düşünün ki, onbini aşkın insan faili meçhul biçimde katledilmiş. Öyle bir ülke düşünün ki, üç bine yakın insan kaybedilmiş!

Medya önce kendini sorgulamalıdır.

Tüm bunlar bu ülkede yaşandı; tüm bunlar yaşanırken biz ne yaptık, ne yazdık diye kendine bakmalıdır. "Kitle niye azdı?" diyen medya mensupları "biz ne yaptık?" sorusuna cevap vermeden, o ilk soruyu cevaplayamazlar.

İnsanlar görülmemiş bir zulüm karşısında o zulmü durdurmak için kendini yakıyorlar, medyada

“zorla yaktı” deniliyor; insanlar hücre hücre ölüyorlar, medya “zorla ölüm orucu yaptırılıyor” diye yazıyor. Gazetecilik yok, dürüstlük yok, araştırma yok, “acaba bu insanlar nasıl bir şeyle karşı karşıyalar ki, bu eylemleri yapıyorlar?” merakı, bilimselliği de yok. En sıradan gösteriye saldırır polis; medya “uyarılara rağmen dağılmayınca...” diye onaylayarak verir saldırıyı. İşkenceciliğin, katliamcılığın gazeteciliğinde haber yoktur, gerçek yoktur.

Peki ne var? “Devlet politikası”!

İşte meydanlardaki durum bu “politika”nın sonucudur.

*

“F Tipleri ve Irak”; belki biz bu ikisi arasında çeşitli paralellikler kurduğumuzda kimileri bağıni kurmakta zorlanıyordu. Biz, 19 Aralık’ın sadece tutsaklara değil, halka gözdağı olduğunu söylediğimizde, “tecrit sadece tutsaklara değil” dediğimizde ciddiye almadı bir çoğu.

Amerikancı Özkök, bir kez daha altını çizdi bunun.

Halkları tehdit etmek için bulabildiği en iyi örnek, en yakından tanık olduğu, tezgahlanmasında rol üstlendiği katliamdı. O, oligarşinin 19 Aralık katliamını gerçekleştirirken amaçladığıyla, ABD’nin Irak katliamındaki amaçlarının **AYNILIĞINI** iyi biliyor.

Meselenin, halkları sindirmek olduğunu biliyor. Bunu istiyor. Bunun için milyonlara karşı demagoji ve tehdiye başvuruyor. Tüm medya mensupları, bu kalemin infaz, katliam, F tipi alkışçılığıyla nasıl yıldırlardır tek bir tartışma yürütmemiş olduklarını hatırlasınlar.

Bakın hala F tiplerindeki direniş sürüyor. Sami Türk ve şimdi onun izleyicisi Cemil Çiçek katliamı sürdürüyorlar. Medya bir sorsun bakalım; Bunlara

kim çanak tuttu ve hala tutuyor?

Onyıllardır süren işkencelere, infazlara, teröre sesini çıkarmayanların meydanlardaki azlıktan şikayet etmeye hakkı var mı? Hala “niye kitle azdı” diye soran medya, o meydana çıkışı engelleyen polise hala laf söylemiyor. Hala provokasyon, terör demagojisi-ne çanak tutup, niye tecrit var, niye gösteri hakkı engelleniyor diye sormuyor? F tiplerini niye gizliyorsunuz, niye F tiplerinde, İmralı’da tecrit uyguluyorsunuz demiyor. Zorla müdahale yasası çıkarılıyor. Bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin direnme hakkını gasbediyor bu yasa. Bu ne biçim yasa demiyor. Demediği için halkın örgütsüzleştirilmesinde, sindirilmesinde baş sorumlulardan biri kendileridir.

*

Herkesin görmesi gereken diğer gerçek şudur. Özkök’ün efendilerinin bombalarına, Özköklerin yönetimindeki medyaların yalanlarına rağmen, ne F tiplerindeki direniş bitirilebildi, ne dünya halklarının direnişi.

Dünyanın onuru bu direniş. Hala saldırı sürüyor. Ama kıramıyorlar direnişi. Amerika ve işbirlikçi Amerikancı hükümetler, halkların direnişini yokedemiyorlar. Güçlü olan halktır. Haklı olan direnenlerdir. Dünyanın Türkiyesinde de o meydanları da dolduracağız ergeç. Bundan herkes emin olsun. Irak’a bombalar yağsa da, onlarca yeni F tipleri yapsalar da, meydanlar halkımıza dar gelecek, o zaman Amerika adına hırlayanlar, kendilerine kaçacak yer arasın!

18 Şubat 2003

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Bir Kelaynak

Amerika’nın Irak’a saldırı nedenini dünyada bilmeyen yoktur. “Teröre karşı savaş” yalanını ise artık ABD’nin kendisi bile eskisi kadar sık kullanmıyor, kendi belgelerinde böyle olmadığını itiraf etti ve inandırıcılığını yitirdiğini gördü. Ama daha Amerikancılar var bu ülkede. Doğan Medya’nın iki numaralı gazetesi Milliyet’in yayın yönetmeni Mehmet E. Yılmaz 19 Şubat tarihli köşesinde bakın türünün son örneği olarak ne diyor;

“Irak’ta savaşı gündeme getiren ‘asıl ve gizli’ faktörün petrol olduğuna ilişkin yaygın ve genel

Kabul gören bir kanı var... 11 Eylül ABD dış politikasında önemli bir değişikliğe yol açtı. Bu, terörün muhtemel kaynaklarının yerinde vurulması ve yok edilmesi stratejisiydi ve ilk örneğini de Afganistan’da yaşadık. Silahların bugün Irak’a ve Saddam’a yönelmiş olmasının gerisinde yatan en önemli faktörün bu olduğunu görmek gerek... Petrol tek değişken değil.”

At at belki inanan çıkar!

O bir kelaynak. Dünya halklarını aptal yerine koyanların hali ortada, ama o hala halkımızın aptal olduğunu düşünerek atıyor. ABD belki şu meşhur fonundan birkaç bin dolar da Doğan Medya’nın “romantik kelaynağına” gönderiverir.

AIHM; “RP Demokrasiye Tehdit” Emperyalist çıkarların hukuku

Refah Partisi’nin kapatılmasının ardından AIHM’e yapılan başvuru da sonuçlandı. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi temyiz başvurusunu reddederek faşist devletin düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne yönelik kararını onamış oldu.

Anayasa Mahkemesi RP’yi, “laik cumhuriyet ilkesine aykırı eylemleri” gerekçesiyle kapatmıştı.

AIHM, aynı gerekçelere katılarak, dernek ve örgütlenme hakkıyla ilgili 11. maddesinin Türkiye tarafından ihlal edilmediği görüşüne vardı ve, “RP’nin kapatılması, demokrasinin korunması için zorunluydu.” dedi. “Yasal bir parti düzenin değiştirilmesini isteyemez mi, demokrasi bunun neresinde” sorusunun geleceğini biliyor olsa gerek ki, kararda “ancak iki koşulda çaba gösterilebileceği” belirtilerek şu koşullar sıralandı:

“Önerilen değişikliğin amacın her açıdan yasal ve demokratik olması ve temel insan hakları ilke-leriyle uyum içerisinde bulunması”.

Emperyalist Hukuk, “Demokrasi” Diye Faşizme Sahip Çıkıyor

Biz, laf kalabalığını **Türkçeleştirelim**; kapitalist düzen hiçbir şekilde değiştirilemez diyor AIHM.

Ne güzel demokrasi değil mi?

Keza Türkiye’de hangi demokrasiden sözediliyor ki, korunsun. Öğrencileriyle birlikte “Savaş Hayır” dediği için hakkında davalar açılan öğretmenler, aynı nedenle haklarında soruşturma açılan üniversiteliler, en basit avukatıyla görüşme hakkı dahi gaspedilen, tecrit edilen insanlar, hapishanelerinden gelen ölüm ve işkence sesleri, meydanlarda inip kalkan coplar... **bunlar mı korunması gereken demokrasi?**

Evet, Avrupa bunların korunmasını istiyor. Kurulu faşist düzenin korunması emperyalist sömürünün sürmesi için zorunlu. Faşizme desteğin en düz ifadeyle nedeni bu. AIHM’de Türkiye aleyhine verilen şu bu kararların gerekçesi de, oligarşiyi sıkıştırma manevraları için basit birer malzemeden ibaret.

“Terör yasaları” ile iğdiş edilen “temel insan hakları”na sesi çıkmaz, İsrail’in terörünü görmez,

“teröre karşı savaş” diyerek ABD’nin Afganistan’ı yerlebir etmesine onay verir, Kürt halkının inkar ve imhasında ikiyüzlülüğü elden bırakmaz, 19 Aralık’ta insanların diri diri yakılmasının sadece “dozunu” eleştirir, sonra onu da unuttur ve tüm bunları kimse bilmiyormuş gibi, “hukuk, demokrasi” dersi vermeye kalkışır.

Avrupa **emperyalist demokrasinin sırmaları dökülmüştür**. Burjuva anlamda dahi, savunageldikleri değerleri, çıkarları için kurban ettiklerine tüm dünya tanık olmuştur. RP kararının konjonktürel olduğu, bir başka zamanda aynı konuda Türkiye’yi sıkıştırmak için bugünün tam tersi kararın da verilebileceğini herkes biliyor. **Avrupa’nın çıkarları neyi gerektiriyorsa AIHM de o yönde kararlar veriyor**. En açık katliamlar, işkenceler, ölümler, faşist politikalar dahi bu kuralı esnetmiyor, değiştirmiyor. Ne de olsa emperyalistler sınıf tavrında tutarlıdır.

Refah Partisi’yle ilgili AIHM kararı; hukukun değil, emperyalizmin çıkarlarının, adaletin değil “terör” demagojisinin belirlediği bir sonuçtur. Anti-demokratiktir, hukuksuzdur, faşizme destektir.

Bir not da **AIHM’de “hukuk” arayanlara**; islamcısından, solcusuna bir çok çevre, kişi çeşitli nedenlerle AIHM’e başvuruyor. Vahim olan, bunun ülkedeki hukuk mücadelesinin tali bir unsuru değil, temel olarak görülmesi ve Avrupa’dan hukuki karar beklentisi. Bu kafayla neredeyse “çaya çorbaya AIHM” denilebilecek düzeyde her konuda “AIHM’e gideceğiz” denilmekte, (Sadece maddi çıkar için yapılan başvuruları ise ahlaki olarak sorgulamak gerekir. Örneğin işkence, katliam karşılığında sus parası olarak alınan Eurolara ne ad verildiğini halkımız çok iyi bilir; rüşvet.) ülkede hak ve özgürlükler mücadelesi neredeyse AIHM’e havale edilmektedir.

Yoktur böyle bir şey. Emperyalist hukukun bilinen, kanıtlanan tek kriteri çıkarlarıdır. Demokrasi gibi, hukuku da tekellerin çıkarlarına göre belirlenir.

“Ulusalçılar”ın Sevinci!

Ulusalçıların sesi Cumhuriyet Gazetesi, “*Erba-kan’a Demokrasi Dersi*” başlığıyla verdi haberi.

Belli ki, çok sevinmişti! Emperyalist hukuku elleri patlayana kadar alkış tuttular.

AIHM kararından çok memnun olan “ulusalcılar”; ne kadar safsınız, yarın emperyalizm “ulusalcılığı” tehdit olarak gördüğünde sizin partileriniz de kapatılabilir partilerden olacak. Küresel kapitalizm, ulus devletlerin ömrünün tükendiği hükmünü verdiğine göre, onların çıkarları için karar veren hukuklarının aynı hükmü vermemesinin önünde bir engel mi var? Devletinize mi güveniyorsunuz; onun emperyalistlerin isteğiyle satamayacağı bir şey olduğunu düşünüyorsanız, saflığınız iki kat daha fazla demektir!

Demokratik “laikliğe” kurban edilince, neye sevinileceğinin, neye karşı çıkılacağına ibresi de şaşıyor. Bu zihniyet faşist orduya destek verebiliyor. Bu zihniyet ordunun katliamlarını alkışlayabiliyor. Söz konusu olan sadece “şeriatlar” olduğunda da değil, devrimcilere karşı katliamlar da aynı mantığın bir uzantısı olarak alkışlanıyor. 19 Aralık’ta cesetlerimiz hapisane maltalarında yatarken, bu kesimlerden bir köşe yazarının, NTV’deki konuşmasındaki, **“Gelenin noktada yapılabilecek başka şey yoktu. Ölüm orucundakiler terör örgüt-**

lerinin elinden kurtarılmalıydı...” sözleri, yine aynı “ulusalcı” kesimden olduğu bilinen eski Ankara Barosu Başkanı’nın aynı günlerdeki, **“Geç bile k alındı... yapılacak başka bir şey yoktu... Önce F tipi dediler, sonra DGM’lerin kaldırılmasını istediler... Olur mu, devlet pazarlık yapar mı?”** açıklamaları hatırlanacaktır.

Faşist devlete **“bizim devletimiz”** diye sahip çıkıldığında, bunun nereye uzanacağını, neye karşı neye taraftar olacağını sınırlarını da doğal olarak o katliamları, hukuksuzlukları, işkenceleri yapan devlet belirliyor.

Aynı devletin ordusu alenen Amerikan saldırıganlığına yardım yataklık ediyor, katliam ortaklığını “ulusal çıkarlarımız” diye açıklıyor, “ulusalcılar” susuyor. Gerçeği biliyor, yine de susuyor, Genelkurmay’a tek bir söz söyleyemiyor. Orduyu bile **“en büyük sivil toplum örgütü”** olarak gören zihniyet, varlık nedeni olan anti-emperyalistliğini de ömür tüketir gibi tüketiyor.

“Ulusalcılar”; “laiklik” diye diye faşizmi, “Genelkurmayımız, devletimiz” diye diye işbirlikçileri savunmayın! Emperyalizme ve faşizme karşı bağımsız, demokratik Türkiye mücadelesine katılın!

Kendi halkını ‘terör’le korkutan teröristler

Amerikan halkını “terör” tehdidi ile korkutmaya, saldırganlığına ve baskı yasalarına destek bulmaya çalışan ABD, yarattığı paranoya ile kendi halkının katili olmaya devam ediyor.

ABD’de bir kulüpte kimyasal silah paniğiyle 21 kişi öldü. Olay, ise sadece sıradan birinin sıkıldığı biber gazı olayı. Paniği yaratan, ABD’nin medya kampanyalarından başka bir şey değildir. Kendi halkını sürekli olarak “terör eylemi olacak” diye korkutan ve böylece “teröre karşı savaş” yalanına kamuoyu desteğini diri tutmaya çalışan ABD, tıpkı 11 Eylül’de olduğu gibi kendi halkının katilidir.

İşte bu korku sayesinde sadece dünya halklarına saldırılarına içeride destek yaratmıyor, aynı zamanda baskı yasalarını da birer birer çıkarıyor. Öncekilere (gizlice dinleme, göçmenleri sorgusuz sualsiz tutuklama gibi) değinmeyeceğiz, ama şimdi çıkarmaya hazırlandığı bir yasayla polis devleti kurum-

laştırılmaya devam ediliyor. Yasa, “terörist” damgası vurulanların kimlik bilgilerinin olduğu bir veri tabanı oluşturmayı planlıyor ve savunma hakkına önemli ölçüde sınırlama getirerek, **“terörist faaliyetlere karıştığından şüphelenilen kişilerin”** kefalet hakkı tanınmadan tutuklanabilmelerini sağlıyor.

ABD’nin saldırganlık ortağı İngiltere sokaklarında gezen tanklar, tutulan yollar da aynı amaca yönelik. Blair de kendi halkını “terör” korkusuyla teslim almak, saldırganlık politikalarına karşı çıkmalarını engellemek istiyor.

Dışarıda dünya halklarına terör, içeride kendi halkına terör. Askeri güçle dünya imparatorluğu kurmaya çalışanların kendi içlerinde haklar, özgürlükler adına ne varsa yok etmeleri, halklarını zapturapt altına almaları kaçınılmazdır. Yalanla ancak bir süre yedeklemeleri mümkün olan halklarını susturmaktan başka çareleri yok!

K.İrak'ın İşgali Meşru Değildir

-Şovenizm dalgasına, terör demagojisine hazırlıklı olalım-

Oligarşi ABD'nin icazetinde Kuzey Irak'ı işgal etmeye, katliama, imhaya hazırlanıyor. Bu kimse için sır değil artık. Amerikancılar ve devletin bora-zanları, TSK birliklerinin komutasının Amerikalı generalde mi, Türk generalinde mi olacağını tartışırken, asıl gözden kaçırmaması gereken, Ku-zey Irak'a girmek, ABD'ye karşı "milli çıkarlar" için değil, ABD'yle anlaşma halinde Irak halklarına, ül-kemizdeki ve Irak'taki Kürt halkına karşıdır.

Şovenizm ve "Terör" Demagojisi, Katliamcılığın, İşbirlikçiliğin Perdesidir

Hükümetiyle, ordusuyla topraklarımızı Ameri-ka'ya peşkeş çeken devlet, işbirlikçiliğinin üzerini örtmek, Kürt halkını katliamdan geçirmeye hazır-landığını gizlemek, nasıl ahlaksızca, utanmazca kendi askerlerinin ve Irak halkının kanının üzerin-den pazarlıklar yaptığını unutturmak için çok bil-dik demagojileri yeniden ısıtıyor.

Şovenizm propagandası ve terör demagojisi...

Öcalan'ın tecritini protesto eylemlerine yönelik medyada yer alan haber ve yorumlar, Kuzey Irak'ın işgalinin "ulusal çıkarlar" diye pazarlanma-ya çalışılması hep bu zemini güçlendirmek, bunun üzerinden yeni bir şovenizm dalgası yaratmak için.

Başta iktidardaki AKP olmak üzere, ABD ile yü-rütülen pazarlıklar, sergilenen onursuzluk, Ameri-ka'nın kiralık katili olma konusundaki heveskarlık düzeni öyle deşifre etti ki, buna ihtiyaçları var. As-lında yapılanların ABD için değil, "ulusal çıkarlar için" yapıldığına halkın ikna edilmesi ihtiyaçları var.

Öcalan'ın hukuksuz, sudan gerekçelerle en ba-sit avukat hakkının gaspedilmesine dahi sesini çı-karmayanların, (ki çoğu anlı şanlı demokrattır!) buna anlaşılabilir tepkisini göstermek için yürüyü-şe geçenlere polisin saldırısını, provake etmesini görmeden, göstermeden, kırılan camları ön plana çıkarmaları, faşist, gerici, devletçi bütün köşe ya-zarlarının her şeyi bir yana bırakıp bunu işlemele-ri, TV'lerin dakikalarca otobüs camlarının nasıl kırıldığını ballandıra ballandıra anlatmaları... şove-nist dalganın, terör demagojisinin zeminini yarat-maktan öte hiçbir şeye hizmet etmiyor.

Halkımızın apolitikleştirilmesinde, terörle, bas-kıyla, katliamlarla susturulmasında sesini çıkarma-dığı gibi, destek olan basının, "Kadıköy Mitingi'ne

neden katılım azdı" diye sorup, "kırılan camlar" di-ye terör edebiyatı yapması hiç de iyi niyetten, mi-tinge kitlelerin katılmasını istemekten kaynaklı de-ğildir. Varsa bu niyetle yazan, büyük bir oyunun maşası olmakta, bildikleri deyimle söylersek, far-kında olmadan "andıçlanmaktadırlar" sadece.

Aynı sahneleri 1996 1 Mayıs'ından sonra da ya-şadık. Miting başlamadan polis kurşunlarıyla katle-dilen üç insan, polisin onbinlerce insanın üzerine kurşunlar yağdırması, "çiçekten ne istediniz" ha-berleri kadar yer almadı basında. Günlerce "terör" edebiyatı yapıldı. Ve oligarşi bunun üzerinden, halk örgütlülüklerine, devrimcilere, hak ve özgür-lükler mücadelesine yoğun bir saldırı başlattı. Bu-günkü meydanların boşluğunun nedenini soranlar, o günlere de dönüp bakmalı, arşivlerinden o gün ne dediklerinde cevabı aramalıdır.

Şovenistler Savaşa Da, ABD'ye De Karşı Olamazlar

"KADEK Kuzey Irak'ta Türkiye'nin güvenlik ön-lemi almasını istemiyor... KADEK'in sloganlarına dikkat: 'Savaş hayır, Apo'ya özgürlük...' Türkiye Kuzey Irak'ta güvenlik önlemi alacaktır!.." (Hik-met Çetinkaya)

Bu satırları yazan bir demokrat, bir ulusalcı, bir hümanist... Hatta doğudaki çocuklarımız için duy-gusal yazılar yazan biri... Ama Kürt sorununa ge-lince iş değişiyor, Genelkurmaycılık beyinleri ne hale getiriyor!

Diyor ki, "ey savaşa karşı çıkanlar, sakın ha K. Irak'ın işgaline karşı çıkmayın, yoksa KADEK'e yardım yataklık etmiş olursunuz..."

Benzeri satırları hükümetten, basının tümün-den duymanız mümkün. Ama bu satırları yazan belirttiğimiz gibi "ulusalcı", topraklarımızın Ameri-kan üssü haline getirilmesine de karşı olduğunu söylüyor.

Peki K.İrak'ın işgalini savunan, Amerika'ya kar-şı olabilir mi?

Amerika'ya da karşı olamaz, çünkü savundukla-rı devlet, üstüne titredikleri "laik" düzen Ameri-kancıdır. Bu düzeni savunmak, düzenin şovenist politikalarına hizmet etmek Amerika'nın çıkarları-na hizmet etmektir. "Ulusalcılar", ulusalcılıklarını işte tam da bu noktada sorgulamak durumunda-

dırlar. Amerikancı düzenin daha nasıl savunulabileceğini görmek zorundadırlar.

Yukarıdaki satırların yazarı da aslında yazdıklarının anlamını biliyor ve görmüş ki, tüm şovenist kinini kustuktan, despotluğunu gösterdikten sonra, *"Türkiye ABD'ye ödün üstüne ödün veriyor... Kirli bir oyunun aktörleri arasında yer almamalıdır Türkiye"* diyor.

Peki **nasıl** olacak bu; o kirli oyunda yer almazsan, K. Irak'a girebilir misin? Irak halkının katledilmesi, topraklarının işgali "kirli oyun" da, Kürtlerin katledilmesi, K.Irak'ın işgali "temiz" mi? (Yoksa 'milli' mi demeliydik!?)

K. Irak işgaline destek veriyorsanız, Amerikan saldırganlığına, iktidarın faşist politikalarına da destek vereceksiniz. Tutarlılık budur. Mesela Milliyet'in dönem faşist, yeni "liberal" yazarı Taha Akyol gibi, *"Kuzey Irak'ta yine binlerce vatandaşımları katledecek bir terör yapılanmasına Türkiye seyirci kalabilir mi?! ABD ile koordinasyon ve işbirliği olmadan Türk askerini tek başına Kuzey Irak'a sürmek doğru mu olur?! Ekonomimiz yeniden krize girsin de milyonlarca insanımız yeniden işsiz ve aç mı kalsın?! Türkiye 'sürecin dışında' kalamaz elbette..."* (19 Şubat '03 Milliyet) diyerek AKP'nin (şeriatçılığını da unutmalısınız bu arada!) Amerikan uşaklığına destek vereceksiniz. Tabii bu satır-

larda, (politikanın doğruluğu-yanlışlığı ayrı bir tartışma olmakla birlikte) KADEK'in ateşkesine, Kürt halkının hak, hukuk demesine neden terörle cevap verildiğini bulamazsınız. Çünkü o katıksız bir şovenist ve ideolojisinin gereğini yapıyor.

"Milli çıkarlar" sakızını en fazla çiğneyenlerin, laikliğin yılmaz bekçisi kesilip halkın üzerinde terör estirenlerin aynı zamanda en Amerikancı olması tesadüf değildir elbette. Çevik Bir'in ABD yönetimine yakınlığı ile bilinen düşünce kuruluşu CSIS'te, *"Türkiye ile ABD komşu olacak ve beraber güvenlik üretecektir. Bu da Türk vatandaşları ve Türkiye için daha fazla refah demektir."* diye ABD'nin Irak'ta işgali uzun sürdürmesini savunması boşuna değildir.

'Milli çıkarlar' demagojisiyle ulusalcılığı maske yapanların, gerçek yüzleri bu. Özleri Amerikancı.

Hem Kürt halkını katledeyim, Irak'ı işgal edelim, hem de savaşa karşı olalım, tutarlılık değildir. Bu Genelkurmay endeksli beyinlerin açmazıdır, icazetçiliğin bataklığıdır, tutarsızlıktır, ikiyüzlülüktür.

ABD'ye, Savaşa Karşı Çıkanlar K. Irak İşgaline De Karşı Çıkmalıdır

Dikkat edilirse, AKP, savaşa karşı çıkanlar ne derse desin, demediği Kuzey Irak işgalinden dola-

"Terör" Demagojisi Amerika'nındır

İçişleri Bakanlığı genelge yayınlıyor; "olası savaşı bahane eden terör örgütleri saldırıya hazırlanıyor..." Medyada paralel olarak "terör" haberleri yoğunlaşıyor. Emniyet polisleri "kimyasal, biyolojik silahlara karşı eğitiyor"...

Tıpkı Amerika'da, İngiltere'de olduğu gibi, halk "terör" demagojisiyle korkutulmak, yedeklenmek isteniyor. Zaten oligarşinin kendine özgü hiçbir politikası, beyni yoktur, her şeyi emperyalistlerden taklit ederler.

Dünyada "terör" demagojisine inanan Amerikancılar dışında kimse kalmamıştır. Tarihte ilk kez, bir savaşa daha başlamadan ve neden saldırılacağının nedenlerini de tüm açıklığıyla bilerek meydanların onmilyonlarca insan tarafından doldurulması bunun açık kanıtıdır. "Terörist Bush... en büyük terörist Amerika" ona keza.

"Terör" demagojisini kim, nerede kullanıyor-

sa; orada yok etmek istedikleri, haklarını gasp etmek istedikleri, sesini susturmak istedikleri var demektir. Sadece şunu düşünmek bile bunu anlamak için yeterlidir; bugüne kadar bu devletin terör demediği hangi hak arama eylemi, hangi hak ve özgürlük mücadelesi, hangi sömürüye ve zulme karşı mücadele var ki?! "Şiddet" edebiyatı yapılacaksa, onu da belirtelim; bugünkü dünya tablosu, zulmün karşısında salt sloganlarla direnilemeyeceğini ve hak alınamayacağını en çarpıcı biçimde anlatmaktadır. Ya zalimle savaşırsın, ya da yok olursun!

"Terör" demagojisiyle halkların haklarını yok saymak, katliamlar, baskılar uygulamak Amerikan politikasıdır. Oligarşi onyıllardır bu politikayla kitleleri aldatmaktadır. Amerikan eğitimi, Amerikan silahlarıyla bağımsızlık için, demokrasi için mücadele edenleri, ulusal haklarını isteyen kürtleri katletmektedir.

Oligarşini "terör" demagojilerine, şovenizm kışkırtmalarına her ne biçimde olursa olsun çanak tutanlar, sessiz kalanlar o çok eleştirdikleri Amerikan politikalarına yedeklenmektedir.

yı rahattır. Neredeyse o konu tamam, genel kabul görmüş, TSK K.İrak girmelidir denilmektedir. Savaşa karşıyım diyenlerde de bu zımnen, kimilerinin de de beyen kabul görmüş durumda, en azından "sakıncalı alanlara girmeme" adına sesizlikle onaylanmaktadır. Öcalan'ın tecriti de yine aynı kapsamdadır.

Kuzey Irak'ın işgaline karşı çıkmak, demokratlığın, yurtseverliğin, "savaşa hayır" diyebilmenin gereğidir. Oligarşinin cephesinden "işgale karşı çıkarsanız teröre destek vermiş olursunuz" tehditlerine aldırmadan karşı çıkılmalıdır.

Elbette K.İrak'ın işgaline karşı çıkmak bedel isteyecektir; dünyayı işgale çıkan ABD'ye karşı çıktığını söyleyenin, ABD'nin "teröre destek veriyorsunuz, Saddam'ı destekliyorsunuz" demagogilerine aldırmadan Irak halkının yanında olduklarını beyan edenlerin; bu bedeli de ödemeye hazır olmasıdır doğal olan. Kürt halkının yanındayız demesidir doğal olan. Değilse, o zaman ABD'ye karşı çıkışı da sorgulanmaya muhtaç olur.

İşgali, F tiplerini, İmralı'yı ağzına almayanlar, iktidarın şemsiyesi altında muhalefetçilik oynayanlardır.

Sol, eskisinden daha güçlü bir şovenizm dalgasına, terör edebiyatına karşı hazırlıklı olmalıdır. "Sakıncalı alanlardan" kaçarak kimse bu dalganın dışında kalmaz. Bu dalgaya karşı mücadele edilmediğinde zararı tüm sol güçler görecektir, devlet sürekli elinin altında tuttuğu şovenizmi körükleyerek, bugün güvenini kaybettiği çok açık olan kitleleri yedekleyebilecektir.

İşgalciliği izleyecek olan yoksulluk, baskı, zulüm, terördür. Doğu'da "demokratikleşme" yaygırasıyla kaldırılan OHAL kurumlarına dokunulmadan, bölge halkına daha da büyük acılar yaşatacak, olağanüstü yetkilerle donatılan "koordinatör valilik" tartışmaları, "kriz yönetimi", "sıkıyönetim ilanı" gibi tartışmalar işgalciliğin ülkemize yansıyacak boyutlarının ilk habercisidir.

Burada kalmayacak, bölgeyle sınırlı olmayacaktır. Bugün iktidarın icazetinde "savaşa hayır" diyen, Kuzey Irak işgaline karşı çıkmayanlar da dahil, "savaşa hayır" bile diyemeyecek baskılardan nasibini alacaktır. Amerika'nın yanında girilen bir "savaşa" o gün geldiğinde bugünkü gibi "hayır" diyemeyeceklerini onlar da bugünden görmek zorundadırlar.

Tüm bunlara rağmen, halkların mücadelesi, ülkemizde on yıllardır süren mücadele gösterdi ki, hiçbir baskı, katliam halkı teslim alamaz.

Öcalan'ın Kaçırılışının 4. Yılında Protestolar

KADEK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın ABD tarafından kaçırılarak oligarşiye teslim edilmesinin 4. yıldönümü ve tecrit, 15 Şubat günü başta doğu ve güneydoğu illeri olmak üzere kepenkler kapatılarak, gösteriler düzenlenerek protesto edildi.

KADEK çağrısı ile yas ilan edilen ve bir günlük oruç tutulması istenilen 15 Şubat'ta yapılan eylemlerden bazıları şunlar:

Diyarbakır'da sokağa çıkmama, kepenke kapatma eylemi özellikle Bağlar, Yanıkköşk, Muradiye, Yenişehir, Koşuyolu, Suriçi, Seyrantepe, Kaynartepe, Huzurevleri ve Fatih mahallelerinde uygulandı. Huzurevleri'nde polis kepenk kapatan bazı dükkanların camlarını kırdı. Mersin'de, siyahlar giyen, puşiler takan yüzlerce kişi gösteriler yaptı. Polis panzerle kitleye saldırırken, Kürt halkının yoğun yaşadığı mahallelerde de kepenklerin kapatıldığı bildirildi. Adana'da da kor-

san gösterileri düzenlendi. İzmir'de yaklaşık 500 kişi, "Uluslararası komployu kınıyoruz, meşru savunma çizgisini selamlıyoruz. İzmir Halk İnisiyatifi" yazılı pankartla yürüyüş yaptı. Van'da ve Hakkari Yüksekova'da, Ağrı Doğubeyazıt'da, Muş Bulanık'ta, Batman'da, Siirt Pervari İlçesi'nde, Urfa'da, Şırnak'ta çeşitli düzeylerde katılımlarla kepenkler kapatılırken, gösteriler düzenlendi.

Yurtdışında Strasbourg'da toplanan onbinlerce KADEK taraftarı, Öcalan resimleriyle yürüyüş düzenledi.

Eylemlere saldırılar da gündemdeydi. Özellikle kepenk kapatma gibi en pasif eyleme dahi tahammül edemeyen oligarşi, tehditle, olmadığında kepenkleri kırarak bir çok yerde eylemi kırmaya çalıştı.

Bu arada Öcalan **12. haftada** da avukatlarıyla görüşürülmeyle "devlet politikasında ısrar" yinelenirken, çeşitli DEHAP binalarında açlık grevleri de sürüyor. **TAYAD'lı Aileler** İstanbul'da açlık grevi yapan aileleri ziyaret ederek desteklerini sundular.

Bir Saldırı Nasıl Tezgahlanır?

Saldırının Amerika veya Türkiye olması, saldırılan yerin hapishaneler veya Irak olması, FARKETMEZ!

Her haksızlık, halka karşı her saldırı, yalana, demagojiye, komploya, provokasyona ihtiyaç duyar. Emperyalizm ve herşeyi onun taklit edilmesine dayanan işbirlikçi yönetimler, katliamlarına hazırlanırken, benzer yöntem ve araçları kullanırlar. Saldırıların tezgahlanması da şaşırtıcı bir benzerlik gösterir, aynı aşamalardan geçer, aynı seyri izler çoğunlukla. Emperyalizmin borazanları çaldıkça, biz bu sesi daha önce de duymuştuk dersiniz belli belirsiz, biz bu yalanın benzerini daha önce de duymuştuk, bu gerekçenin benzeri daha önce de kullanılmıştı diye düşünürsünüz...

19-22 Aralık hapishaneler katliamının hazırlıklarıyla, **Irak'a saldırı** hazırlıkları da "emperyalizmin katliam talimatnameleri" çerçevesinde gerçekleştirildiği için benzerlikler taşıyor.

*

Saldırıların hazırlanışındaki benzerliği önünüze getirelim önce:

Hatırlayın; 2000 yılının özellikle ikinci yarısı boyunca başbakan, bakanlar, ve çeşitli köşe yazarları ısrarla, tekrar tekrar şu görüşü işlediler: *"Türkiye'nin öncelikli sorunu hapishanelerdir"*.

Dört duvar arasına atılmış tutsaklar kimin için nasıl bir "tehdit" oluşturunuyordu, açlığın, işsizliğin, adli suçların, fuhuşun kol gezdiği bir ülkede, nasıl oluyor da hapishaneler "öncelikli sorun" oluyordu, belli değildi. Ama onlar öyle söylüyordu. "Kırk kere öyle söylersen..." deyişinden hareket ediyorlardı belli ki.

ABD aylardır ne diyor? *"Irak, tüm dünya için baş tehdittir"*. Neden, neye göre? Belli değil, ama Amerika öyle söylüyor.

*

Bir başka aynılık: *"Hapishaneleri terör kampına çevirdiler..." "Irak'ta aşırı dinci teröristler eğitiliyor."* Kanıt, tanık, belge, bilgi yok, ama "ben böyle diyorum" dayatmasıyla sürdürülüyor hazırlık. Ama illa "kanıt" gerekirse, dışarıda yapılan çeşitli eylemlerin talimatının "hapishanelerden" verildiği iddia edilir, veya El Kaide'nin üst düzey yöneticilerinin Irak'ta yetiştirildiğine dair, istihbarat raporları hazırlanır.

*

"Hapishaneler silah, patlayıcı dolu"... "Irak'ta kimyasal, biyolojik silahlar var"... Hapishanelerde sık sık aramalar yapılıyor olması da, BM denetçilerinin Irak'ta hergün istedikleri her yere girebiliyor olması da bu yalanı tekrarlayıp durmalarına engel olmuyor. Hapishanelerdeki aramalarda bizzat savcıların, müdürlerin "suç unsuru bulunamamıştır" diye imzaladığı arama tutanakları da, BM denetçilerinin BM'de okudukları "nükleer ve biyolojik silaha rastlanmamıştır" raporları da, saldırıyı, katliamı bir kez kafasına koymuş olanlar için bir önem taşımıyor; onlar herkesi aptal, salak yerine koyup aynı yalanı baktırırçasına tekrar etmeye devam ediyorlar.

*

Egemen sınıfların halklara karşı saldırılarının gerekçeleri ise neredeyse değişmez; demokrasi, barış, huzur, istikrar... "

"Hapishanelere huzur getireceğiz" demişlerdir bunun için 19 Aralık öncesi... *"Irak'a demokrasi götüreceğiz"...* diyorlar şimdi de.

*

İşgallerin adı "barış hareketi", katliamların adı "hayata dönüş" olur. Ama katliamcılar asıl amaçlarını bir biçimde ortaya koymaktan kaçınmazlar yine de. Ecevit'in 19 Aralık sonrası sözünü hatırlayın: *"Artık herkes devletle başedilemeyeceğini anlamış olmalıdır"...*

Aradan yaklaşık bir yıl geçmiştir, Powell Afganistan katliamı sonrasında şunları söyler: *"umarız Saddam da gereken mesajı almıştır"...* Döktükleri kanın ardından biri Türkiye'yi, biri tüm dünyayı tehdit ediyor. Saldırının seyri, benzerliğini sürdürüyor.

*

Peki yarın ne olacak? Şimdiden söyleyelim. 19 Aralık katliamı sonrası Türkiye oligarşisi neler söylemişse, Amerikan emperyalizmi de Irak katliamı sonrası benzer şeyler söyleyecek. *Oligarşi katletti "hayata dönüş" dedi, katletti "ölüm orucundakileri kendi terörlerinden kurtardık" dedi. Katletti "kendileri yaktı" dedi.* ABD Irak'ta yüzbinleri katledip diyecek ki, Saddam'ın Cumhuriyet muhafızları tarafından öldürüldüler..., katledip diyecek ki, *"Irak'ı kurtardık... onları Saddam'ın teröründen kurtardık... demokrasiye döndürdük..."* !

“GÜVENCE” DEĞİL; VARLIK-YOKLUK YASASI

✓ İş Yasası Tasarısı Geri Çekilsin!

✓ “Bilim Kurulu” dağıtılsın!

İş Yasası'nda değişiklikler getirecek olan tasarı üzerinde TİSK, hükümet temsilcileri ve işçi konfederasyonlarının katıldığı pazarlıklar sürüyor. Ancak bir anlaşma yok. Konfederasyonlar işçileri pazarlık masasında satmadığı sürece de mevcut tasarı üzerinde bir anlaşma sağlanması mümkün değildir. Çünkü mevcut tasarı, işçilerin kazanılmış bir çok hakkını gasbettiği gibi, asıl olarak işçilerin direnme hakkını, direnmelerinin temel araçlarından biri olan **sendikaları yoketmeyi** hedefleyen bir muhtevaya sahip.

İşçilerin her bir çalışma yılı için 30 günlük brüt ücreti tutarındaki kıdem tazminatı, 15 güne indiriliyor... Toplu iş sözleşmelerinde uyuşmazlıkların “özel kaleme” götürülmesi yoluyla sendikaları işçilerin dava yolunu kapatarak, sendikaları bir anlamda fesh ediyor... Patron kendi işyerinde çalışmakta olan işçileri bir başka işverene devredebiliyor... Çeşitli maddelerini önceki yazılarımızda ele aldığımız 1475 sayılı yasadaki değişiklik tasarısı, tek cümleyle; tekellerin daha fazla sömürü ve örgütsüzleştirme hedefi doğrultusunda hazırlanmıştır.

Görüşmelere katılan işçi konfederasyonları, kökten bir karşı çıkış yerine, tasarının bir kaç maddesinde değişiklik sağlamaya çalışan uzlaşmacılarıyla, bir kez daha hak gasplarının işbirlikçisi konumuna doğru ilerliyorlar. Çeşitli sendika şubeleri tarafından yapılan açıklama ve eylem-

Türk-İş ve DISK'e bağlı çeşitli sendika şubelerine üye işçiler, iktidarın ve üyesi oldukları Konfederasyonların İş Yasası konusundaki tavrını protesto etmek için 19 Şubat'ta İstanbul'da bir yürüyüş yaptılar.

Saraçhane parkı'nda toplanan işçiler, Unkapanı'nda bulunan Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne kadar yürüyerek protestolarını sloganlarıyla ve dövizleriyle dile getirdiler. “*Kahrolsun Sendika Ağaları*” sloganıyla Türk-İş ve DISK yönetimi protesto edilirken, *ABD'ye, tecrite ve F Tiplerine* karşı da pankartlar taşındı, sloganlar atıldı.

lerde de iktidarla birlikte Konfederasyon yönetimleri de protesto ediliyor ve uyarılıyor. İşçiler, tasarının tümüyle geri çekilmesini ve tasarımı hazırlayan Bilim Kurulu'nun dağıtılmasını talep ediyorlar.

DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, geçen haftaki görüşmelerden sonra yaptığı açıklamada bu tasarıyla “*sendikaların yokedilmek istendiğini*” söyledi. Doğrudur. Ve şimdi gerekli olan, bu tesbitin gereğini yerine getirmektir. Yokolmak istemiyorsanız, dişe diş mücadele edecek, direneceksiniz.

GERÇEK DOSTUN ARDINDAN

Darende'nin Ayvalı Kasabası'nda tanıştım TURGAY'ı; EĞİT-SEN'in kurulduğu, örgütlenmeye başladığı yıl 1991'de. Dağı, taşı örgütlemeye çalışıyorduk birlikte. Darende, Kuluncak, Hekimhan... O yıldır rahatsızlığının nüksettiği dönem. Ama O'nun önceliği kendisi değil, yaşamdı, halkıydı. O yaşamı örgütlemeyi her şeyin önüne koymuştu.

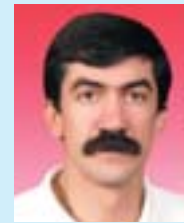
Turgay, devrimci ve mücadeleci yönüyle hep en önde oldu. 2 yıllık bir aradan sonra Malatya'da yine birlikte yaşamı örgütleyorduk.

O'nu sinsice yakalayan hastalığı ilerlemişti. Artık zorlanıyordu, bedeni arzuladığı tempoya uymakta güçlük çekiyordu. Yaşamın sonu yokmuşçasına çabalıyor, mücadelesinin her yerinde olmaya çalışıyordu. Dedim ya; Turgay'ı belirleyen en önemli özelliği bu yönü. Her eylemin en önünde olmayı görev sayardı kendine. Kongrelerde, kürsüde, eylemlerde, alanlarda tutarlı ve doğru tavırları EĞİTİM-SEN'i geliştiriyor, güçlendiriyordu. Turgay, birleştiri-

ci ve toparlayıcı yönüyle, sendikal politikalarıyla çevresinde sevilen ve sayılan bir insandı. O'nu sevenler ilerleyen hastalığının kötü sonuçlar doğuracağını düşünüyor ve bir an önce tedavi olmasını istiyordu.

Yurdu'na tedaviye gittiğinde umut dolmuştum. Hep iyileşecek ve kaldığı yerden devam edecek diye heyecanla bekliyordum.

Ama yaşam bazen öyle ağırlaşıyor ki, işte o anda... Sendikadan içeri girdiğimde, panoda... inanamadım. İsyan etmek istedim, bu sonuca ama edemedim... Turgay'ı biraz buruk uğurladık sonsuzluğa. Ortak ideallerimiz vardı hepimizin. Bu idealler uğruna O, yaşamını adadı. Kaldığı yerden devam edeceğiz.

Ali Ekber BAYTEMUR
(Eğitim-Sen Malatya Şubesi Eski Başkanı)

Hangi yanlış eylem, hangi yanlış adres?

Kadıköy'deki miting, bir polis saldırısıyla son buldu. Burjuva basının miting sonunda meydana gelen olayları 1996 1 Mayıs'ındaki gibi kullanmasında, bunu **şovenizmi körüklemek, provokasyon, terör edebiyatını hortlatmak** için değerlendirmesinde fazla şaşırarak bir yan yok.

Ama ülkemizin aydınlarının, demokratlarının hatta kendine devrimciyim diyenlerin değerlendirmelerinin, burjuva basının şovenist yazarlarından çok da farklı olmamasını nasıl açıklayacağız? Gerek sol içinde yapılan tartışmalarda, gerekse burjuva basına verilen demeçlerde söylenenler, kiminle tartışıldığını karmaşık hale getiriyor.

Örneğin, aydınlarımızdan biri diyor ki, *"Onlar yanlış adrese gelmiş!"* Bir başkası diyor ki *"eylem amacından saptırıldı"*... kimi kınamaktan, kimi "koordinasyon"dan atmaktan söz ediyor. Hiç kuşkusuz, oligarşi de elini ovuşturuyor.

"Onlar yanlış adrese gelmiş!" diyenler; "onlar" dedikleriniz kim? Hemen her yerde şu veya bu ölçüde "Irak'ta savaşa karşı" eylemlerin içinde değil mi onlar? *"Bu konu bu mitinglerde gündeme getirilmemeli"* diyenler, peki siz *"o konu"*yu neden görmezden geliyorsunuz?.. Onların yaptıklarını tartışabilir, eleştirebilirsiniz, ama önce bu soruya cevap vermelisiniz...

"Aman savaşa hayırdan başka konudan sözedilmesin" diyenler; sizler ölüm oruçlarında da, F tiplerinde de hep aynı mantıkla hareket ettiniz, Kuzey Irak'ın işgali konusunda da aynı mantıkla hareket ediyorsunuz, AKP'nin halkımıza karşı sürdürdüğü savaş karşısında da aynı mantık; bu yolla hiç bir demokrasi mücadelesi gelişmez; işte geliştiremiyorsunuz; o "örgüt"ler dedikleriniz olmasa, meydanlarda bu kadar da olmayacaksınız, sizi dinleyecek kimse olmayacak...

O zaman bütün mücadeleniz, bütün eyleminiz, "sakıncasız" kişilerden beş on kişilik heyetler oluşturup meclise göndermekten ibaret hale gelir. Ama o zaman bugünkü kadar bile bir hüsnü kabul görmeyeceğinizi bilmelisiniz; arkanızda kimsenin olmadığını bildiklerinde, sizi kim, niye muhatap alsın?

Hemen herşey birbirine bağlı olarak çarpıklaştırılmıştır. Bu birlikteliklerin temsilcileri olarak,

sözcüleri olarak anlı şanlı konfederasyonların, odaların başkanları çıkıyor ortaya. İyi, güzel. Ama o anlı şanlı kuruluşların meydanlara taşıdığı insan sayısı ne kadar anlı şanlı? Bunların faşizmin bas-kısına, terörüne karşı direnişteki yerleri ne kadar anlı şanlı? Bunları tartışmıyoruz, telaffuz bile edilmiyor. Bu da böyle bir statüko işte. Herkesin gördüğü gerçeği kimse dile getirmeyince, sanki işler olması gerektiği gibi yürüyormuşçasına bir hava... Ama o hava sadece "platform"larda, "koordinasyon"larda yer alanların gözünü boyasa da meydanları çıplak bırakan gerçeğimizi örtüyor.

**Niye o sorunlar dile getiriliyor
sorusu yerine, niye o sorunlara
sahip çıkmıyoruz sorusunu
sorun kendinize!**

Bakın bir kaç haftadır, burjuva televizyonlar bir çok eylemi *"Eylem amacından saptı"* diye veriyor. Bu literatürü benimseyivermeniz bile, meseleye nasıl baktığının çarpıcı göstergesidir. Sadece Kürt milliyetçilerinin yaptığı eylemlerde bile "ABD saldırısına hayır" sloganının yanında "tecrite hayır" da deniliyorsa, hemen TV'ler diyor ki, "eylem amacından saptırıldı". Kime göre, neye göre? Onlar eylemi zaten bu iki sorun için yapmışlar, ama burjuvazi için bunun bir önemi yok. Burjuvazi o sorunlardan birini gizliyor, değinilmesi yasak konu ilan ediyor, benim sadece "savaşa hayır"a icazetim var, icazetimin dışına çıkarsanız saldırırım diyor.

Demokratlık, bu dayatmaya teslim olmak mıdır?

Devlet yasak koyuyor. O da bu yasağa uyuyor. Zorla müdahale yasası çıkıyor, bir açıklama bile yapmıyor. Ölümler devam ediyor, artık o konuda bir şey söylemek onun için adeta zul haline geliyor. Sonra demokrasi mücadelesini geliştirmekten söz edilebilir mi?

"Yanlış adrese gelmişler" deyip kısa yoldan Kürt milliyetçilerini mahkum edenler, *"biz neyi yanlış yaptık, neyi eksik bıraktık"* diye düşüneceğine kolay yoldan mahkum edip geçiyorlar.

"Tecrite karşı çıkanlar ayrı yapsın eylemini, F tipine karşı çıkanlar ayrı yapsın, AKP'ye karşı çıkanlar ayrı yapsın..." bakış açısının basitliği, kolaycılığı kime ne kazandıracak?

Tabii herkes "kendi derdiyle" meşgul olsun.

"Biz" diyemiyor. Düşman anlayışı yok. Halkın

birliği anlayışı yok. Sadece kendine bir zarar gelmemesini düşünüyor. Sadece oligarşinin icazetini kaybetmemeyi düşünüyor. Bu mantığın kendisi siyasi ve ahlaki açıdan sorgulanmaya muhtaçtır.

Sorgularsak ne çıkar karşımıza bakın;

“En büyük terörist ABD’dir” diyor ama buna inanmıyor. Buna uygun davranmıyor, mücadelesinin hedefini, ittifaklarının niteliğini, sloganlarını buna göre belirlemiyor.

AKP kim? “En büyük teröristin işbirlikçisi!”

Peki ne yapıyor bu terörizm işbirlikçisi? Bu terör kime karşı uygulanıyor? Haftalardır binlerce kişiyi gözaltına alıyor, işkencelerden geçiriyor. Dağda katlediyor, F tiplerinde katlediyor.

O halde şu sonuç çıkmıyor mu; AKP’ye, genel-kurmaya, kısacası mevcut iktidara karşı çıkmayıp hala onunla paralellik kurmaya çalışan “kendi teröristiyle” işbirliği yapıyor. Onunla yanyana geliyor. ABD’ye terörist demenin işte bu noktada hiç bir anlamı kalmıyor.

Aynı kesimler AKP’ye “ahlaksız” da diyor, “iki-yüzlü” de diyor. Haklılar. Çünkü AKP, kendisi “zarara” uğramamak için yanıbaşındaki bir halkın katledilmesine göz yumuyor.

Peki “o eylemini ayrı yapsın, istediğini bağırsın, hesabını da versin” demenin ahlaki da sorgulanmak zorunda değil mi?

Peki sen tecrite, F tiplerine karşı değil misin? Kadıköy eylemine bu sloganları katmayalım, tamam, ama bu konularda da yine birlikte başka eylemler yapalım diyemiyor. Bencilliğin, ikiyüzlülüğün alası değil mi bu?

Halkın şiddetinin hedeflerindeki, biçimindeki, uygulanışındaki yanlışlıklar da tartışılabilir, bu farklı bir tartışmadır (Bu tartışmayı da tabii ki, ayrıca yürüteceğiz). Ama zulme karşı birlikte mücadele edenler arasında anlamlıdır bu tartışma.

İster dünya çapında ele alın, ister ülkemiz açısından; bir halk hareketine “her türlü şiddete karşı olma” perspektifini verenler, “*iktidara yönelmeyip sivil toplum kuruluşları aracılığıyla iyileştirmeler yapma*” yolunu önerenler, aynı zamanda bu hareketin ipini çekenlerdir. İktidara yönelmeyen, iktidara yönelirken emperyalizmin ve kendi iktidatlarının önlerine koyduğu engelleri şu veya bu biçimde aşmanın yöntemlerini geliştirmeyen hiç bir halk hareketi, köklü bir sonuca ulaşamaz. O hareket, ne kadar kitleselleşmiş olursa olsun, şu veya bu biçimde eriyip sönmeye mahkumdur.

Doğru Söz, Yanlış Ağız

CHP lideri Deniz Baykal, halkların meydanlara dökülüşünün görülmemekten gelinemeyeceğini söyledikten sonra Irak’a giden canlı kalkanları örnek vererek şöyle dedi:

“Bu insanlığın ölmediğinin, yaşamın bir anlamı olması gerektiğinin ifadesidir. Çok önemli bir ahlaki tavrıdır. İnsanlar dünyanın geleceği için nereye bomba düşer, nerede durabilirim diyor.”

Daha bu çerçevede Baykal’ın grup toplantısında söylediği her şey çok doğru.

Ama...

Söyleyen kim? Kapitalizmi, dolayısıyla kapitalizmin insanı yok eden, bencilleştirilen kültürünü savunan, kendisi de iktidar olsa AKP’nin aynısını yapacağından kuşku duyulmayan Baykal.

Sırtını sermayeye dayadı iktidara olamadı, şimdi ortaya çıkan büyük potansiyele koltuk için hitap etmeye çalışan, başı dönen Baykal söylediklerinin tek kelimesine dahi inanmamaktadır.

Çünkü o ve CHP’liler, ne bir düşünce için bir ideal uğruna, dünyanın geleceği uğruna ölebilir, ne de bu ahlaki, bu felsefeyi, inancı anlayabilir. Bunda kimsenin kuşkusu yoktur. Ama Baykal’ın daha da büyük bir riyakar olduğunun başka göstergeleri de vardır.

O yüksek ahlaki ülkemiz devrimcileri gösterdiğinde “terör” diyerek saldıranların başında yer alır.

Baykal’ın 19 aralık katliamı öncesinde generallerle görüşmesinin, katliama onay vermesinin, en azından tepki göstermeyeceği konusunda teminat vermesinin belgesini yayınlamıştık. Bu konuda parti teşkilatlarına yayınladığı talimat da biliniyor. İdealleri uğruna, düşünceleri uğruna, insanları yaşatmak için kendini feda edenlerin katline sesini çıkarmayanlar şimdi yüksek ahlaktan söz ediyor.

Yüksek ahlak kim, Baykal kim; o sadece IMF’nin ahlakına sahip olabilir. O yüksek ahlakı bu ülkede temsil eden, yüzünü bile görmediği insanlar için ölebilen devrimcilerdir.

Üç yıldır direnişten ve muhasebeden kaçanlar; DAHA KAÇACAK YERİNİZ KALDI MI?

Radikal, keskin sloganlar kullanılmazsa kitle gelir... Şöhretli aydınlar, sanatçılar olursa kitle gelir... Devrimciler olmazsa kitle gelir... Yıllardır bu zeminde politika yapıyor reformizm. Ve defalarca bu politikanın iflasını yaşıyor. 1999 seçimlerinde Türkiye'nin "kalbur üstü" aydınlarının, sanatçıların gazetelere verdiği "oyumuz ÖDP'ye" ilanlarının yüzde kaçlık sonuç yarattığını hep birlikte görmüştük. Görmüştük ama ders olmuş muydu? Hayır!

Legal olunmalıydı, yasal olunmalıydı, "tüzel kişiliklere" sahip olunmalıydı... devrimcilerle yanyana gelinmemeliydi. Devrimciler infaz edildiğinde, *"devletle şiddeti savunanlar arasındaki bir düellodur"* deyip ilgilenilmemeliydi. İlegal örgütlenmeyi, şiddeti savunanlarla yanyana gelinmemeli, hem kitleleri ürkütmemeli, hem oligarşiyi kızdırmamalıydı. Tabii bütün bunlar, *"devrimcilik, komünistlik"* adına savunuluyordu. Bütün bunlar *"kitleleri örgütlemek", "mücadeleyi geliştirmek", "faşist, gerici örgütlenmelerin önünü kesmek"* adına yapılıyordu.

F tipleri kavgasına fazla bulaşılmalıydı. "Fark" konulmalıydı. Bu sadece "devrimcilerin gündemi"ydi, "emekçilerin gündemi"yle ilgilenilmeliydi... Bunlar da *"devrimcilik, komünistlik"* adına yapıldı.

Sonuç??? Sonuç, defalarca tekrarlanan iflaslar! Sonuç, Kadıköy!

Bu durum "yeni" değildir;

Kuşkusuz, halkımızın ezici çoğunluğunun Amerika'nın saldırısına ve iktidarın Amerikan işbirlikçiliğine karşı olduğu bir noktada, bu tepkiyi örgütleyememek, meydanlara dökememek, farklı direniş biçimlerine dönüştürememek, Türkiye solu olarak eksik bıraktığımız, yanlış yaptığımız, yeterli olamadığımız bir şeylerin varlığının göstergesidir. Doğal olarak bu nesnel durum karşısında, solun hiç bir kesimi, kendini bu muhasebenin dışında tutamaz. Ne var ki, Kadıköy mitingi, veya daha önceki Beyazıt mitingi, ondan önceki 1 Aralık mitingi, mevcut durumu daha çarpıcı biçimde herkesin gözlerinin önüne getirmiştir. Kimse, en azından bu noktadan sonra, abartıcılıkla, mücadeleden, Türki-

ye gerçeğinden uzak "gündem" saptırmalarıyla, seçim meydanlarının "kalabalıklığıyla" kendini aldatmaya devam edemez. Bu sonucu ortaya çıkaran nedenler üzerinde biz en azından iki yıldır duruyoruz. İki yıldır bunun tartışmasına ve muhasebesine çağırıyoruz Türkiye solunu. Kadıköy, durumun "vahim" bir göstergesidir de, onlarca devrimcinin katledilmesinin ardından yapılan mitingler daha mı az vahimdi?

Ama bugün "kitlenin azlığı"ndan yakınanlar, nendense onların üzerinde hiç durmadılar. Bundan özellikle kaçtılar. Çünkü, daha öncesi bir yana, son iki-üç yılı içerecek tarzda yürütülecek bir tartışma, daha derinlerde, telaffuz etmekten özenle kaçınılan nedenlere götürecektir herkesi.

Irak "bize yakın" da F Tipleri "uzak" mıydı?

Dikkat edin; dünya halklarının en geri kesimlerinin "Amerikan emperyalizmine" öfkelerini haykırdığı koşullarda, solun bir bölümü hala "savaşa hayır!" demekte ısrar ediyor; genişlik adına, başkalarını katmak adına! Hayır, bu, bugünkü somut durumda, apolitikliğin, emperyalizmi ve oligarşiyi direk hedefe koymamanın biçimidir.

"Savaşa hayır!" derken, Irak halkının direnişi yok kafalarında. AKP işbirlikçiliğine hayır derken de, faşist düzene karşı direniş yok. Onun için sloganını sadece **"hayır"**la sınırlıyor. F tiplerine de lütfen "hayır" demişlerdi, ama yine direniş yoktu kafalarında. Peki solun görevi sadece "hayır" demek mi? Ya "hayır" dediğiniz, fiilen, bombalarla, kurşunlarla, yakıp yıkarak uygulanıyorsa?

Geçen hafta, Ertuğrul Özkök bir yazı yazdı. Yazısında F tipleri ve Irak'a saldırı arasında paralellik kurarak, "Savaş karşıtlarına", "Savaşa hayır" derken esas olarak "Saddam üzerinde baskı yapmasını" öneriyordu. Bakın diyordu, F tiplerine karşı çıkan tutsaklar direndi, katledildi, Irak da direnirse, katliam yaşayacak!

Onlarca kurum, hatırlayacaksınız, *"ölüm orucu direnişçileri üzerinde baskı yapmak"* amacıyla bir araya gelmişlerdi. Tipik Ertuğrul Özkök kafasıyla hareket et-

mişlerdi. Gerçekte o noktada tutarlı olmak istiyorlarsa, bugün de yapmaları gereken Saddam üzerinde baskı yapmaktır.

İcazetcilik, kaygılar, korkular, statükoculuk temeline politika yapmak, işte böyle açmazlara sürüklüyor reformizmi.

Mevcut iktidarı hedef almak gerekmiyorsa, Filistinle de, Peruyla da "dayanışıyor", ama yanibaşında direnenlerle dayanışma içinde olamıyor.

"Irak onlara Irak, bize yakın" deyip, Irak halkıyla dayanışmasını ilan ediyor, ama F tiplerinin "yakın"dan da yakın olduğunu hala görmezden, bilmezden geliyor.

"Hayır" denilen savaş, sadece Amerika'nın savaş olmaktan çıkıp işbirlikçi AKP'nin de savaşı haline geliyor; ama iktidara aynı kararlılıkla(!) hayır diyemiyor. Amerika'ya hayır diyor, Amerikan işbirliğinin icazetini almaya çalışıyor.... Bu kafa yapısı hatırlayın, **"aynı mahalleden değiliz"** diyordu 19 Aralık katliamı karşısında. Ve elbette bu kafa, Irak halkı sözkonusu olduğunda da **"aynı ülkeden değiliz"** diye düşünecektir.

Çarpıklık, çelişki, tutarsızlık bitmiyor...

Reformizmin, sivil toplumculuğun egemen kıldığı mantık buydu işte. Bunun geçen on küsur yıllık süreçten yüzlerce örneğini sıralayabiliriz burada. "Devrimci mücadele"nin yerine "muhalafet" konuldu. "Muhalafet" de, sadece "protesto" düzeyinde kalacak, asla radikal direnişe dönüşmeyecekti. Devrimcilik demokrasiğe, demokratlık basın açıklamacılığına dönüştürüldü. Bu kafa ÖDP'yi, ÖDP tarzı muhalifliği doğurdu.

Bu tarz, örgütlenmeye korkuyor. Bu tarz, geceleri evinin basılmasından korkuyor. Bu tarz bedel ödemekten, risk almaktan korkuyor. Bu kadar korkunun arasında, mücadele mi olur, bu kadar kaygının, hesabın arasında devrimcilik mi kalır? Bu kadar düzen içileşenler, halkı örgütleyebilir mi?

Reformizm Kadıköy'de zaferini kutladı!

Mücadeleyi sivil toplumculuğa çeviren bu tarz, halkın mücadelesine de, Türkiye soluna da büyük zararlar verdi. Reformizm ve kitle örgütlerine çöreklenen uzantıları, işi gücü bırakıp devrimcilerin tasfiyesiyle uğraştılar. Büyük ölçüde başardılar da! Kadıköy'deki tabloya bakıp başarılarını kutlayabilirler!

Hala da devrimcilerin tasfiyesiyle meşguller. Amerikan emperyalizmine karşı mücadele, halkı örgütlemek onların gündeminde "tali" kalıyor hala. Onlar, şu veya bu biçimde oluşturulmuş platformlara sonradan gelip, oligarşinin icazetini arkalarına alıp, "kutsal" işlerine girişiyorlar. İlk işleri, sloganları, pankartları yasaklamak, oligarşinin "hoşuna gitmeyenleri" sözcüler, temsilciler arasından çıkarmak oluyor.

Beyinleri küçülmüş, bunlarla meşguller!

Meclise giderek "Koordinasyon" içindeki yüzlerce örgütün, kurumun ABD savaşına karşı düşüncelerini aktarmak üzere, bir heyet oluşturuluyor. Heyet içindeki temsilcilerden biri TAYAD'lı. Ama nasıl olur? Hemen tasfiye etmeliler.

Bu kafa yapısı hangi mücadeleyi, hangi halkı örgütleyebilir?

Sorun nedir?

Hangi saftasın?

Amerikaya ve işbirlikçilerine karşı olan senin safındadır. Seçemezsin. Seçmeye, onu dışlamaya, bunu tasfiyeye çalışırsan, grupçuluk, sektörlük budur. Halkın mücadelesini bölen kaba bir anlayıştır. İşin garip yanı, bunlar, söze gelince en "birlikçi", "geniş bakmak lazım" diyenlerdir. Genişlikleri, oligarşinin çizdiği sınırlara göre eğilip bükülür. Murat Karayalçın'lar onların "genişliği"nin içine girer ama TAYAD'lılar girmez.

Kadıköy'deki tablodan hayırlı bir sonuç, doğru bir ders çıkaracaklar mı? En azından şu an bu soruyu olumlu cevap vermek pek mümkün görünmüyor. Çünkü o yine burjuva medyanın yönlendirmesi altında esnafın kırılan camını tartışacak, ama meydanın boşluğunu, bundaki sorumluluğunu tartışmayacaktır.

Türkiye'nin kan gölüne dönüştürülmesi karşısında **"gündem bu değil"** diyebilenler, her türlü savrulmaya açıktır. Her durumda farklı bir konu bulunabilir. Buluyorlar da. Ama Kadıköy Meydanı'ndaki tablo, işte bu kaçışın tablosudur. Kendinizi kandırabilirsiniz, ne var ki, suni teorilerin sizi halktan kopardığı gerçeği gizleyemezsiniz. Taraftarlarınızı şaşaalı sıfatlarla oyalayabilirsiniz, ama bu ülkede oligarşiye karşı mücadelenin gerçek bir tarafı olmadığını artık örtemezsiniz.

Halkın Amerika'ya ve işbirlikçilerine karşı mücadelesini geliştirmeyi düşünmüyor da, AKP'yle nasıl paralellik kurarız diye kafa yoruyor. İcazet! Kendi iktidarına karşı mücadele etmemekle, ülkemizin emperyalizmin işgali altında olduğunu, iktidarların emperyalizmin iktidarlara olduğunu unutturuyor. "Halka karşı savaş" açmış faşizm gerçeğini unutturuyor.

Tabii bu şekillenme içinde "iktidarla paralellik kurmaya çalışmak" gayet doğal hale geliyor. İktidara karşı mücadeleyi değil, onun icazetini almayı hedefleyenler, halkı örgütleyemez, zulme direnemez, kitleler nezdinde de taşıdıkları o sıfatların hiç bir kıymeti, inandırıcılığı kalmaz. Olan budur. Reformist partileri, sivil toplumcu DKÖ yöneticilerini, "içi boşalmış dükkan sahipleri"ne dönüştüren bu sürecin ve anlayışların muhasebesi yapılmadığında, ellerindeki o dükkanların da akıbeti meşhuldür.

Militer Müslümanlık üzerine

Aşağıdaki yazı, 14 Şubat 2003 tarihli *Yeni Şafak* gazetesinde **SAMI HOCAOĞLU** imzasıyla yayınlanan bir yazıdan kısaltarak alınmıştır.

Geçen yazımızda, AK Parti liderinin "Ahlaki önceliğimiz barış, siyasi önceliğimiz Türkiye" dilemmasından yola çıkarak, geleneksel Müslüman aklının temel bir zaafına dikkat çekmiştik: "Adalet merkezli" bir siyaset tasavvuru yerine, "güvenlik merkezli" bir siyaset tasavvuruna sahip olmak. Bunu da öncelikle, modern Müslümanlar'ın aklını vahyin değil, geleneğin inşa etmesine bağlamıştık. Eğer vahiy inşa etmiş olsaydı, bir Müslüman hangi reel-politik hesabıyla olursa olsun, "ahlak" ve "adaleti", "güvenlik" ve "ulusal çıkarla" zıt kefelere asla koyamazdı.

Evet, bu ülkede Müslümanlar'ın çoğunluğu anadan doğma "sağcı" ve "muhafazakar"dır. Yanlış anlaşılmasın, Kur'an'daki ifadesiyle "ashab-ı yemin" olma kaygısıyla sağcı olmuş değildiler. Devlet, soğuk savaş döneminde kendilerini "solcularla", "komünistlerle" korkuttuğu için sağcıdır. Sağcıdır, çünkü çok çok eskiden beri güvenliği adaletle önceleyen geleneksel din anlayışı sayesinde "din ü devlet" tesnisesine inandırılmışlardır.

Devletin güvenliği sağcılığı gerektiriyorsa, sağcılık da kutsallar arasına girer, muhafazakarlık da. Bu yüzden de, sivil bir akılla değil, **militer bir akılla** düşünüyor olmaları doğaldır. En sıkı gördüğünüzü, Kur'anî anlamıyla 'millet', 'ümme', "adalet", "emanet", "fitrat" kavramlarının içeriği hakkında bir imtihana tâbi tutun, dökülecektir.

Böyleleri, özgürlük taleplerine soğuk, hatta bir tür "zevzeklik" olarak bakarlar. Devlet boyunlarına ipi geçirirse, **"Allah devlete zeval vermesin"** diye dua ederler. Hasbelkader özgürlük isteseler bile, bu isteklerinin sınırı **devletin "dur" dediği alana kadardır**. Memura "kendisinin" değil "devletin memuru" olarak bakmasının bilinçaltı nedeni budur. Konuşurken "milletin malı" diye değil de, "devletin malı" diye başlamasının nedeni de... Milletle başının derde girmesini hiç umursamazken, **devletle başı derde girmesin diye çok özel ve rafine bir dil** geliştirmesinin nedeni de...

Devlet, böylelerinin **kutsal ineği** olmaktan çıkmadıkça, bu bakış açısı da değişmeyecektir.

Söz konusu yazımızda bu geleneksel tasavvurun

üzerine tüy diken bir unsurdan daha bahsetmiştik: Yeni rejimin din karşıtı politikalarının yarattığı boşluğu doldurmak için ortaya çıkan "soğuk savaş dönemi düşünürleri".

1950'den sonra yetişen Müslüman kuşaklar üzerinde... etki bırakan bu düşünürler, genellikle edebiyat, özellikle de şiir dünyasından kopup gelmişlerdi. Yine genellikle tasavvurları başkaları tarafından inşa edilmiş olarak yeni mekanla 'şereflenmekten' çok, yeni mekanı 'şerefletirmek' üzere 'teşrif etmişlerdi'. Her mühtedi için geçerli olduğu gibi, onlar da elinde ihtida ettikleri kişi ya da grubun 'din kapısından' girmişlerdi İslam'a.

Yine hasbelkader, "talebe" olmadan kendilerini Müslüman kitlenin önünde "ustad" olarak bulmuşlardı. Cemaate dahil olmadan, münhal bulunan imam mahalline geçmiş ya da geçirilmişler. Oradan minbere ve kürsüye yürümek zor olmadı. Bu yüzden hemen hiçbirisi de "cemaat" arasında durmadı. Cemaat terbiyesi almadı. Cemaate borçlu olmadığını düşündü.

Edebiyatçı/sanatçı köken, bir yerde avantaj sayılabilirdi. Anadolu'da yeni rejimin dindarlar üzerindeki baskısından kaynaklanan derin umutsuzluğu, hitabi (retoriksel) bir dille, duyguları harekete geçirerek aşma çabasına bir katkı da sayılabilir. Fakat, bir başka açıdan bakınca, bunun bu düşünürler eliyle yetişen kuşakların siyaset yapma üslubuna çok fena yansıdığını kim inkar edebilir? Bu hitabî ve cerbezeli dilin, bu düşünürlerden beslenen insanlarda içi boş bir slogana, hatta yer yer karikatüre dönüştüğü bir vakıydı. Bu durumun asıl zararı, 'hitabî' olanın 'kitabî' sanılması tehlikesiydi. Kitab'ın yerini hitab alınca, ilmin yerini de his aldı. Artık Müslüman tasavvuru 'makul akıl' tarafından değil, 'mahsus akıl' tarafından inşa edilir oldu. Soğuk savaş dönemi Müslüman düşünürlerinin söylemi, işte bu yüzden tüm değişik tonlarına rağmen som 'ideolojik' bir söylem olarak kaldı. Bu ideoloji öyle sanıldığı gibi 'İslami' ve/veya 'İslamcı' falan değildi. Bu söylem 'güvenlik' merkezli vatancı bir söylemdi. Son tahlilde 'sağcı' ve 'muhafazakar' olmak zorundaydı.

... Bütün bu süreç, belki de yaşanılması kaçınılmaz bir süreçti. Ve yaşandı. Şimdi, tasavvurunu vahyin inşa ettiği bir nesil yetişiyor. Bu nesil, Allah'ın tanımladığı "biz" tarifinin içeriğine sadık kalıyor. Yeni "biz" tanımları geliştirmek yerine, okuduğu Fatiha'da yer alan "BİZ'i dosdoğru yola ilet" duasındaki 'biz'e sadık kalıyor. ... Bir gün adaletin güvenliğe feda edilmediği, "ahlak"la "vatan"ın ters köşelere yatırılmadığı bir dünya kurulacaksa, ancak bu tasavvur sayesinde kurulacaktır.

Köklü ve sorgulanması gereken bir gelenek İslamcının Amerika Hayranlığı

"Bugüne kadar ne biliyorduk: Tarihi kanlı savaşlarla dolu yaşlı kıta Avrupa, İslâm konusunda daha önyargılı insanların yaşadığı bir coğrafyaydı; buna karşılık, genç ABD, demokratik gelenekleriyle İslâm Dünyası'na daha yakındı... Avrupa'da önyargılarla boğuşmak zorunda kalan Müslümanlar, ABD'de geniş özgürlüklerden yararlanıyorlardı..."

Yeni Şafak gazetesi yazarı FEHMI KORU, "Glo-bal sağduyu" başlıklı 16 Şubat tarihli yazısına böyle başlıyor ve BM toplantısında Avrupa'nın tavrının bunun tam tersine işaret ettiğini belirterek, Avrupa'nın ABD'ye karşı çıkışının nedenini, "savaşa, özellikle İslâm Dünyası ile Batı'nın arasını açma ihtimali yüzünden karşı çıktı." diye izah ediyor.

Avrupa'nın karşı çıkışının emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların ürünü olduğunu hatırlatmaya bile gerek yok, ancak esas görülmesi gereken, Kuru'nun açık itirafıdır: Amerikan hayranlığı.

Şimdi Avrupa hayranlığı mı başladı, dayanacak duvar orayı mı buldular bilemiyoruz, ama Amerikan hayranlıkları yeni ve Kuru'ya özgü değildir. ABD gerçeği yeni öğrenilmedi, biliniyordu. Bilmeyen, bilmek istemeyen o emperyalist sisteme hayran olan islamcılardı. Bu nedenle ABD'de yaşayan Fethullah'lar hala muteber kabul edilebilmektedir.

Peki ABD neden islam dünyasına yakın, nereden geliyor bu yakınlık ve islamcının hayranlığı, kim söyledi ABD'nin demokrat olduğunu?

ABD'nin islam dünyasına yakınlığının "yeşil kuşak" projesi ile kullanmaktan öte bir pratiğini mi görmüşler ki, böyle "genel bir kabul" varmış islamcı kesimlerde? Kanlı Pazar'larda 6. filo'ya karşı kıyılan namazlara, ABD protestolarının kana bulanmasına kadar uzanmak gerekir bu hayranlığın köklerine görmek için. Bugün konjonktürel olarak anti-amerikancı olunması bu muhasenin önünde engel olmamalıdır. ABD'nin burjuva demokratik sistemini ise kendi halkı bile sorguluyor, ama bu olmasa bile, ABD demokrasisine, demokrasi demek için de burjuva düzeni, kapitalizmi savunmak elbette şart. Emperyalist demokrasi, tekellerin çıkarlarının demokrasidir.

Dünyaya ezen-ezilen çelişkisinden bakmayınca, bugün çatışmanın halklar ile emperyalistler arasında olduğunu görmeyince hayranlık da bitmez, 'uygarlık çatışması' üzerinden teoriler de geliştirilir. Bu zihniyet, "müslüman Irak'a sahip çıkma adına,

Kuzey Kore'yi hedef gösterir, sonraki aşamasında da "K.Kore saldırısına Türkiye asker göndersin" çağrıları yapılır. Sonu yoktur kısaca.

Ülkemizde, düzen içinde yaşayan -paralı- islamcılara bakın; tümünün çocukları Amerika'da okur, Amerika'dan söz ederken adeta içleri geçer. Doğru bulunduğundan değil, ama mesele "yurtdışında çocuk okutmak" ise, neden Almanya, Hollanda vs değil de Amerika. Mücahit Ören'ler, Tayyip'in çocukları, bir çok tarikatın şeyhleri neden hoşgörlüdür. "ABD'yi karşımıza alarak dünyanın hiçbir yerinde bir iş yapmamız mümkün değildir" diye Ertuğrul Özkök dilinden konuşan Fettullah Gülen'in halen 54 ülkede 257 okulu ve ilişkilerinin kime hizmet ettiğini görmek için kahin olmaya gerek yok, "doğduğu yer"e bakmak yeterlidir. Merve Kavakçı'nın ABD vatandaşlığını "Türkiye'nin menfaatlerini kollama açısından büyük bir imkandır" diye savunan Recai Kutan'ları hatırlamak, hayranlığın izlerini gösterir.

Vakit'ten Devlet'e: "Bizi Kullanın"

İslamcı Vakit Gazetesi'nde bir haber; "Cumhurbaşkanı Sezer'in affettiği MLKP militanı Mehmet Leylek, Gaziantep'te düzenlenen savaş karşıtı mitingde..." Bir başka günkü benzer bir haberde de yine sağlık nedeniyle tahliye olmuş bir devrimcinin adı sosyalist basının eski sayılarından araştırılmış, bulunmuş ve yayınlanmış.

İflah olmaz anti-komünistlikleri tutmuş yine. Aklısıra, düzene yaranmak için, bakın biz de bu düzenin düşmanlarına düşmanız mesajı vermeye çalışıyor. Ölüm orucunda sakat kalanları örnek göstererek, şeriatçı bir militanın neden tahliye edilmediğini soruyor, ya da "laik" Sezer'e vurmuş yapılmaya çalışıyor... Gerekçesi her ne olursa olsun, devrimcilere saldırıyor. Amerika, devlet gerçeği bunca teşhir olmuşken bu kafa bağıyor; "komünistlere karşı hizmetinizdeyiz".

Zulme karşı olmanın zerresini görüyor musunuz bu beyinde? Devlete sormuyor; ey devlet, sen 104 insanı nasıl katlettin, 500'den fazla insanı nasıl sakat bıraktın demiyor. Devrimci yürüyemeyecek durumda olsa, çok mu sevinecekti Vakit? Az sakat bırakmışsınız, yatalak etmeliydiniz mi diyor; öylelerinin sayısı da az değil, merak etmesin!

Bu ahlak, bu zihniyet sorgulanmadan ne zulme, ne emperyalizme karşı olunmaz. Bu kafa egemenlerin onları devrimcilere karşı kullanırken kendi düzenini pekiştirmek için kullandığını, düzenini pekiştirdikçe de islamcılarının da yaşam şansının tükendiğini anlamaktan da uzaktır.

FARC gerillaları CIA ajanlarını esir aldı

CIA ajanları katliam için gittikleri Kolombiya'da Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) gerillaları tarafından esir alındı.

Gerillanın güçlü olduğu bölgede keşif uçuşları yapan ABD uçağının düşmesinin ardından bölgeye yoğun askeri yığınak yapılması da fayda etmedi. Uçakta bulunan 4 Amerikalı ve 1 Kolombiyalı'dan ikisi kurşuna dizilirken, üç yanki FARC tarafından esir alındı. 1997'den bu yana, faşist Kolombiya ordusuyla birlikte gerillalara karşı savaşan toplam 12 Amerikalı asker ve ajan öldürüldü.

Uribe yine kurtuldu(!)

Efendilerini kurtarmak için operasyonlar başlatan Kolombiya Devlet Başkanı Alvaro Uribe, bu arada kendi canını bir kez daha son anda kurtardı. Devlet başkanlığını devir töreninde başkanlık sarayını bombalayan FARC'ın bombaları Uribe'nin peşini bırakmıyor(!) Bu kez de uçağının alçak uçuş yapacağını öğrendikleri Neiva kenti havaalanı yakınındaki bir eve yerleştirilen bombadan son anda kurtuldu. Devlet güçlerinin eve operasyon düzenlemesi üzerine bombaları patlattıkları

bildirilen 5 Farc gerillası şehit düştü. Patlamada biri polis şefi olmak üzere 9 polis ölürken, bir de savcılık yetkilisi öldü.

Evin üzerinden alçak uçuşla geçerken Uribe'nin uçağının düşürülmesinin hesaplandığı belirtilen eylem, Farc'ı yok etme çabaları atarak ABD desteği ile seçilen Uribe'nin işinin hiç de kolay olmadığını bir kez daha gösterdi.

Faşist iktidarın destekçisi ABD

Latin Amerika'da yığınak rüzgarlarından etkilenmeyen Kolombiya gerillasını yok etmek için askeri, ekonomik her türlü desteği veren ABD, "uyuşturucuya karşı mücadele" yalanıyla ülkede faşist iktidarlara onyıllardır destekliyor. Onbinlerce yoksul köylü faşist devlet güçleri ve ona bağlı kontra güçleri tarafından katledildi bugüne dek. Kolombiya halkının iktidar savaşını yok etmeye çalışan ABD, bunun bedellerini ödemeye mutlaka devam edecektir. Ne CIA'lar ne de faşist ordular halkların iktidarını engellemez!

40 yıldır yoksul halkın iktidarı için savaşan FARC, ABD'nin 'yok edilmesi gereken örgütler' listesine alınmıştı.

Yıkılan evler, bombalanan okullar... işgal ve katliam direnişe çarpıyor

İsrail'in, dünyanın gözleri önünde Filistin topraklarındaki işgali ve terörü Filistin halkının şanlı direnişiyle sonuçsuz kalıyor, kendisini tüketen bir silaha dönüştürüyor.

Geçtiğimiz hafta içinde de sadece üç günde 25 Filistinli katledildi, evler yıkıldı, okullar bombalandı. Gazze Şeridi'nde Merkava tipi (dünyanın en dayanıklı tankı olarak bilinir!) tankı havaya uçuran Filistinli direnişçiler, 18 Şubat gecesi Gazze şeridine düzenlenen saldırıya da direnişle karşıladılar. " Hamas kullanıyor" diyerek bir okulu tanklarla vuran İsrail askerlerinden 4'ü ölürken, 11 Filistinli katledildi. 15 ve 16 Şubat günlerinde ise İsrail ordusunun helikopterler, buldozerler ve 40 tank eşliğinde Gazze ve Batı Şeria'da düzenlediği saldırılarda evler havaya uçurulurken 14 Filistinli katledildi.

Ölümün, zulmün ve işgalin başegdiremediği ilistin halkı, dünya alkalarının onarudur.

Gazze'deki saldırıda evi havaya uçurularak katledilen Riyad Ebu Zeyd'in, Hamas'ın askeri kanadı İzzeddin El Kassam'ın yöneticilerinden olduğu açıklandı. Hamas adına bir açıklama yapan Abdülaziz El Rantissi, "Bu tamamen bir terörist operasyondur, yüzde yüz bir Siyonist suikastidir. İşgalci Siyonistlerin bunun bedelini ağır bir şekilde ödeyecekler" dedi.

Afganistan'da Katliam

Amerikan askerleri, Afganistan'da "Taliban ve El Kaide'ye operasyon" adı altında katliamlarını sürdürüyor. Aynı bahaneyle en son kitlesel katliamını bir düğün evinde gerçekleştiren ABD'nin son katliamı, Bagran'daki 3 köyde 30 Afgan köylüsünün katledilmesi oldu.

K.Kore onurunu ve geleceğini savunuyor

Sosyalist K.Kore yönetimi, ABD'nin Kore adası çevresine askeri yığınak yaparak gözdağı vermesine, saldırı hazırlıkları yapmasına cevap verdi; "50 yıl önce Kore savaşını son erdiren anlaşmadan çekilebiliriz". Askeri yığınağıyla anlaşmayı çiğneyen emperyalizm karşısında K.Kore yönetimi ve halkının onurunu ve geleceğini savunmaktan meşru ne olabilir ki!

Resmen Tarihe Karışan Yugoslavya'dan Öğreniyoruz: Emperyalizm Böler Parçalar Ele Geçirir

Yugoslavya (Federasyonu) 4 Şubat 2003 günü alınan kararla, resmen tarihe karışmış oldu. Bundan sonra süreç bu kararın yaşama geçirilmesi için belirlenen 2006'ya kadar olan sürecin işlemlerinden. Şimdi ülkenin yeni adı; Sırbistan ve Karadağ! Yugoslav Parlamentonun kararına göre, "gevşek bir federasyonla birbirine bağlı kalmaya devam edecek olan iki ülke, 3 yıl içinde tümüyle ayrılmak için referandum yapma hakkını saklı tutacak."

Emperyalizm, "Irak'ı kaç bölelim de yağmalayalım"ı tartışırken, Yugoslavya örneği emperyalistlerin ülkeleri bölüp parçalayarak güçten düşürüp ele geçirmesinin en çarpıcı örneklerinden biri olarak tarihteki yerini aldı. Bugün Amerika'ya karşı olduğunu söyleyenlerin de, "müslümanları kurtarma" adına destek verdiği NATO bombalarıyla, tezgahlanan oyunlarla yıkılan ülkede, sosyalist yönetim altında birarada yaşayan halkların, nasıl sonradan birbirine düşürüldüğünü daha dün yaşadık.

Şimdi Yugoslavya topraklarında kendi iç dinamiği ile gelişmemiş tam 8 devlet var. Artık bölünmüş, parçalanmış, emperyalizmin adaları, uyduları haline getirilmiş devletçikler var. Avrupa ve Amerikan emperyalizminin yağma, talan alanı haline getirilmiş 8 devletçik...

Emperyalizm Böyle Böldü

Kısaca Yugoslavya'dan 8 devletin nasıl doğurtulduğuna bakalım:

1980'lerin sonuna doğru Avrupa, (özellikle Balkanları arka bahçesi gören Nazi ruhunu taşıyan Almanya) Yugoslavya'dan ayrılacak olan cumhuriyetleri tanıyacağı mesajı verdi. Örneğin Almanya Hırvatistan'ı tanıyacağını açıktan ilan etti.

Merkezi federasyon devletle, özerk bölgeler arasındaki ekonomik sorunlar büyütüldü. Ekonomik kriz siyasi krizi yoğunlaştırdı ve Makedonya, Slovenya, Hırvatistan Avrupa emperyalistlerinin "desteği" ile "bağımsızlıklarını" ilan ettiler. Fıtl ateşlenmişti.

Bir yandan milliyetçilik, öte yandan dinsel farklılıklar körüklenmeye devam etti. Milliyetçi örgütler kuruldu, silahlandırıldı, para desteği verildi. Tüm bunlar sonraki yıllarda belgeleriyle ortaya çıktı. Milliyetçi çatışmaların emperyalist müdahale için yeterince kan akıtması, emperyalist medyadan "etnik temizlik" haberlerine yeterince malzeme oluşması beklendi.

Beklenen oldu.

Milliyetler birbiriyle çatışmaya başladı. "Etnik temizlik" demagogisi için zemin oluşuyordu...

İslamcılar da desteklediği, hatta emperyalizm gerçeğinin ortaya çıktığı bugün bile savundukları NATO bombardımanı ile ülke yerle bir edildi. Emperyalist kuruluşların raporlarında dahi nasıl bir katliamcılık sergilendiğinin belgeleri sonradan yayınlanan 78 günlük bombalama sonunda Yugoslavya teslim oldu.

Kosova'da Arnavut milliyetçileri Amerikan bayraklarıyla yürüdüklerinde, Makedonya'da Makedon milliyetçileri ülkelerini Yugoslavya'nın bombalanması için emperyalistlerin hizmetine açtıklarında, Sırp milliyetçileri eski devlet başkanlarını dolar karşılığı emperyalistlere sattığında, Slovenya ve Hırvatistan'ın milliyetçileri Alman markını resmi para birimi ilan etmeye hazırlandıklarında oynanan oyun ve milliyetçiliğin bu oyunda nasıl kullanıldığı gözler önündeydi artık. Ama geride milyonların kanı ve yok olan bir ülke gerçeği vardı. Kimileri, Yugoslavya'nın dağılmasını çokuluslu olmaya bağlamak isteyecektir. Yanlış.

Eksiğiyle, yanlışlarıyla da olsa sosyalist sistem içinde bir arada yaşadık halklar. Yugoslavya'da, SSCB'de on yıllarca kültürlerini, dillerini, özerkliklerini koruyarak yaşadılar. Ne zaman emperyalistler el attı, kan aktı, bölünüp parçalandılar.

Şimdi Yugoslavya yerine kurulan devletçikler emperyalist tekellerin fuhuş, kara para, sömürü alanı.

Yugoslavya'da "etnik temizliği" önleme için gidenler ne yaptıysa, Irak için düşünülen planın özünde de aynı amaç var.

Emperyalistler Böyle Demokrattır

Bombalamalar sonrası işgal, ambargo, yaptırımlar birbirini izledi. İçlerinde Türkiye'nin de "75 centlik asker" olarak bulunduğu işgalciler amaçlarına tam ulaşamamıştı. Emperyalistler "mutlaka kurtulmalıyız" dedikleri Miloseviç hala iktidardaydı. Miloseviç herşeye rağmen hala emperyalistlerin önünde engel-

di çünkü.

Tam da bu süreçte seçim imdatlarına yetiştirdi.

Son darbe Miloseviç iktidarının, emperyalistlerin demokrasinin ne demek olduğunu gösteren seçimlerle devrilmesi tam bir emperyalist operasyona dönüştürüldü. Muhalefete, adı "sivil toplum kuruluşu" olan karşı devrimci örgütlenmelere milyonlarca dolar ve mark akıtıldı.

Tam 78 gün boyunca tonlarca bomba yağdırarak yapamadıklarını bu seçimlerde yapmak istediler. ABD, dağınık ve güçsüz muhalefeti Kostinaca liderliğinde topladı. Bunun için sadece bir yılda 35 milyon dolar verdi. ABD ve AB ambargonun, Kostinaca kazanırsa kaldırılacağını ilan etti. Yoksa halk cezalandırılmaya devam edecekti. Buna rağmen, ilk tur için yeterli oyu alamadı Kostinaca.

Kostinaca yüzde 48.22 oy alırken, Miloseviç'in aldığı oy oranı yüzde 40.23'te kalmıştı. Ülkenin yasalarına göre ikinci tur yapılmalıydı.

İşte tam da bu arada, sonuçlar resmi olarak açıklanmadan, parayla beslenen "sivil toplum örgütleri" harekete geçirildi. Ülkenin bir çok kentinde gösteriler, provokasyonlar başlatıldı.

Seçim sonuçlarının ardından "seçime hile karıştı" denilerek, Miloseviç iktidarına karşı askeri tehditler de bir yandan artırıldı. Seçimlerden birgün sonra ABD ve Hırvatların Adriyatik Denizindeki ortak tatbikatının amacı da buydu. Diğer yandan Adriyatik'te hazır halde bekletilen İngiltere'ye ait 15 savaş gemisinin "seçimlerin ikinci turuna kadar" ayrılmayacağı açıklandı.

Emperyalistler demokrattılar. Bombaların, savaş gemilerinin gölgesinde demokrat! Ama bu kadar da değil onların demokratlığı(!)

Bombalar, dolarlar istedikleri sonucu yaratamamış, halk devlet başkanlarını, ağılıkla, ambargoyla tehditlere karşı satmamıştı. Ki Miloseviç taraftarlarının parlamento seçimlerindeki üstünlüğü onları iyice korkutmuş, ikinci turu riskli hale getirmişti.

Ne yapardı bu durumda emperyalist demokrasi?

İşbirlikçilere verdikleri emirle, zorla seçimi yaptırılmazdı. Demokrasi mi; o da ne ki!

Öyle de yaptılar.

Kostinaca, ilk tur seçimleri kazandığını, Miloseviç'in Devlet Başkanlığını kendisine devretmesini ve ikinci tur seçimlere katılmayacağını açıkladı. Emper-

yalistler de seçimlerde kazananın Kostinaca olduğunu ilan ettiler...

Tüm bunlar dünyanın gözleri önünde cereyan ediyordu. Emperyalizm, "bizim adayımızın kazanmadığı seçim, seçim değildir... bizim çıkarlarımıza uymuyorsa hiçbir demokrasi, demokrasi değildir" diyordu. Zorbanın hukukuydu bu, emperyalist demokrasi diyorlardı adına. Ve tüm bunları da "diktatör Miloseviç'e karşı demokrasiyi, özgürlükleri savunmak adına yapıyorlardı.

Emperyalistler Böyle Darbecidir

Bombayla olmadı, ambargoyla olmadı, seçimle olmadı... en iyisi Romanya örneğindeki gibi "devrim", "halk ayaklanması" yapmaktı.

Sahte halk ayaklanmasına gelmişti sıra. Emperyalistlerin finanse ettiği belgeleriyle ortaya çıkan "Sivil Toplum Kuruluşları"nın aldattığı kitleler başkanlık sarayına yöneltildi. Avrupalılar, Amerikan hayranları başı çekiyordu. Bilingleri, yurtseverleri yok olanların, "sivil toplum örgütü" numaralarıyla nasıl emperyalistlere hizmet ettikleri o gün tarife gerek kalmayacak şekilde ortaya çıkıyordu.

Miloseviç iktidarını deviren "hareket", CNN aracılığıyla tüm dünyaya an an izlettirildi. Belgrad'da parlamento önüne miting yapmak için toplanan ve kimse de müdahale etmediği kalabalığa bakıp bunun bir "devrim" olduğuna, "halk ihtilali" olduğuna inanmamızı istediler.

Durum gergindi, Miloseviç kaçmaya hazırlanıyordu, çatışma haberleri geliyordu... Romanya'daki gibi senaryolar birbirini izledi. Emperyalist devletler adına, AB, BM, NATO adına, an an, ardı ardına açıklamalar yapıyordu. Sonuçta emperyalistlerin istediği oldu. Darbe gerçekleşti.

Devlet başkanlığına Kostunica getirildi. "Devlet başkanını satan ülke" olarak tarihin utanç sayfalarına yazılacak süreç artık adım adım ilerletilebilirdi. Geride zaten Yugoslavya diye bir ülke fiilen kalmamıştı nasıl olsa. İşbirlikçiler oldukça, bölünüp güçten düşürülenlerin devlet başkanını da satın almak emperyalistler için işten değildi...

*

Tüm bu oyunları bozmak mümkün değil miydi? Emperyalizm her istediğini yapabilir mi? Elbette mümkündü ve elbette her istediğini yapamaz. Çare, halkla bütünleşmiş iktidar olmaktı. Miloseviç iktidarının güçsüzlüğü ve örgütsüzlüğü burada belirleyicidir. Çok daha uzun süredir, çok daha fazla operasyona maruz kalan Küba'nın gücü ise buradadır.

MARMARA TAYAD 1. OLAĞAN GENEL KURULU YAPILDI

Evlatlarımızı örgütlülüğümüzle kucaklayalım

Marmara TAYAD, 16 Şubat günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde 1. Olağan Genel Kurulu'nu 250 kişinin katılımıyla gerçekleştirdi.

Yapılan seçim sonrası, Tekin Tangün, Ünzile Aras, Orhan Eski, Meltem Görür, Niyazi Ağırman, Feridun Osmanağaoğlu, Melek Akgün'ün yeni yönetim kurulu olarak oluşturulduğu genel kurul divan başkanlığının seçilmesiyle başladı.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Genel Başkanı **Erol Ekici** ve Avukat **Özgür Gider**'in divan üyeliği, sendikacı **Aynur Karaaslan**'ın divan başkanlığını yaptığı genel kurul, dernek başkanı **Tekin Tangün**'ün yaptığı konuşma faaliyet raporunu sunmasıyla devam etti. Tangün, öncelikle hapishaneler katliamlarını ve bugünkü süreci anlatan bir sinevizyon gösterisini izleterek başladığı konuşmasında, bugünkü faaliyetlerinin özünü **"tecritin kaldırılması ve hapishanelerde insanca yaşamı koşullarının sağlanması"** olarak özetledi.

Tutuklu ailelerinin örgütlü bir güç olması gerektiğine vurgu yapan Tangün, bu mücadeleyi büyütmek, geliştirmek için herkesin mutlaka elinden gelecek bir şeyler olduğuna vurgu yaptı ve adli, siyasi bütün tutsak ailelerine çağrı yaparak, **"evlatlarımızı örgütlülüğümüzle kucaklayalım"** dedi.

Tangün'ün konuşmasının ardından geçici yönetim kurulu faaliyet raporu sunuldu ve oybirliği ile onaylandı.

Tüzükte yapılması önerilen değişikliklerin de tartışıldığı genel kurulda, bu değişikliklerden biri olan onur kuruluna, asil ve yedek olarak Ahmet Kulaksız, Hatice Güzel, Kezban Bektaş, Naime Kara, Enver Gündüz, Fahrettin Keskin seçildi.

Seçimlerin ardından verilen aradan sonra konuşmacı olarak iki kızı ölüm orucunda şehit düşen Ahmet Kulaksız çağrıldı. **Ahmet Kulaksız**, **"bu alkışları kızlarımın çoktan hakettiğine inanıyorum"** diyerek başladığı konuşmasında, F tiplerinin emperyalizmin icadı olduğunu belirtti ve **"kızlarım ve onların yoldaşları bu mücadelede yaptıkları ölüm orucunda yaşamlarını yitirdiler"** dedi. Emperyalistlerin istedikleri insan

tipini yaratmak istediğini belirten Kulaksız, bir kardeşinin de F tipinde olduğunu belirterek, bir can daha vermek istemiyorum" dedi ve herkesi tecrite karşı mücadeleye çağırdı.

Gelen mesajların okunmasının ardından **Grup Yorum** ve **Nurettin Güleç** sahneye çıkarak türkü ve marşlardan oluşan kısa bir dinleti sundular. Dinletinin ardından Gazi Mahallesi'nde açlık grevi yapan aileler kısa birer konuşma yaparak, çocuklarımızın yanında, önlerinde olmalıyız dediler.

Coşkuyla geçen genel kurul, dernek başkanı Tekin Tangün'ün yaptığı konuşma ile son buldu.

TAYAD'LILAR AÇLIK GREVİNE SON VERDİ

Gazi Mahallesi'nde 45 gündür açlık grevinde olan TAYAD'lı Aileler 18 Şubat'ta yaptıkları basın açıklaması ile açlık grevlerini sona erdirdiler. Ailelerden, **Emine Palabıyık** oğlu Nihat'ın ölüm orucunda olduğunu hatırlatarak,

"Açlığın ne demek olduğunu öğrendim, oğlumun yanında yım" dedi.

Feridun Osmanağaoğlu ise, açıklamayı izleyen basına seslenerek, duyarlı olmalarını istedi ve **"biz bugün burada bitiriyoruz ama bizden sonra başka yerlerde de açlık grevi başlayacak. Çocuklarımız kardeşlerimiz ölüyor. Tecrit kalkıp ölümler durana kadar da bizler dışarıda onlara sahip çıkmaya devam edeceğiz."** dedi.

BASKILAR DEVAM EDİYOR

Eskişehir Gençlik Derneği üyesi Tayfun Örnek, Esat Yılmaz, Onur Öztürk sürekli olarak polis tarafından takip ve taciz edildiklerini belirterek suç duyurusunda bulundu ve basın açıklaması yaptı. Halen tacizlerini sürdüren polis hakkında hiçbir işlem başlatılmamışken, basın açıklaması nedeniyle, Tayfun Örnek ve Ceren Kalay'a savcılık tarafından soruşturma başlatıldı.

Dergimizin Amerikancıları teşhir etmesine tahammül edemeyen **Hatay** jandarması dağıtımcımız Cihan Bostancıoğlu'nu 15 Şubat günü gittiği Tavla beldesinde gözaltına aldı. Dağıtımcımızın evini de basan jandarma, 11 saat sonra Samandağ'da gece yarısı dağıtımcımızı yol ortasına bıraktı.

‘Yardım yatakçı’nın yalakaları

Amerikancı medyanın savaş çıgıllıkları ve iktidarın ABD’nin yanında yer alması için uyguladıkları baskı biliniyor. Amaç hasıl oldu. Şimdi sıra AKP’nin aslında nasıl barışçı, AKP liderlerinin nasıl insani oldukları, Iraklı çocukların kanına giremeyecek kadar hümanist oldukları işlenmeye başladı. Abdullah Gül’ün rüyası, Gül’ün gözyaşları, Gül’ün köpeği... haberlerinden geçilmiyor Amerikancı medyada. Can Dündar’dan İsmet Berkan’a kadar bir çoğu Gül’ün ne kadar duygulu, hümanist olduğunu kanıtlama yalakalıındalar. Yüzbinlerce Iraklı’nın katledilmesinde “yardım yatakçılık” rolünü kabul eden bir politikacının köpek sevgisine övgü yazabilmek, ne eşi bulunmaz bir yalakalıktır!..

📌 📌 📌

Birand Kaç Dolar Aldı? CNN Türk’den M.Ali Birand, 5 Amerikalı’yı 5 gün boyunca “Manşet” programına çıkardı. Bunlar elbette “sıradan” Amerikalı-

lar değildi. Kimisi CIA’nın Türkiye’den sorumlu isimleri, kimisi Irak’a saldırının planlayıcıları, kimisi de “Ortadoğu ve Türkiye uzmanı” olarak bilinen isimlerdi. 5 gün boyunca Amerikalılar, “Türkiye bu savaştan ne kazanacak” sorularını cevapladılar. İşbirlikçiliğin doğallaşmadığı bir ülkede, M.Ali Birand’ın mandacı olarak, vatan haini olarak sorgulanması işten bile değildir. Ne takibe alındı, ne de MİT hakkında raporlar yayınlattı Birand için.

Beyaz Saray’ın dünya halklarını etkilemek için bütçeden ayırdığı milyon dolarlar medyada yer almıştı. **Birand bu paradan ne kadarını aldı**, “Amerika’nın yanında olmalıyız” propagandası yapmak için ne kadar dolar aldı açıklamalıdır!

📌 📌 📌

Amerikancı Medyaya Da Tokat! Dünya halklarının milyonlarla ayağa kalkışı, Amerikancı medyayı da şaşkına çevirdi. Mümkünü olsa görmeyecekler, ama mümkün değil. Onlar da suratlarına devasa bir şamar yemenin şaşkınlığındaydılar. Tescilli Amerikancı, Irak’ın hangi “akıllı silahlar” ile, hangi “dahi-yane” ABD savaş planlarıyla “8 günde” teslim alınacağını yazan Doğan Medya’nın “Ameriral gemisi” Hürriyet’in 17 Şubat manşeti örnektir. **“Yalnız kaldılar”** manşeti atan Hürriyet, Bush ve Blair’in tecrit olmuşluğunu yazdı. Halkların gücü böyledir; imansız bile imana getirir, en arsız işbirlikçilere bile gerçeği (kıyısından köşesinden de olsa) yazdırır.

===== ÇİZGİYLE =====

Cemal ÖZDEMİR

Şehitlik tarihi:

26 Şubat 1983

Şehit düşme şekli:

Devrimci mücadelesinin bir evresinde, bir çok devrimci gibi işkencelerden geçirildi, tutsak düştü. Gördüğü işkencelerle hastalığının ilerlemesi ve hapishanede de tedavi ettirilmemesi sonucu aramızdan ayrıldı.

Şehitlik tarihi:

28 Şubat 1993

Şehit düştüğü yer:

Rize

Şehit düşme şekli:

Hacettepe Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavi görürken Karadeniz Devrimci Sol operasyonunda işkenceciler tarafından hasta yatağında zincirlenip sorgulandı. Tedavisi tamamlanmadan tutuklandı. Tahliye olduktan sonra ilerleyen hastalığı nedeniyle yaşamını yitirdi.

Ali TOPALOĞLU

Cemal ÖREK

Şehitlik tarihi:

29 Şubat 1980

Şehit düştüğü yer:

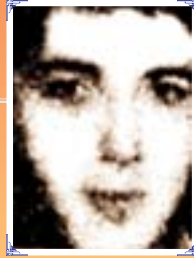
İstanbul Etiler

Şehit düşme şekli:

Liseli DEV-GENÇ örgütlenmesinde yer aldı. Jandarma tarafından vurularak katledildi.

Çağlar COŞKUNER

Ercüment AKSOY

Şehitlik tarihi: **Şubat 1978**

Şehit düşme şekli:

Yoksul halkın mücadelesinde yer alan iki devrimciydiler. Ankara'ya giderken geçirdikleri bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldılar.

ÖZLEM'den SEVGİ'ye

Şiirlere hep başlık konur
Neyi kimi anlattığı bilinsin diye
Düşündüm...

Sevgi'yi anlatan şiirin
başlığı ne olmalı?

Gerek yoktu

Sevgi'nin adı şiirin kendisiydi...

Şiirlerde anlatılan

Sevginin yüceliği...

uğruna canını adadığın bağıllık

yürekleri coşturan sevda

Sevgi'deydi...

Yoldaş

yar

Anne

Halk

Vatan sevgisi Sevgi'deydi

Sevgi deyince

Sevda gelirdi akla

Sevdayı, sevgiyi

Sevgi anlatırdı

yaşamıyla

ağzından çıkan tek bir sözle

...

Sevgi 19 kiloluk bedeniyle

Sevdayı işliyordu beyinlere

19 kiloluk bedeniyle

Sevdanın ağırlığını gösteriyordu

Sevgi'nin gözleri karaydı

Ama Sevgi'nin gözlerinde

rengarenk çiçekler açardı

...

gözalabildiğince yeşilli dağlar

uçsuz bucaksız mavi denizler

O'nun gözlerinde görülürdü

Sevgi'nin gözleri

ve o gözlerdeki ışıltı

yürekleri tutuşturan kıvılcımdı.

(7 Ağustos 2001 / Kütahya)

Özlem Türk

